

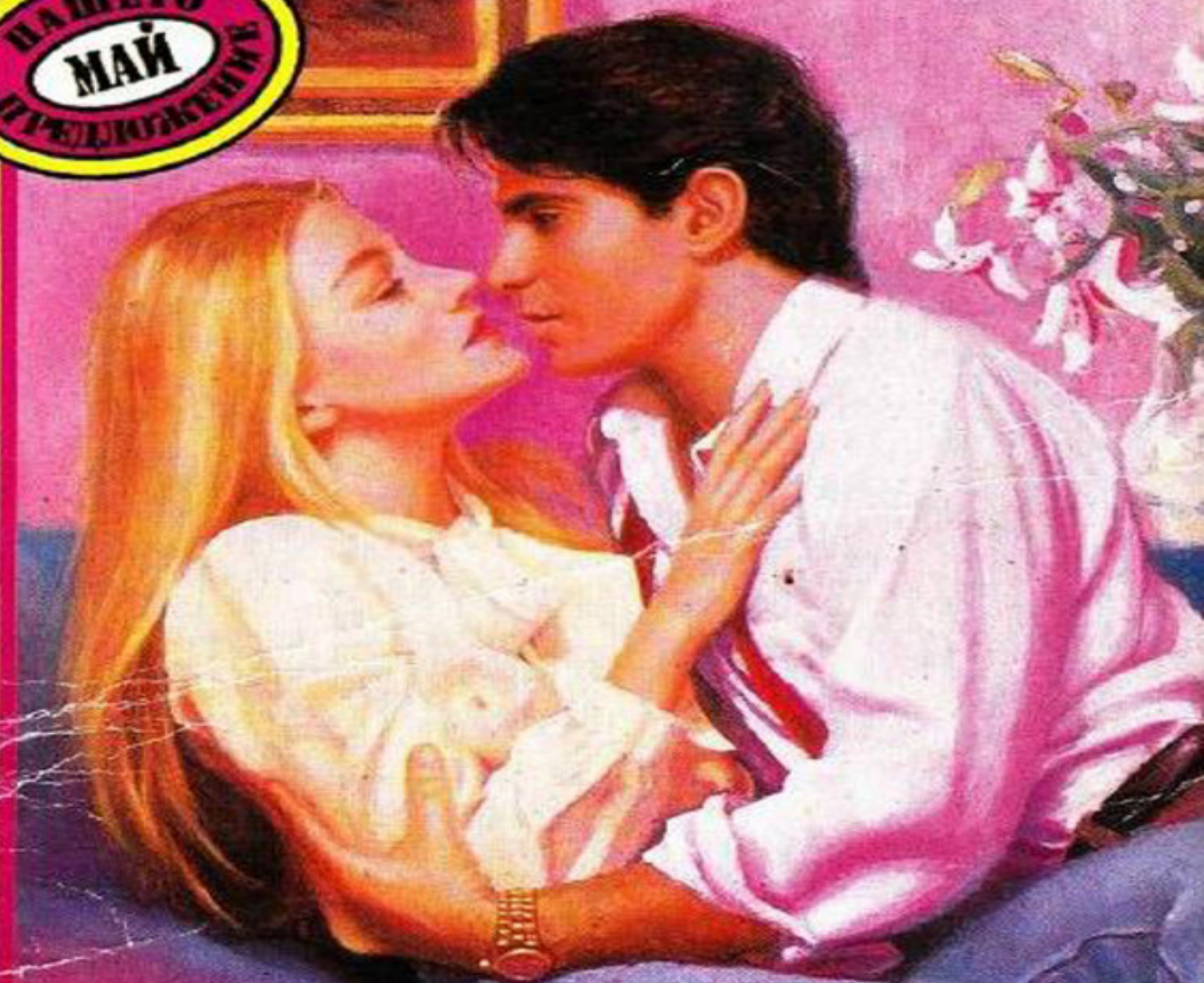


# HARLEQUIN®

*Страсти*®

80

**НЕЗАБРАВИМА НОЩ**  
**ДАЯНА ПАЛМЪР**



# ДАЯНА ПАЛМЪР НЕЗАБРАВИМА НОЩ

Превод: Теодора Котева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Стивън Райкър е необикновено привлекателен. Никоя жена не може да му устои, но и никоя не може да спечели сърцето му. Стивън е бил влюбен в очарователната Мег, но тя се подиграва с любовта му и заминава, за да се посвети на кариерата си. Обстоятелствата я принуждават да се завърне в родния град. Стивън е убеден, че прекрасно владее чувствата си и Мег трябва да се откаже да разпалва огъня на страстта...

## ПРОЛОГ

Запалил цигара, Стивън Райкър крачеше с присъщата си енергичност из своя кабинет в „Райкър Еър“ и тихичко ругаеше. Случилото се преди четири години отново нахлуваше в живота му и отваряше още незарасналите рани в сърцето му.

Мег се бе върнала.

И все пак опасенията му го озадачаваха. Бе успял да превъзмогне тежкия период, след като Мег го напусна и замина да учи балет в Ню Йорк. Намираше утеха в прегръдките на различни жени. Ала мъчителните спомени не го напускаха. И все още му причиняваха болка. Мег бе виновна за всичко! Искаше да я накара да страда, както бе страдал той. Искаше да види сълзи в красивите сини очи, болка на прекрасното лице, оброчено от меки руси коси. Искаше удовлетворение за ада, в който го бе хвърлила, заминавайки, без да каже нито дума, след като бе обещала да се омъжи за него.

Стивън остави цигарата. Лош навик — като любовта му към Мег. Мразеше ги — и цигарите, и русото видение от своето минало. Нито една жена не го бе напускала. Вярно че и никога не бе пожелавал да се ожени. Ергенският живот му харесваше, докато Мег не го целуна от благодарност за подаръка, който ѝ бе донесъл за осемнайсетия ѝ рожден ден. И животът му се преобрази.

Бащите им станаха съдружници, когато Мег бе на четиринайсет, а брат ѝ Дейвид бе малко по-голям. Постепенно семействата се сближиха. Стивън и Дейвид станаха неразделни приятели, а Мег бе сладката малка натрапница. Но натрапницата порасна и се превърна в красива млада жена, която разтопи леда, сковал сърцето му. Той ѝ даде любовта си и всичко, което притежаваше. Ала то се оказа недостатъчно.

Не можеше да ѝ прости, че го отхвърли. Бе така обсебен от нея, че внезапното ѝ заминаване едва не му коства разсъдъка. Искаше да си отмъсти. Искаше да я притежава.

Закле се, че ще я накара да плати. Сега си беше навехнала крака и временно не можеше да танцува. А балетната трупа, в която работеше, имаше сериозни финансови затруднения. Ако той съумееше правилно да изиграе картите си, може би щеше да изживее онази вълшебна нощ в прегръдките на Мег, за която бленуваше от години. Този път обаче нямаше да е от любов. А от жажда за мъст. Мег се бе върнала и щеше да плати за миналото.

## ПЪРВА ГЛАВА

Мег не беше в настроение за телефонни разговори. Всяко прекъсване по време на тренировка я разсейваше и тя се дразнеше, когато смущаваха заниманията ѝ. Травмата я бе принудила да се върне в родния дом в Уичита, щата Канзас. Навехнатият глезен ѝ създаваше достатъчно главоболия. Като капак на всичко женски глас търсеше по телефона Стивън Райкър.

Стивън — президентът на „Райкър Еър“ — играеше тенис с брат ѝ Дейвид. Явно бе предал да го търсят на техния телефон. Мег се подразни, че трябва да разговаря с приятелките му. Винаги се бе отнасяла твърде собственически към Стивън Райкър, още преди заминаването си за Ню Йорк, за да се посвети на балета.

— Стив там ли е? — поинтересува се гласът отсреща.

Без съмнение поредната му любовница, ядосано помисли Мег. Сега ще го лиши от нея. Ей сега!

— Кой го търси, моля? — провлече Мег.

Настъпи мълчание.

— Казвам се Джейн. А вие коя сте?

— Аз съм Мег — едва потисна смеха си тя.

— О! Бих искала да говоря със Стив, ако обичате.

Мег уви кабела около пръста си и понижи глас:

— Скъпи? — изчурулика тя в слушалката. — Миличък, събуди се. Джейн е на телефона. Искане да говори с теб.

Жената хлъцна. Мег едва не се изкикоти. Можеше да прочете мислите на събеседничката си. Сините очи проблеснаха лукаво и озариха нежните черти на лицето, оброчено от разбъркани руси коси.

— Никога не съм допускала... — гневно избухна гласът.

— А би трябвало — намеси се Мег с театрална въздишка. — Той е неотразим в леглото! Стивън, скъпи...

Яростното прекъсване на линията едва не ѝ спуска тъпанчето. Мег закри уста с ръка и остави слушалката на място. Да ти е за урок, Стивън, помисли тя.

Обърна се и внимателно тръгна към салона, който Дейвид бе превърнал в тренировъчна зала специално за нея. Мег рядко я използваше, тъй като почти през цялата година живееше в Ню Йорк. И въпреки това брат ѝ не бе жалил средства! Двамата с Дейвид притежаваха акции в „Райкър Еър“. Дейвид бе и вицепрезидент на компанията. Ала семейните богатства се бяха стопили след краха на баща им, който, точно преди да умре, се бе опитал да купи цялата компания и едва не я бе разорил. Само благодарение на необичайната далновидност на Стивън Райкър компанията оцеля. И сега той бе нейният собственик. Съвсем заслужено, помисли доброжелателно Мег. Бог му е свидетел колко упорито е работил през последните години.

Мег продължи с тренировката и се почувства гузна. Не трябваше да създава неприятности на Стивън с настоящата му любовница. Та нали сама развали годежа им преди четири години.

Мег тъжно взе кърпата и я преметна около изящната си шия върху розовото трико, което заедно с гетрите и палците съставляваше цялата ѝ екипировка. Погледна печално краката си. Палците ѝ бяха в окаяно състояние, но бяха твърде скъпи, за да обуе нови, когато се упражнява. Ако някой я видеше, веднага щеше да предположи, че е без пукната пара. Нямаше да е далеч от истината. Защото въпреки акциите ѝ в „Райкър Еър“, чиито основатели бяха нейният баща и бащата на Стивън, Мег практически мизерстваше. Постъпи в трупата едва миналата година, след като три години учи балет в студиото на бивша примабалерина в Ню Йорк. Първата ѝ солова роля все още предстоеше. Вероятно след това щеше да бъде по-добре платена, да я търсят повече. Стига да не пропусне някой скок както миналата седмица. Споменът за случилото се я изпълни с болка. След подобна непохватност нямаше да я затрупат с покани за главни роли. На всичко отгоре сама трябваше да възстанови пострадалото сухожилие. Упражненията, които терапевтът ѝ бе препоръчал, даваха резултат. Но се постигаше мъчително бавно и болезнено за мускулите. Трябваше да работи изключително внимателно, за да не ги увреди повече.

Мег решително се зае отново с упражненията. Опита да насочи вниманието си върху плавността на движенията, а не към неминуемото стълкновение със Стивън, след като разбере какво е казала на приятелката му. Той навлезе в живота ѝ от момента, в който бащите им станаха съдружници. Тогава тя бе на четиринайсет. Баща ѝ

боготвореше Стивън от самото начало. Дейвид също. Но Мег го намрази от пръв поглед.

Следващите няколко години тя му се противопоставяше със зъби и нокти, без да крие своята неприязън. Ала в навечерието на осемнайсетия ѝ рожден ден, отношенията им коренно се промениха. Той ѝ подари изящна огърлица от перли и тя го целуна срамежливо в знак на благодарност. Само че вместо по бузата, попадна на устните му.

В интерес на истината той се изненада не по-малко от нея. Но не се отдръпна с поредната шега по неин адрес, а ѝ отвърна с отчайващо страстна целувка, след което никой от двамата не проговори. Очите на Стивън горяха заплашително, той рязко се обърна и излезе от стаята, без да каже нито дума.

Тази целувка се оказа повратен момент в техните отношения. Неохотно, почти насила, Стивън започна да я кани да излизат заедно, а след месец ѝ направи предложение за женитба. По онова време обаче тя дотолкова бе увлечена по балета, че въпреки желанието и силната си любов към Стивън, се двоумеше. Усетил колебанието ѝ, Стивън стана по-настойчив. И една продължителна любовна игра едва не завърши с интимна близост. Той загуби контрол и Мег се уплаши от необузданата му страст. Последва спор, в който думите му я нараниха дълбоко.

Същата вечер след скарването им, Стивън излезе съвсем открито с предишната си любовница Дафни и на следващия ден снимката им се появи в светската хроника на местния всекидневник.

Мег бе съкрушена. Плака, докато не заспа от умора. И вместо да потърси Стивън, за да изяснят отношенията си, предпочете да замине за Ню Йорк да учи балет.

Избяга като страхливка. Но бе видяла достатъчно. Щом Стивън можеше толкова скоро да тръгне с друга жена, явно не бе от мъжете, които оставаха верни след брака. Цяло чудо е, че при неговата гореща натура тя запази девствеността си.

Развитието на събитията събуди у нея съмнения. Дали Стивън не бе пожелал да се ожени само за да получи целия капитал на сдружението? По онова време подобно предположение ѝ изглеждаше логично. Стивън бе твърде амбициозен, а и двамата с баща му не одобряваха промените, които нейният баща се опитваше да наложи.



Мег излетя с първия самолет за Ню Йорк, където я посрещна стара приятелка на майка ѝ и я настана в малък апартамент, недалеч от жилището на оттеглилата се примабалерина, при която щеше да се обучава.

Никол Шенън бе съобщила на Стивън, че Мег е заминала, след което го бяха видели мъртво пиян за пръв и последен път в неговия живот. Странна реакция за мъж, който е планирал брак по сметка и впоследствие е зарязал избраната жена! Но Стивън нито я потърси, нито ѝ писа, сякаш завинаги бе заличил от съзнанието си техния твърде кратък годеж. И сега се държеше хладно и резервирано.

Стив не я бе докосвал оттогава. Но щом я погледнеше, краката ѝ се подкосяваха. Добре че работеше в Ню Йорк. Иначе отдавна да си е загубила ума по него. Не би му устояла, а той бе достатъчно опитен, за да го разбере. И двамата страняха един от друг. Ала годините не бяха притъпили тайният ѝ копнеж по него. Тя упорито го принасяше в жертва на мечтата да стане примабалерина. Примиряваше се, защото сама бе избрала да не се бори за любовта му. Не бе щастлива, но се уверяваше, че е доволна.

Стив все пак идваше у тях при Дейвид, а семействата Райкър и Шенън — Стивън и майка му и Мег с Дейвид — редовно се срещаха на организирани от компанията пикници и благотворителни събирания.

Бащата на Стивън — Мейсън Райкър и Джон и Никол Шенън бяха починали почти веднага след като Мег замина; Мейсън от инфаркт, а Джон и Никол при катастрофа с частен самолет. Ейми Райкър винаги покровителстваше Мег, сякаш тя бе нейното дете, а не Стивън. Ала сега Ейми живееше в Уест Палм Бийч и се връщаше у дома само в най-наложителни случаи. Двамата със Стивън не се разбираха.

От няколкото идвания на Ейми в Ню Йорк Мег знаеше, че жените се тълпят около Стивън, но той не поддържа сериозна връзка. Не бе и намеквал да се обвързва след провала на годежа си с Мег.

Самата тя работеше неуморно. Балетът бе станал цел и смисъл на живота ѝ. Изнурителните тренировки, диетата и строгият режим правеха контактите ѝ с приятели трудно осъществими, ако не и невъзможни. Често си мислеше, че може би е твърде хладна. След Стивън никой не бе дръзнал да посегне на невинността ѝ. Излизаше с

мъже, но с пълното съзнание за опасностите, които криеше свободният начин на живот на някои от по-възрастните балерини. В днешно време една безумна нощ можеше да ти струва всичко. Освен това, размишляваше тъжно Мег, единствено Стивън бе събудил у нея желание за близост. Имаше прекрасни спомени с него, въпреки грубата страст, която бе проявил при последната им среща.

Мислите ѝ се насочиха към мистериозната Джейн от телефонния разговор. Коя, по дяволите, бе тя? И какво изобщо намираще Стивън у жена с подобно надменно държание? Представи си дребна блондинка с млечнобяла кожа и пищна фигура и още по-решително се зае с упражненията.

Дейвид се появи на вратата тъкмо когато Мег трябваше да извади от фурната печеното с картофи и да сервира вечерята. Брат ѝ, мил и жизнерадостен както винаги, бе все още с екипа за тенис. Двамата много си приличаха, само че той бе по-нисък и по-пълен.

— Искам да те предупредя, че здравата си загазила — ухили се Дейвид. — Стив говори по телефона, докато бяхме у тях, и мога да си представя какво те чака.

Тя замръзна напред антрето, щом Стивън Райкър прекрачи прага веднага след брат ѝ. Стив беше висок около метър осемдесет и пет, тъмнокос, с внушителна фигура. Приличаше ѝ на гангстер със заплашителния си вид и дълбокия белег на едната буза. Вероятно някоя разярена жена в тъмното му минало го е белязала в пристъп на ревност, злобно помисли Мег. Дори очите му бяха необичайни — между ледено сини и каменно сиви, погледът му режеше като бръснач, особено в момента. Белите къси панталони едва покриваха загорелите мускулести бедра, под тънката памучна фланелка ясно се очертаваха мускулите на гърдите му. Беше в невероятно добра форма за мъж, прехвърлил трийсет и петте, който по цял ден не ставаше от бюрото.

С екипа си за тенис изглеждаше небрежен, ала това бе заблуда. Стивън никога не беше небрежен. Играеше само за да спечели. На всичко отгоре бе най-чувственият и вълнуващ мъж в нейния живот. Единственият! Щом го погледна, по тялото ѝ се разля сладостна отмала. Но успя да прикрие реакцията си по обичайния начин — с шега:

— О, Стивън! — възкликна Мег и примига театрално. — Колко мило! На какво дължим честта да ни удостоиш с присъствието си?

— Ще ме извините, но имам малко работа отвън — хитро подметна Дейвид и остави сестра си сама на полесражението.

— Пъзльо! — извика тя подире му преди хлопването на вратата.

— Нямаше да имаш нужда от закрилник, ако се беше научила да си държиш езика зад зъбите, Мери Маргарет — каза Стивън с хладна усмивка. — Бях поръчал да ме търсят на вашия телефон, докато играехме тенис. Джейн не могла да повярва на ушите си и ми се обади вкъщи. Тъкмо се бяхме отбили с Дейвид да му покажа новата картина, която купих наскоро. Добре че Джейн ми каза, иначе щях да остана в пълно неведение.

— Ти си виновен — изгледа го нагло Мег. — От къде на къде жените ти ще те търсят тук!

— Да не ревнуваш, Мег? — присмя й се той.

— Теб ли? Опазил ме бог! — отвърна възможно най-нехайно тя и пресилено се усмихна. — Разбира се, не съм забравила чудесата, на които са способни ръцете ти и тези твърди устни, скъпи, но сега съм по-придирчива и трудно се впечатлявам.

— Внимавай — меко я предупреди той. — Може да се окажеш по-уязвима, отколкото предполагаш.

— Какво толкова е станало? — промърмори Мег. — Ще поканиш своята Джейн на вечеря и всичко ще се оправи.

— Джейн Дрей е леля на майка ми — каза след минута той, наблюдавайки с любопитство реакцията й. — Сигурно я помниш от последния пикник на компанията?

Помнеше я. И още как! Старата дама с вид на човекоядка, която вероятно още носеше корсети и ненавиждаше съвременните транспортни средства.

— Господи!

— И сега тя е потресена от факта, че нейният любим праплеменник спи с малката Мегги Шенън, която до неотдавна бе сладко, невинно дете.

— Боже мой! — простена Мег и се подпря на стената.

— И най-вероятно тя ще побърза да извести твоята пралеля Хенриета, която от своя страна ще се чувства задължена да съобщи на майка ми в Уест Палм Бийч, че ти си станала порочна жена. А майка

ми, естествено, тъй като винаги те е предпочитала пред мен, ще реши, че аз съм те прелъстил, а не ти мен.

— По дяволите! — промълви тя. — Ти си виновен за всичко!

— Нямам никаква вина. Ти забърка цялата каша. Убеден съм, че майка ми ще е потресена от поведението ти, още повече че винаги се е старала да компенсира загубата на родната ти майка.

— Ще се самоубия! — възкликна драматично тя.

— Не може ли първо да поднесеш вечерята? — попита Дейвид, надзъртайки от вратата на кухнята. — Умираме от глад.

— Защо не отидете на ресторант? — подметна тя, още замаяна от ужасната си грешка.

— Колко си безсърдечна — въздъхна Дейвид. — А аз с нетърпение очаквах печеното с картофи. О, как вкусно мирише! — жалкият му вид молеше за съчувствие.

Мег го изгледа гневно.

— Добре, ще приготвя вечеря. Макар че си достатъчно охранен! Я се погледни!

— Аз съм жив паметник на твоите кулинарни способности — възрази Дейвид. — Ако можех да готвя, щях да изглеждам много по-добре, когато не си в отпуска.

— И сега не съм в отпуска — промърмори угрижено Мег. — Трупата, в която работя, в момента не е ангажирана и следователно няма средства за изплащане на хонорари. Шефът ни търси допълнителни източници за финансиране.

— Ще ги намери — успокой я Дейвид. — Трупата е утвърдена, а човекът е свестен. Няма причина да униваш, така че се заеми с вечерята. Имаме ли време да се измием и преоблечем?

— Естествено. И аз ще си взема душ. Цял следобед се потя тук.

— Престараваш се — хладно рече Стивън. — Нима си струва?

— Разбира се! — Мег му отправи лъчезарна усмивка. — Не знаеш ли, че балерините са идеалното украшение в живота на богатите господа? Всъщност един възрастен господин вече предложи да ме издържа — излъга тя, без да поясни, че мъжът искаше да я осинови, а не да я прелъсти, и всъщност бе хазяинът на къщата, в която живееше.

— А ти какво му отговори? — в очите на Стивън проблеснаха искри.

— Че се разплащам както аз си знам — тя се смееше и като се надвеси над перилото на стълбите, добави:

— Да ти призная, Стив, ако се държиш прилично, щом стигна върха и започнат да ми плащат колкото заслужавам, с удоволствие ще те издържам.

Той се опита да остане сериозен, но в угълчетата на решително стиснатите му устни се появиха издайнически бръчици.

— Ти си непоправима! — разсмя се Дейвид.

— Но карам мълчаливия ти приятел да се усмихва — рече Мег, без да откъсва поглед от Стив. — Едва ли го е правил, преди да се появя. Виж как го ядосвам.

— Внимавай да не си го изкарам на теб — тихо я предупреди Стивън. В погледа му се таеше чувство, което той упорито потискаше. Тя се разсмя, за да прикрие нервността си.

— Няма да те предизвиквам, Стивън. Не ми достига кураж — той се намръщи и тя смени темата: — Съжалявам за леля Джейн — и добави искрено: — Ще ѝ се обадя да ѝ обясня, ако искаш.

— Няма нужда — разсеяно каза той, загледан в пламналото ѝ лице. — Вече се погрижих за това.

Както винаги, Стивън никога не оставяше днешната работа за утре. Действаше бързо и точно, затова компанията му оцеляваше, докато други банкрутираха. Мег сви рамене и тръгна нагоре по стълбите. Усещаше погледа му, но не се обърна.

След като взе душ и облече лек бял костюм с панталон, Мег слезе в трапезарията. Беше вдигнала дългата си руса коса на кок, защото знаеше, че Стивън не понася подобни прически. Сините ѝ очи лукаво проблясваха.

Стив също бе успял да отиде и да се преоблече в дома си, който се намиреше на две преки от тяхната къща. Носеше бели панталони и синя памучна риза. Изглеждаше елегантен и недостъпен.

Когато тя влезе, Стивън беше с гръб. Широките му рамене изпъваха тънката материя и Мег неволно си спомни какво почувства преди години, когато ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му, докато той я целуваше. По време на краткотрайната им връзка, тя с наслада бе изучила мускулестите извивки на тялото му. През онзи незабравим

месец той можеше да я направи своя, когато пожелае, но винаги се бе отдръпвал навреме. Дали впоследствие е съжалявал, че не го е сторил, чудеше се понякога Мег. Дълбоко в себе си тя съжаляваше. Едва ли щеше да пожелае някого толкова силно, колкото Стивън. Дори сладостно-горчиви, спомените поне щяха да запълнят празнотата, която изпитваше сега. Бе посветила живота си на балета, но се чувстваше безкрайно самотна. Недокосната от мъж, като се изключат балетистите, които изобщо не я вълнуваха.

За разлика от Стивън. Той винаги я възбуждаше. И това чувство не отслабваше. Последните два пъти, когато бе дошла на гости на Дейвид, копнежът по бившия ѝ годеник бе нараснал неимоверно. Започна да я плаши. Самият той я плашеше със своя огромен опит с жените и проницателния си поглед.

Той се обърна, щом усети, че някой влиза в стаята.

Държеше цигара. Периодично се отказваше от пушенето и понякога издържаше известно време. Но се чувстваше неспокоен и напрегнат, а цигарата сякаш му действаше успокоително. За щастие в къщата имаше климатична инсталация и система за пречистване на въздуха, по настояване на Мег. Нямаше и следа от пушек.

— Противен навик — измърмори тя и го изгледа възмутено.

Той наклони глава с насмешлива гримаса:

— А твоята пралеля Хенриета не употребяваше ли емфие...

— Да — въздъхна тя и додаде: — Приличаш досущ на баща си.

— Той беше по-нисък — поклати глава Стивън.

— И вечно навъсен. Ти никога не се усмихваш, Стивън — тихо рече тя и се запъти грациозно към гостната, обзаведена с модерна черно-бяла тръбна мебел и застлана с мек килим.

— Усмивката разваля имиджа ми — отвърна той.

— Имиджът ти! — замисли се тя. — Видях как един от заместниците ти се скри в хангара, щом те зърна на пистата. С тая твоя ленива походка всеки знае кога ще избухнеш. Приближаваш се бавно, но сигурно...

— Има необходимия ефект — отговори той, което означаваше, че съзнателно използва походката си пред своите подчинени. — Виждали ли си някой от последните баланси? Не те ли интересува как вървят акциите ти?

— Не разбирам от финанси — призна тя. — Повече ме интересува балетната група. Наистина сме загазили.

— Иди в друга група — подхвърли той.

— Цяла година се опитвам да пробия в тази. Не мога да започна отначало. Нямам време. Ще навърша двайсет и три.

— Толкова много! — той срещна погледа ѝ. — Изглеждаш както на осемнайсет. Малко по-зряла, разбира се. Момичето, което познавах тогава, за нищо на света не би намекнало на съвършено непознат човек, че спи с мен.

— Помислих я за някоя от твоите жени — измънка Мег. — Имаш ги предостатъчно. Сигурно си ги записваш, за да не им забравиш имената. Нищо чудно, че Джейн ме възприе като една от тях без излишни въпроси!

— Можеше да си една от тях, много отдавна — напомни ѝ той безцеремонно. — Но аз се престорих на благороден и те пуснах — пресилено се изсмя. — Мислех, че ще имаме достатъчно време за еротични преживявания, след като се оженим. Какъв глупак съм бил! — той вдигна цигарата към устата си, очите му излъчваха студенина.

— Бях млада и неопитна — припомни му тя с многозначителна усмивка. — Щеше да останеш разочарован.

Той изпусна облаче дим и се вгледа в очите ѝ:

— Не. Но вероятно ти щеше да си разочарована. Толкова те желяех онази вечер, че със сигурност щях да ти причиня болка.

Вечерта, когато се скараха. Бяха легнали на черното кожено канапе в неговия апартамент и тя бе готова да му се отдаде. Не се боеше. Но той не го направи. Дори сега, като си спомни какво бе изпитала, Мег се изчерви.

— Едва ли — разсеяно подхвърли тя, а тялото ѝ потръпна от спомена. — И аз те желяех. Бях като обезумяла. Бях забравила страховете си.

Той не усети подтекста. Извърна очи.

— Но избяга, за да не се омъжиш за мен.

— Бях на осемнайсет, а ти — на трийсет и имаше любовница.

Той трепна. Обърна се и я изгледа смръщено с присвити очи.

— Какво?

— Много добре знаеш — сконфузено каза тя, — майка ми ти е обяснила всичко на сутринта, след като заминах.

Той приближи, суровото му изражение бе непроницаемо.

— Защо ти не ми обясниш всичко сега?

— Баща ти ми разказа за Дафни — колебливо започна тя. — Вечерта, когато се скарахме, ти си излязъл с нея и даже са ви снимали. Според него ти си искал да се оженим заради акциите. Двамата с майка ти бяха много загрижени за мен — повече от собствените ми родители. Накрая ми каза, че ти винаги се връщаш при Дафни, и аз се уплаших.

Руменина изби по изпъкналите му скули. Изглеждаше... смаян.

— Той ли ти го каза? — дрезгаво попита Стивън.

— Да. Но и майка ми знаеше за Дафни — натърти Мег.

— Боже мой! — той се наведе към пепелника да загаси цигарата.

В погледа му се появи тъга, безпомощност.

— Ясно ми беше, че не си светец, но бях шокирана от факта, че имаш любовница, след като от месец излизахме заедно.

— Да, представям си — той се бе втренчил в пепелника и не помръдваше. — Майка ти не одобряваше годежа. Беше си наумила да те направи балерина. След собствения си провал държеше ти да успееш.

— Тя ме обичаше...

Той се обърна и я прониза с поглед.

— Ти избяга, по дяволите!

— Бях на осемнайсет и имах причини да избягам — тя сведе поглед. — Разбирам защо винаги успяваше да се овладееш, когато бяхме заедно. Дафни е била на твое разположение, затова не ти е било трудно да се отдръпнеш навреме.

Той затвори очи, едва сдържайки гнева си. Беше потресен от действията на своя баща и майката на Мег.

— Но всичко това е минало — добави тя, загледана с нескрито удивление в напрегнатата му поза. — Стив?

Той пое дълбоко въздух и запали нова цигара.

— Защо не ми каза нищо? Защо не дойде да поговорим?

— Нямахше смисъл — отговори тя и допълни с болезнено задоволство: — Ти каза, че не искаш да ме виждаш повече.

— За момента сигурно съм го искал. Ала само след два дни горях от желание да започнем отначало. Дойдох да те видя, но ти беше заминала.



— Да — тя сведе поглед към пръстите си и отново я обзе мъката, която почувства, когато напусна Уичита. Страхът ѝ бе победил. А той не знаеше...

— Ако беше изчакала, можех да ти обясня — рече Стивън.

Тя го погледна с тъга.

— Стив, какво щеше да ми обясниш? Очевидно бе, че не е възможно да се обвържеш истински, въпреки желанието ти да се оженим, независимо по какви съображения. А имаше неща, от които аз се ужасявах.

— Така ли? — той отмести поглед. — Казвал ли ти е някой, че бащите ни по онова време водеха необявена война?

— Не. Но защо?

— Без причина — отговори с горчивина той.

На лицето му бе изписана мъка. Не е възможно миналото да го тревожи още! Само честолюбието му е било засегнато, помисли Мег.

— Стив? — тя приближи към него и мило се усмихна. — Беше толкова отдавна. И двамата сме се променили. А аз всъщност спестих и на себе си, и на теб неудобството от неизбежната раздяла. Ако желанието ти е било толкова силно, можеше да ме последваш.

Той трепна. Очите му срещнаха погледа ѝ и с болка се взряха в нея:

— Убедена си, че бих го направил.

— Разбира се. Не се изискват кой знае какви усилия — меко каза тя. — Имал си десетки жени след това, но според майка ти с никоя не си се обвързвал като с мен. Ергенският живот ти харесва. Може да не съм била готова за брак, но и ти не беше.

Лицето му се изопна и той разтегли устни в горчива усмивка.

— Права си — рече хладно. — След една-две нощи, прекарани заедно, увлечението ни щеше да премине. Ти беше само неопитно момиче с непорочно тяло и огромни очи. Желаех те.

Мег се вгледа в лицето му. Не обичаше да го вижда мрачен и затворен в себе си.

— Още ли ме желаеш? — дяволито повдигна вежди тя. — У вас или у нас?

Той не се усмихна. Очите му проблеснаха, после леко се присвиха.

Мег се почувства идиотски заради предложението си. Видя как мъжът се наведе и остави цигарата в пепелника. Имаше красиви ръце — тъмна кожа, изящни движения, дълги пръсти. Творяха чудеса с женските тела...

— Не, благодаря — каза накрая той. — Не обичам да чакам на опашка.

— Моля? — изви вежди тя.

Той се изправи и пъхна ръце в джобовете.

— Не е ли време да погледнеш печеното? Или мислиш, че двамата с Дейвид имаме нужда от повечко въглен в диетата си.

Тя грациозно приближи към него.

— Стив, огорчена съм от намека ти — изглежда го без страх, открито и спокойно. — Не е имало друг мъж. Никога. Нямам време за сърдечни трепети. Емоциите влияят на изпълненията ми. Работих дълго и упорито. Защо да си усложнявам живота?

Мег понечи да се обърне, ала усети силните му ръце на кръста си и спря, развълнувана.

— Твоята откровеност, Мери Маргарет, ще ти донесе неприятности някой ден.

— Защо да лъжа?

— Наистина защо ли? — дрезгаво повтори той. Притегли я към себе си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато пръстите му бавно се плъзгаха по тялото ѝ.

— Ами ако се поддам на последната ти провокация? — сподавено прошепна той.

— Каква провокация?

Той леко я ухапа по ухото, топлият му дъх облъхна бузата ѝ.

— У вас или у нас, Мег?

## ВТОРА ГЛАВА

Дъхът ѝ секна. Беше го казала на шега, а Стив бе съвсем сериозен.

— Стив...

Той сведе поглед към устните ѝ, както бе отметнала глава на гърдите му. Преобрази се, щом чу името си, произнесено от нея. Пръстите му като клещи се впиха в талията ѝ, лицето му сякаш застина.

— Устни с цвят на роза — каза със странно хриплив глас. — Някога можех да те имам, Мег.

— Но ме отхвърли — прошепна тя и усети, че трепери.

— Така трябваше! — дълбоко стаен гняв се четеше в очите му. — Не разбираш ли? Нима още не знаеш защо?

Мег наистина нямаше представа. Беше вперила сините си очи в него с искрено любопитство.

— Мег — простена Стивън. Въздъхна и неохотно я отблъсна от себе си. Пъхна ръце в джобовете и напрегнато се загледа в нейните широко отворени, невинни очи. — Не, не знаеш. А аз мислех, че в Ню Йорк ще пораснеш — с тъга отбеляза той. После присви очи и се намръщи. — Защо излъга, че някакъв мъж щял да те издържа?

— Хазяинът искаше да ме осинови — плахо се усмихна тя.

— Господи!

— Наистина не мога да си позволя усложнения — каза тъжно тя и склони глава на рамото му. — Дори с теб. Няма да е разумно — засмя се пресилено. — Освен това съм убедена, че си имал всички жени, които си пожелал.

— Разбира се — потвърди той с вбесяваща небрежност, като я наблюдаваше с любопитство. — Но теб те желая от доста време. Започнахме нещо, без да го довършим. Искам веднъж завинаги да те прогоня от мислите си, Мег.

— Опитвал ли си със заклинания за прогонване на духове? — шеговито подхвърли тя. Притисна закачливо длани о гърдите му и

почувства ударите на сърцето му. — Защо не залепиш моя снимка върху...

— Достатъчно — нежно я разтърси той.

— На всичко отгоре — започна с въздишка Мег, като склучи ръце на тила му, — най-вероятно ще забременея и сред самолетостроителите ще избухне скандал. Ще си проваля кариерата, ще опетня доброто ти име и ще родя бебе, което никой от нас не желае — чудно, ала опасността от забременяване вече не я ужасяваше.

— Мери Маргарет, в кое време живееш? — измърмори през смях Стивън. — Днес жените не забременяват, ако не искат.

— Нима, господин Райкър? — тя леко извърна глава и вдигна очи към него. — Изглежда имаш опит в тия неща? Сигурно си се заредил с всякакви ефикасни средства?

— По дяволите! — избухна в смях той.

— Няма да се хвана на въдицата. Не искам да спя с теб и да загубя един добър приятел. Нали сме приятели, Стив?

— Приятели, врагове, спаринг-партньори — съгласи се той. Изражението му отново стана непроницаемо, ала внезапно вълнение проблесна застрашително в очите му. Дишането му стана неравномерно, той вплете пръсти в косата ѝ и сведе устни към нейните.

— Стив... — колебливо възрази Мег.

— Само една целувка — глухо прошепна той.

— Не трябва.

— Зная... — устните му докоснаха нейните, бавно и подканващо. Тялото му застина в очакване, а ръката му нежно се плъзна по шията ѝ. Палецът премина по упорито стиснатите устни и ги разтвори.

Ръцете ѝ бяха притиснати към гърдите му, очаровани от топлината, стегнатите мускули и трескавия пулс. Воля не ѝ достигаше да го отблъсне.

— Мери Маргарет... — той си пое дъх и жадно впи устни в нейните.

— О, небеса! — изстена тя. Сякаш огнена лава заля тялото ѝ, плъзна във вените ѝ, накара я да изтръпне от неимоверно блаженство. Устните му имаха вкус на мента и цигари.

Мъжът я притисна в прегръдките си и прекърши всякакъв опит за съпротива с изпепеляващите си целувки. Остана само желанието. Единствено Стивън и неговата страст имаха значение и Мег несъзнателно се опитваше да утоли жаждата му, безпомощно обвила ръце около врата му.

— Ако не престанеш — едва прошепна тя, — ще разкъсам дрехите ти и ще те изнася тук на килима!

Шеговитата забележка успя да го развесели, както винаги. Друга жена не бе успявала да го разсмее, да го накара да чувства, че живее.

— Не можеш ли да си държиш устата затворена поне пет минути? — надви смеха си той.

— Средство за самозащита — рече с усмивка тя: — О, Стив, целуваш изумително! — почувствала възбудата му, тя тихо добави: — Съжалявам.

— Само с теб е така, скъпа — ласкавото обръщение неволно се изплъзна от устните му. Задържа ръцете ѝ още миг, после с мрачна усмивка запали нова цигара. — С другите жени обикновено ми е нужно време, докато с теб...

Мег избягваше да мисли за това, ала колкото и да се стараеше, не можеше да заличи от паметта си силата на неговата възбуда. Първия път се беше уплашила, но той я увери, че двамата си подхождат във всички отношения, и особено в секса. Тя не обичаше да си спомня интимните им мигове, защото неминуемо си представяше и края. Струваше ѝ се невероятно, че той бе отишъл при Дафни след скарването им. Освен ако... Нима толкова непреодолимо я бе желал, че е трябвало да отиде при друга, за да утоли страстта си?

— Стив...

— Да?

— Какво каза преди малко? Че ти е било трудно да се въздържаш?

— Да — изражението му се промени. — Явно не ти е минавало през ум преди четири години — саркастично рече той.

— Много неща не са ми идвали наум тогава — обзе я необясним страх.

— Не си напрегай паметта — каза Стивън с подигравателна усмивка. — Твърде късно е да промениш отношението си.

— Зная. А и кариерата ми е по-важна.

— Да, кариерата ти — кимна той, но начина, по който изрече думите, я смути.

— Ще погледна печеното — измърмори Мег.

— Преди това си сложи червило, ако искаш да избегнеш ироничните забележки на Дейвид.

— С Дейвид мога да се справя — заяви тя. — Веднъж го набих пред целия клас.

— Казвал ми е, но сега е пораснал.

— Ами, все същият хлапак си е — тя докосна устните си. Бяха леко подути от пламенните му целувки. Не очакваше да събуди у него такава страст след четири години.

— Нараних ли те? — попита тихо той. — Извинявай, не съм искал.

— Винаги си бил малко груб — тъжно се усмихна тя, — но не ми е било неприятно.

Очите му проблеснаха, ала Мег побърза да се скрие в кухнята. Близостта на Стивън я смущаваше, а все още не се чувстваше готова за любовна връзка. Не смееше да започне отначало. Веднъж бе превъзмогнала мъката от раздялата с него, но втори път едва ли би успяла. Той все още я желаше. Нищо повече. Ръководеше се не просто от незадоволена страст, нервно мислеше Мег, а от дълбоко стаена, упорито подхранвана жажда да си отмъсти.

Но нали скоро ще се върна в Ню Йорк, опита да се успокои тя. Нямахше търпение да замине. Коленете ѝ трепереха, едва ходеше, и то само от една целувка! Не би могла да устои на Стивън. И нейните желания ставаха неконтролируеми. Вече реагираше като жена. За лош късмет обаче единственият мъж, който събуждаше страстта ѝ, бе човекът, комуто не смееше да се отдаде. Ако Стив наистина искаше да ѝ отмъсти, задето бе развалила годежа им, връзката с него би била равносилна на самоубийство.

Вечеряха почти безмълвно: Мег бе заета със собствените си мисли, Стивън седеше навъсен, само Дейвид се опитваше да подхване разговор.

— Кажете нещо, де! Развалете ми удоволствието от идеално приготвеното печено — изпъшка Дейвид, като хвърляше погледи към

каменните им лица. — Да не сте се скарали пак?

— Не, не сме се карали — невинно каза Мег. — Нали, Стивън?

Стивън не отговори, умишлено зает с разрязването на парчето месо в чинията си. Дейвид безпомощно вдигна ръце.

— Никога няма да ви разбере вас двамата! — измърмори той. — Ще ида да потърся нещо за десерт — и като си мърмореше, излезе от стаята.

— Аз не искам десерт — викна Мег подире му.

— Иска, иска — моментално се намеси Стивън и улови погледа й. — Слаба си като вейка. Още малко и ще се пречупиш.

— Аз съм балерина. Някъде да си виждал дебели балерини?

— Изглежда ти харесва да ми противоречиш — очите му проблеснаха и той се усмихна.

— Все някой трябва да го направи. Жените са те разглезили. Майка ти ми каза, че се тълпели около теб, където и да отидеш.

— Нима? — разсеяно попита той, като упорито съзерцаваше чашата си с кафе.

— Но нито една от връзките ти не била сериозна. Дори не си помислял да се ожениш.

— Веднъж имах такова намерение.

— Нямаше да се получи — каза сконфузено Мег. Почувства се неловко. — Не бих те делила с никоя, въпреки наивността на осемнайсетте си години.

— Смяташ, че широките ми възгледи допускат издържането на жена и любовница едновременно? — присви очи той.

— Дафни бе красива и зряла, а аз — напълно неопитна. Срамувал си се от мен...

— Не е вярно! — в експлозивността му пролича едва сдържана ярост.

Мег го изгледа с любопитство.

— Вярно е! Баща ти ми каза, че затова не си обичал да излизаме заедно...

— Баща ми. Прекрасно! — Стивън отпи от изстиналото кафе и вдигна поглед към Мег. В очите му се четеше болка. — Излиза, че майка ти и моят баща са свършили добра работа.

— Връзката ти с Дафни беше факт — продължаваше да упорства Мег.

— Да — въздъхна той. — Така изглежда. Лично си ни видяла на снимка във вестника.

— Естествено — в гласа ѝ се прокрадна огорчение. Как можа да издаде чувствата си! Усмихна се пресилено. — Е, никой не е пострадал. Мен ме очаква блестяща кариера, а ти си мултимилионер.

— Да, така е. Всеки ден по два пъти заставам пред огледалото и си викам: „Какъв щастливец!“ — Стивън погледна изящния си златен часовник. — Трябва да тръгвам.

— Съвещание ли имаш? — поинтересува се мило Мег.

— Не. Отивам на среща — и добави с хладна усмивка: — Както знаеш от майка ми, нямам никакви проблеми с жените.

— Щастливка! — въздъхна Мег.

— Няма ли да престанеш най-после? — изгледа я гневно Стив.

— Как да престана, като си неотразим? — отвърна тя. — Не обвинявам жените, че си падат по теб. И аз бях хлътнала.

— Не за дълго.

Мег се взря с любопитство в лицето му.

— Трябваше да поговоря с теб за Дафни, вместо да бягам.

— Било каквото било — дрезгаво каза той. — Както сама каза, и двамата сме се променили.

— Да, единият от нас със сигурност — сухо рече тя. — Преди никога не си ме целувал така!

— Да не си очаквала да ти остана верен след твоето бягство? — повдигна вежди той.

— Не, естествено — Мег извърна очи. — Ти не си способен на това.

— Вярност може да се очаква, когато страните са обвързани.

Тя гледаше ръцете си, без да вдига очи към него. Животът ѝ изглеждаше толкова безсмислен напоследък. Дори балетът не компенсираше пустотата в душата ѝ.

— И да бяхме обвързани, щеше да е същото — измърмори Мег. — Съмнявам се, че ти можеш да бъдеш верен на една-единствена жена, при твоите забележителни завоевания. Освен това не съм ослепителна красавица като Дафни.

Той едва забележимо трепна, ала лицето му остана безизразно.

— Добър опит, но неуспешен.

— Моля? — погледна го изненадано Мег.



— Имам предвид скръбния сведен поглед — каза той. Изправи се и мускулите му изпъкнаха под тънката риза. — Познавам те твърде добре, Мег. Този път преигра.

Тя впери очи в него, без да мига:

— Повече ли щеше да ти хареса, ако бях дошла да блъскам по вратата ти, след като видях снимката ви в оня вестник?

Лицето му се изопна.

— Не, ненавиждам подобни сцени — призна Стивън. — И все пак защо изопачаваш причината за развалянето на годежа? Казала си на майка ти, че за теб балетът е по-важен от всичко, че си се изплашила и затова си избягала. Това бяха нейните думи.

Мег се озадачи. Явно Никол бе предпочела да не споменава за ролята на Дафни в живота на Стивън.

— Сигурно е решила, че би било най-добре за всички да ти внуши, че съм заминала заради кариерата си.

— Точно така! Решението е било на майка ти — уточни той и очите му проблеснаха хладно. — Никога не си имала смелостта да ѝ противоречиш. Подчиняваше ѝ се безропотно.

— Защо не? Тя беше зряла жена, а аз бях млада и неопитна. Ти беше първият мъж в живота ми.

— И сега не си много опитна. Животът в Ню Йорк ни най-малко не те е променил.

— Човек си остава такъв, какъвто е, независимо къде живее — тя сведе глава, вбесена от думите му. — Работата ми е да танцувам. Това и правя. Цял живот съм учила балет и занаят ще жъна успехи за усърдието си. Доволна съм. Добре че навреме разбрах за истинските ти чувства към мен, не е ли така, Стив? И за щастие успях да избягам — добави с горчивина Мег.

Той се приближи застрашително и я принуди да вдигне очи.

— А намери ли утеха? — подхвърли с ирония.

— За какво?

— За мисълта, че други жени блаженстват в прегръдките ми?

Тя усети как тялото ѝ потръпна и разбра по усмивката му, че го е забелязал.

— По дяволите! — задави се тя.

— Така си и мислех — тръгна си той със смях, но спря на прага. — Кажи на брат си, че утре ще му се обадя — присви очи. —

Намразих те, когато майка ти ми връчи обратно годещия пръстен, по твоя молба. Ти беше най-голямата грешка в живота ми. Добре че избяга. Направи услуга и на двама ни.

Стивън се обърна и излезе. Стъпките му проехтяха в антрето, преди вратата да се затвори зад гърба му. Мег не помръдваше, сякаш парализирана от мъка. Той каза, че я е намразил и омразата още прозираше в погледа му. Ненавиждаше я за стореното, въпреки че толкова пъти ѝ бе изневерил след това. Той бе взел погрешно решение, а обвиняваше Мег. Но защо?

— Къде е Стив? — попита Дейвид, щом влезе в стаята.

— Отиде си. Бързаше за среща — процеди през зъби Мег.

— Ех, да бях поне наполовина толкова привлекателен... Къде отиваш?

— Да спя — отвърна Мег от стълбите; тонът ѝ не допускаше други въпроси.

Искаше ѝ се да замине, вместо да бездейства в Уичита и всеки ден да вижда новите завоевания на Стивън. Все още накуцваше, тъй като сухожилието се възстановяваше досадно бавно. Докторът не бе сигурен дали ще се оправи напълно, а физиотерапевтът, когото Мег посещаваше три пъти седмично, не беше от разговорливите. Тя знаеше, че няма особено подобрение, но се боеше да попита за причините.

Освен това в момента за нея нямаше работа в Ню Йорк. Без спонсори балетната ѝ труппа не можеше да изнася представления и ако скоро не намереха средства, всички щяха да останат на улицата. Нима толкова години упорит труд щяха да отидат на вятъра? Мег обичаше балета. Ако беше богата, лично щеше да финансира труппата, но тя разполагаше само с незначителни дивиденди от акциите си в „Райкър Еър“.

Дейвид също нямаше достатъчно пари. Стив обаче имаше. Мег направи гримаса. Той по-скоро би изхвърлил парите или би ги изгорил, вместо да ѝ даде на заем. Пък и тя за нищо на света не би го помолила. Беше твърде горда.

Опита се да не изпада в паника при мисълта, че никога вече няма да може да танцува. Утеши се с една тайна своя мечта — да открие

балетна школа в Уичита. Би било чудесно да учи малките момиченца да танцуват. Самата тя се занимаваше с балет от четиригодишна. Бе натрупала необходимите знания, обичаше децата. Преди не беше обмисляла сериозно подобна възможност, но сега, след травмата, и това бе изход. Крепеше духа ѝ. Все още имаше перспективи за реализация в любимата си професия.

На следващата сутрин заваля дъжд. Мег погледна през прозореца и тъжно се усмихна. Мрачната утрин идеално подходеше на настроението ѝ. Тежките капки безмилостно биеха крехките стръкчета трева и потъналите в зеленина дървета. Беше късна пролет. Градината бе разцъфнала и не се задаваха ураганни бури. Макар и неочакван, пороят бе добре дошъл.

Тя изпълни обичайната серия упражнения; глезенът ѝ бе все още схванат и болеше въпреки търпеливите занимания седмици наред. Дейвид беше в офиса, без съмнение заедно със Стив... Освен ако не се е претоварил през нощта, ядно помисли тя. Как бе дръзнал да се перчи пред нея с любовните си похождения и да ѝ подхвърля иронични забележки по този повод?

Беше се променил. Някога Стив бе спокоен и уравновесен, нямаше я тази жестокост, с която сега използваше и захвърляше жените. Или може би винаги е бил такъв, но, заслепена от любовта си, тя не е забелязвала недостатъците му?

Не очакваше да го види след грубото му държание снощи, ала Дейвид ѝ се обади от офиса в края на работния ден, за да я покани от името на Стивън на официална вечеря.

— Току-що подписахме договор с един владетел от Средния Изток. По този повод ще вечеряме с неговия представител и Стив иска да дойдеш.

— Защо аз? — попита Мег с огорчение. — За забавление на клиента му или си е наумил да ме продаде като робиня? Доколкото зная, блондинките все още се търсят.

Дейвид не усети горчивината в гласа ѝ. Разсмя се гръмогласно, закри слушалката с ръка и измърмори нещо.

— Стив каза, че идеята не е лоша. И да си подobaващо облечена.

— Да си гледа работата! — сопна се Мег. — Не горя от желание да дойда. Сигурна съм, че Стивън има достатъчно жени, готови да забавляват не само него, но и клиента му.

— Хайде, не се инати! Вечерята ще бъде приятна.

— Ще съм готова, като се прибереш.

— Чудесно.

Тя затвори, недоумявайки защо бе отстъпила. Стивън вероятно щеше да доведе някоя от своите жени, а нея самата щеше да подхвърли на арабина за десерт. Е, очакваше го изненада, ако се е надявал и тя да се включи в играта!

Когато Дейвид отвори вратата, Мег вече го чакаше, облечена в тоалета, който си бе купила в Ню Йорк за тържеството по случай Празника на Все светии — черна рокля, покриваща я от шията до глезените, широк сребрист колан и ниски обувки в тон с колана. В момента ѝ бе невъзможно да ходи на високи токове и макар че накуцваше едва забележимо, дори ниските ѝ създаваха трудности. Бе вдигнала косата си на кок и нямаше никакъв грим, макар да не съзнаваше, че за неподправената ѝ красота гримът бе излишен. Имаше прекрасна кожа с естествена руменина.

— Господи! — подсвирна Дейвид.

— Нямам нужда от твоето одобрение — намръщи се тя. — По този начин изразявам протеста си, не желая да впечатлявам никого.

— Зная. Стив също ще го разбере — брат ѝ широко се усмихна и галантно ѝ предложи да го хване под ръка. — Но, повярвай ми, той също ще одобри избора ти.

## ТРЕТА ГЛАВА

Мег осъзна думите на брат си едва когато пристигнаха в ресторанта, където ги чакаха Стив — за нейна изненада без придружителка — и висок арабин в скъп европейски костюм. Двата станаха да ги посрещнат. Мег забеляза възхищението в погледа на арабина. И най-сетне разбра защо Стив би одобрил облеклото ѝ.

— Нали си спомняш, че в Средния Изток все още съществуват известни предразсъдъци по отношение свободата на жените — прошепна ѝ Дейвид. — Облечена си изключително подходящо за случая.

— О, Господи! — гневно възкликна тя. Ако се беше сетила, щеше да си сложи жълтата рокля с гол гръб.

— Очарован съм, госпожице — рече чужденецът, докато ѝ го представяха. Беше невероятно красив, с големи тъмни очи. Имаше изискани маниери, без следа от високомерие или арогантност. — Вие сте танцьорка, както разбрах? Балерина?

— Да — сдържано отвърна Мег. — Разкажете ми за вашата страна — подкани го с неподправен интерес, напълно пренебрегвайки Стив и брат си.

И той се впусна да ѝ разказва с подробности, без нито дума за служебните си задължения, докато Стив не ги смрази с поглед по време на десерта. Тя неловко се размърда на стола и Ахмед сякаш едва сега забеляза деловия си партньор.

— Стивън, приятелю, поувлякох се. Прости ми — усмихна се той. — Но госпожицата е очарователен събеседник и прогони всякакви мисли за бизнес от главата ми.

— Няма нищо — тихо отговори Стив.

— Съжалявам — искрено се извини Мег. — Не исках да обърквам вашите планове, но културата на страната ви наистина ме заинтригува. А вие сте изключително ерудиран човек.

— Оксфордски възпитаник съм — усмихна се Ахмед.

— И аз вероятно трябваше да продължа образованието си, вместо да уча балет — въздъхна Мег.

— Би било огромна загуба за артистичния свят, госпожице. Историци има навсякъде, а добрите балерини, уви, са като безценните камъни.

Бузите ѝ поруменяха от комплимента.

Стивън стисна вилицата и, без да вдига очи от ръката си, заговори:

— Онези нови самолети, които ти предлагаме, Ахмед...

— О, да, трябва да поговорим за тях. Бях пленен от едно миловидно създание с отзивчиво сърце — усмихна се той на Мег. — Но дългът не ми позволява да забравям целта на своята визита. Ще ни простите ли, ако насочим вниманието си към деловите въпроси, госпожице?

— Разбира се — меко каза Мег.

— Много мило от твоя страна — промърмори Стивън; свирепият му поглед бе по-красноречив от любезните думи.

— За теб винаги, Стивън — отвърна тя в същия дух.

След вечерята Дейвид отиде да изпрати арабина до луксозния му апартамент в хотела, а Стивън твърде фамилиарно поведе Мег към своя ягуар.

— Защо караш само ягуари? — любопитства тя, когато мъжът се настани зад волана и запали двигателя.

— Обичам ягуарите.

— Без съмнение.

Стивън плавно се включи в движението по магистралата.

— Остави Ахмед на мира — каза без предисловия той.

— О! Първо предупреждение! Явно ме смяташ за интригантка от световен мащаб, готова да измъкне и продаде свръхсекретна информация на врага — Мег се намръщи. — Кой всъщност е врагът днес?

— Е, не можеш да се мериш с Мата Хари.

— Не ме подценявай. Имам скрити заложи. Нужни са ми само няколко урока и ще бъда неотразима.

— Само няколко урока и може да те пуснат в буре по реката.

— Нямах никакво чувство за хумор.

— Не ми е до смях напоследък — сви рамене той.

Тя се втренчи в пътя. Странно, с него винаги се чувстваше в безопасност. И превъзбудена. Разтреперваше се още щом го погледнеше.

— За какво мислиш? — попита той.

— Че съжалявам, задето никога не си ме любил — отговори Мег, без да се замисля.

Колата кривна. Лицето му се изопна.

— Не говори за това — промълви той, без да я поглежда.

— А ти не съжаляваш ли?

— Имаше опасност да се увлека по теб, а не обичам да се поддавам на страстите си.

— Затова пушиш — рече Мег, загледана с безразличие в тлеещата цигара между пръстите му.

Този път той я стрелна с гневен поглед.

— Не съм страстен пушач. Стига да реша, мога да се откажа по всяко време.

— Защо не го направиш сега?

Той присви очи.

— Май те е страх, че няма да издържиш? — нападна го отново тя.

Стивън свали страничния прозорец и изхвърли цигарата.

— След секунди с треперещи ръце ще търсиш фасове по пода — предрече Мег с широка усмивка. — Ще молиш пешеходците за някой фас.

— Твърде неразумно от твоя страна, Мег.

— Кое е неразумно? Че те дразня?

— Може да потърся друго занимание за ръцете си — многозначително подметна той.

— Хайде! — тя разпери ръце, затвори очи и предизвикателно го подкани. — Похити ме!

Колата се закова и Мег ужасено ококори очи. Ръцете ѝ моментално се свиха пред гърдите, лицето ѝ пламна.

— Какво има, Мег? — мило попита Стивън. — Спряхме, за да пропуснем линейката.

— Каква линейка...

Сирени и червени мигащи светлини минаха покрай тях и бързо изчезнаха в далечината. На Мег ѝ се искаше да пропадне вдън земя от срам. Стивън преметна ръка върху облегалката ѝ и се взря в очите ѝ в мрака на колата:

— Все блъфираш, така ли? Нали те предупредих, че ако си играеш с мен, ще си навлечеш неприятности.

— Да. Но четири години си се справял чудесно и без мен.

Стивън не отговори. Пръстите му се плъзнаха по тила ѝ и заиграха с измъкнал се от кока ѝ кичур. От нежните му докосвания сърцето ѝ заби лудо в напрегнатата тишина.

— Стивън, недей — дрезгаво прошепна тя и го хвана за ръката.

— Позволи ми да те погалия, Мег — тихо настоя той и отмести ръката ѝ. Устните му спряха на милиметри от нейните, пръстите му отново замилваха шията ѝ, а дъхът му с аромат на кафе докосна устните ѝ и я накара да потръпне. — Така беше и първата вечер, когато излязохме заедно. Помниш ли? — гласът му бе дълбок и нежен като ласка, галювният допир на ръката му я караше да тръпне. — След вечеря паркирах в отбивката пред вас. Докоснах те по същия начин, както разговаряхме. Но ти беше по-импулсивна, по-невъздържана. Помниш ли какво направи, Мег?

— Бях... твърде млада — задъхано прошепна тя.

— Беше жадна за любов — устните му подканващо я погалиха и тя тихо изстена. — Разкопча ризата ми и плъзна ръка по гърдите ми.

Мег потрепери, спомнила си каква реакция бе предизвикала със своите действия. Той необуздано бе впил устни в нейните със стон, проехтял в тишината на колата. Вдигна я, обърна я към себе си, а ръката му се плъзна под тънката материя на черната рокля и погали гърдта ѝ. В същия миг бе осъзнал, че тя се опитва да го отблъсне. Веднага се отдръпна и ѝ се усмихна, докато тя лежеше задъхана в обятията му, обзета от първото плътско желание в живота си. А на него всичко му е било ясно. И тогава, и сега...

— Ти беше самата невинност — тихо каза той, отдаден на спомена. — Нямахте представа защо реагирах така бурно на ласката ти. Също като първия път, когато почувства възбудата ми. Беше шокирана и се уплаши.

— С родителите си никога не бях говорила за това, а и приятелките ми знаеха не повече от мен самата — нерешително обясни



Мег. — Само с четене не можеш да се подготвиш за чувствата, които изпитваш, когато си за първи път с мъж.

Ръката му погали рамото ѝ и докосна ципа на роклята. Стивън бавно го плъзна надолу, възпирайки тревожното ѝ отдръпване с небрежна лекота.

— След четири години ти все още ме желаш — дрезгаво промълви той.

Тя не можеше да повярва, че му позволява подобна интимност, ала нямаше сили да се съпротивлява. Беше като в транс. Стивън бавно плъзна роклята по раменете ѝ, под изящните дантелени чашки на сутиена и се вгледа в очите ѝ. Силната му, загоряла от слънцето, ръка нежно докосна гърдите ѝ. Притисна устни към челото ѝ. И двамата дишаха учестено.

— Позволи ми да го разкопчая, Мег. Искам да те целуна.

Най-мощното му оръжие винаги беше начинът, по който я увещава. Разпалваше в тялото ѝ смътни, непознати желаниа. Мег опря чело о брадичката му, а пръстите му бързо освободиха трите миниатюрни кукички. Тя усети хладния полъх на въздуха по кожата си, щом Стивън я отдалечи от себе си и спря поглед на гърдите ѝ.

— Господи! — промълви той с благоговение. Стисна я за раменете, сякаш се боеше тя да не изчезне.

— И преди си ме виждал... последната нощ — прошепна Мег. — А после си отишъл при нея!

— Не. Не, Мег!

Устните му се впиха в изящното зърно, той изстена и я привлече към себе си, жадно вкусвайки плътта ѝ.

Мег зарови пръсти в косата му, наслаждавайки се на огромното удоволствие, което изпитваше за първи път в живота си. И в онази далечна нощ Стивън се бе опитал да я целуне така, ала тя не му позволи. Оказа се непосилно натоварване за превъзбудените ѝ сетива, а и ужасяващата реакция на тялото му я уплаши. Ала четиригодишното въздържание бе изострило желанието ѝ, нервите ѝ бяха изопнати до краен предел. Мег жадуваше за близостта му.

Устните му ненаситно пиеха, пръстите му галеха нежната ѝ кожа. Мег усещаше езика му, зъбите, леките всмуквания, които сякаш изтръгваха и сърцето от гърдите ѝ. Тя конвулсивно потръпваше от пламенната му настойчивост, измъчвана от нарастващото си желание.

Стивън усети тръпките, разтърсващи тялото ѝ, и бавно вдигна глава.

— Не... — тя притисна главата му към себе си. — Стив... не спирай... Умолявам те!

Той трескаво разкопча ризата си и притисна Мег плътно към себе си. Болезнено втвърдените ѝ зърна докоснаха стегнатите мускули на гърдите му.

— Мег — нежно въздъхна той. — О, Мег, Мег — ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

Тялото ѝ пламна от бавните жадни милувки. Тя нежно го целуваше по врата, по раменете, изгаряна от желание.

Мъжът обхвана главата ѝ и отново целуна устните ѝ — бавно, продължително, сякаш никога нямаше да я пусне.

Неочаквано Мег заплака, победена от чувство за вина, тъга и неутолим копнеж. Той я взе в прегръдките си и я залюля, с поглед, изтерзан като незадоволеното му тяло. Ала постепенно възбудата им започна да се уталожва.

— Не плачи — прошепна Стивън и попи с устни сълзите ѝ. — Беше неизбежно.

Тя притвори очи, трогната от безкрайната му нежност. Когато устните му неохотно се отделиха от нея, Мег повдигна клепачи и срещна погледа му. Бе едновременно нежен, жаден и като че ли гневен.

— Ти си недокосната — дрезгаво прошепна той. — Дори тук — погали голата ѝ, заоблена гърд и допирът сякаш го влуди. Наведе се и пое с устни нежното зърно, вдишвайки аромата на тялото ѝ. — Абсолютно недокосната.

— Аз... не мога да почувствам същото с друг мъж — призна тя. — Не мога да понеса друг да ме гледа, какво остава да ме докосва.

Дъхът му секна.

— Защо замина, по дяволите?

— Страхувах се!

— От това? — устните му отново докоснаха зърното и тя извика от удоволствие.

— Бях девствена — прошепна.

— И все още си девствена — Стивън я взе в скута си и я притисна към възбудената си плът, задържа я така, без да откъсва

поглед от очите ѝ. — И все още те е страх — заключи той, съзрял шокираното ѝ изражение.

— Ужасяваш се от близостта с мен.

Тя преглътна мъчително и сведе поглед към гърдите му.

— Не... от това.

— От какво тогава?

Тялото му пулсираше. Тя усещаше топлината му, прималая ѝ от мисълта колко отчаяно я желае.

— Стивън, сестра ми умря при раждане.

— Да, зная. Баща ти ми каза. Била е с дванайсет години по-голяма от теб.

Тя вдигна очи и прошепна.

— Беше... като мен — слаба, висока, с тесен таз. Живееха на север. През зимата, когато трябваше да роди, имаше почти двуметрова снежна покривка и мъжът ѝ не успя да я закара до болницата. Тя умря. Бебето също — Мег се поколеба, прехапа устни. — Жените в нашия род раждат трудно. Мама ме е родила с цезарово сечение. Пазеха ме от всичко, а след смъртта на сестра ми, мама ми внуши, че едва ли не и мен ме очаква същото. Ужасявах се от мисълта да не забременея — додаде измъчено Мег и скри лице в дланите си.

Потресен, Стивън я притисна в прегръдките си, за да почувства топлината на неговото тяло, да чуе яростните удари на сърцето му.

— Никога не сме говорили за това.

— Ти сам каза, че съм била много млада — отвърна тя и затвори очи. — Не можех да ти разкрия страховете си. Те бяха нещо толкова лично, а ти все повече ме завладяваше. Всяко твое докосване ми замайваше главата, тялото ми тръпнеше... И сега е така.

Пръстите му се вплетоха в косите ѝ с нежна утешителна ласка.

— Можех да те разубедя, ако ми беше казала.

— Възможно е. Но аз се ужасявах от вероятността да забременея, а ти бе твърде настоятелен онази нощ. Спорът ни... ми даде възможност да се измъкна. Ти ме прогони, а после си излязъл с Дафни, и то съвсем открито, така че да се появите във всички вестници. И аз реших, че е по-разумно да предпочета балета. Това улесни заминаването ми.

Стивън вдигна глава и се втренчи навън през тъмния прозорец. След секунди погледът му отново се плъзна към гърдите ѝ.

— Не ми вярваш, нали? — тъжно се усмихна Мег. — И все още ми се сърдиш, нали, Стивън?

— Нима нямам основания според теб?

Тя се отдръпна и с обожание впери очи в сериозното му изражение; близостта му ѝ вдъхваше спокойствие.

— Според мен чувствата ти не бяха достатъчно силни, за да те заболи.

— Не, не ме заболя — побърза да потвърди той. — Но честолюбието ми пострада.

— Никол ми каза, че си се напил...

— А не ти ли каза, че сме се напили заедно с Дафни? — горчиво се усмихна Стивън.

Мег настръхна. Той безцеремонно сложи топлата си длан върху гърдата ѝ и усети учестения пулс, заглушаващ гнева ѝ. Вгледа се в очите ѝ и рече:

— Все още те желая. По-силно от всякога.

Мег го знаеше. Възбудата преобразяваше лицето му.

— Няма да е разумно — тихо каза тя. — Както сам каза, не трябва да се поддаваш на страстите си.

— Самозалъгваш се, ако смяташ, че съм способен отново да си загубя ума по теб — отбеляза с подигравателна усмивка той.

Мег бе смаяна от изражението му. Споменаването на миналото изглежда възвърна огорчението му, яростния гняв от случилото се. Тя не знаеше какво да каже.

— Стивън...

Усети натиска на пръстите му върху голата си плът.

— Твоята трупка има нужда от спонсор. Добре, Мег, аз ще разреша проблемите ви — меко каза той.

— Наистина ли!

— Да, но всяка услуга си има цена.

— И каква е цената на твоето великодушие? — връхлетяха я смътни опасения.

— Не се ли досещаш? — усмихна се с едва доловима надменност той. — Да ми посветиш една нощ, Мег, за да се отърва от теб завинаги. В замяна ще ти дам възможност да се върнеш към любимия си балет.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мег прекара дълга, безсънна нощ в терзания около предложението на Стивън. Не можеше да повярва, че ѝ бе казал подобно нещо. Нима очакваше тя да се съгласи? Как е възможно пламенната му чувственост толкова бързо да се превърне в презрение? Навярно подозрението ѝ, че той иска единствено да си отмъсти за нейното бягство, отговаряше на истината. Дори не обърна внимание на нейното обяснение. Или може би не повярва на думите ѝ? А нима той нямаше вина? Та нали той я бе прогонил, бе ѝ казал, че не желае да я вижда повече?

Искаше ѝ се да му бе изтъкнала по-категорично този факт. Ала след обидата, която ѝ бе нанесъл, бе забравила всичко. Изтръгна се от прегръдката му и с треперещи ръце започна да оправя дрехите си, докато той нагло се смееше на отчаяните ѝ усилия.

— Това е жестоко, Стивън — хрипливо каза тя, след като се облече, и яростно го изгледа.

— Така ли? Но бях искрен. Предложението остава. Ако спиш с мен, ще измъкна безценната ти трупа от калта. А въпросът за забременяването изобщо не трябва да те тревожи — добави той и запали колата. — Ще те пазя до последния си дъх. Нали разбираш, Мег, за нищо на света не искам да се обвързвам с теб заради дете — очите му бавно се плъзнаха по тялото ѝ, сякаш дрехите ѝ прозираха. — Единственото, което искам, е веднъж завинаги да се отърва от това умопомрачение.

Дали е възможно обаче, ненадейно помисли тя, когато Стивън я остави пред вратата на нейната къща и си замина, без да промълви нито дума. Умопомрачението, както го нарече той, щеше да продължава, защото преди четири години Мег бе избрала по-лекия път. Не му бе признала защо се страхува от евентуална интимна връзка с него, не бе дръзнала да се изправи срещу Дафни. Вместо да сподели с него опасенията си, да се бори за любовта му, тя се бе вслушала в

чуждите съвети — в думите на баща му и на майка си, която държеше тя да направи кариера в балета и никога да не забременява.

Ала мотивите на Стивън ѝ бяха още по-неясни. Често си бе мислила, че той е доста хладен в емоционално отношение и че вероятно е изпитал облекчение след развалянето на годежа. Дори докато я ухажваше, ѝ се струваше, че го прави неохотно, насила, сякаш противоречеше на разбиранията си. Според нея той никога нямаше да разбере напълно какво е любов. В живота си не се бе радвал на много обич. Баща му го бе третираше като марионетка, а майка му се бе отдръпнала от него още в детството му заради необузданата му натура и вироглавство.

Стивън бе израснал като самотник. И сега бе такъв. Използваше жените за задоволяване на мъжките си потребности, но избягваше всякаква емоционална близост. Мег го бе усетила още на осемнайсет. Бе избягала и заради отчуждеността му. Бе прозряла, че с любов от нейна страна и плътско влечение от негова, връзката им няма да просъществува. А и тогавашният ѝ подсъзнателен, нереален страх от раждането на деца! Чудеше се дали майка ѝ умишлено не ѝ го бе внушила, за да я контролира. Никол Шенън умееше да манипулира хората. Също като бащата на Стивън.

Мег бързо изтича по стълбите, като весело пожела лека нощ на брат си, който гледаше филм по телевизията. Но щом влезе в стаята си, гневът ѝ се изля в буен поток от сълзи.

Една любовна нощ в замяна за неговото спонсорство! Нима той действително мислеше, че може да я купи? Горчиво се лъжеше. Трупата щеше да се справи и без него. Мег нямаше да приеме безумните му условия, само за да спаси кариерата си.

Когато на другата сутрин Мег стана от леглото, Дейвид вече бе отишъл в офиса. Главата ѝ болезнено пулсираше. И глезенът я понаболяваше. Не смееше да се погледне в огледалото, като си спомни колко лесно се бе поддавала на пламенните ласки на Стивън. Не можеше да устои на обаянието му.

Изми се, среса се и закуси. После отиде до болницата за редовния сеанс по физиотерапия. Като се прибра, направи няколко упражнения. През цялото време мислеше за Стивън и за лумналата помежду им страст. Но настроението ѝ не се подобри.

Дейвид се прибра угрижен.

— Защо си толкова отчаян? Проблеми ли имаш? — попита Мег.

— Какво? Не, не, всичко е наред — побърза да отговори той и се усмихна: — Ако не си стотвила, предлагам да хапнем по една пържола някъде.

— Пържола?

— Да, пържола.

— Аха. Имал си лош ден? — подметна тя.

— Ужасен! — Дейвид сви рамене. — Ахмед също иска да вечеря с нас, ако нямаш нищо против.

— Ще се радвам да дойде. Той ми харесва — усмихна се Мег.

— И на мен. Но не бързай със заключенията. Не знаеш всичко за него, защото така е по-безопасно за теб. Ахмед не е такъв, за какъвто се представя.

— Нима? А какъв е?

— Повече не мога да ти кажа. Не искам да си навличам гнева на шефа. Днес е ядосан на всички. Една от секретарките го замери с настолната лампа.

— За секретарката на Стивън ли говориш?

— Всъщност, да — той се ухили. — Останалите гледаха да не му се мяркат пред очите. Но Дафни не е от страхливите. Познава го отдавна и затова успява да се справи с него.

Сърцето на Мег сякаш спря да бие.

— Дафни? Онази същата, с която Стивън спеше, докато бяхме сгодени?

— Не мисля, че са толкова близки — присви очи Дейвид. — И съм сигурен, че не е спал с нея, след като ти е направил предложение за женитба. Но се познават от години.

— Е, да.

— Ти се раздели с него заради Дафни, нали? И затова замина, доколкото си спомням.

Мег пое дълбоко въздух.

— Отчасти и заради нея — поправи го тя и пресилено се усмихна. — Всъщност тя ми направи голяма услуга. Никога нямаше да отида в Ню Йорк, ако се бях омъжила за Стивън.

— Не си допуснала друг мъж до себе си откакто замина от Уичита. И не ми обяснявай, че нямаш време.

Мег вирна брадичка.

— Може би Стив е ненадминат — каза с многозначителна усмивка тя. — Или може би ми е дал горчив урок за мъжката вярност.

— Стивън е добър човек, макар да е строг шеф. Много го заболя, когато ти замина. И още не може да те забрави, Мег.

— Засегнатото му честолюбие не може да ме забрави, той сам ми го каза. Не ме е обичал. Как иначе е могъл да отиде при Дафни?

— Хората вършат странни неща, когато се чувстват застрашени.

— Аз не съм го заплашвала — промърмори тя.

— Не си ли? — той пхна ръце в джобовете си и се вгледа в лицето ѝ. — Мег, от толкова години познаваме семейство Райкър и Стивън никога не е ходил повече от две седмици с жена. Не даваше да се спомене за обвързване или брак. После излезе веднъж с теб и заговори за годещи пръстени.

— Бях неопитна и затова по-различна от останалите.

— Да, наистина беше по-различна за него. Ти разтопи ледената му маска, накара го да се смее, да се чувства млад. Мег, да беше се вгледала, щеше да забележиш как се преобразяваше той в твое присъствие. Стивън Райкър беше готов на всичко за теб. На всичко — тихо повтори Дейвид. — Неговият баща беше против женитбата ви, защото подозираше, че Стив е влюбен до такава степен, че не би могъл да прецени трезво решенията си — той се усмихна на шокираното ѝ изражение. — Не разбираш ли, че всеки ви манипулираше в своя полза? И двамата няха те избор, Мег. Подчинихте се и направихте точно каквото искаха от вас. Но за всичко плати горкият Стивън с цената на първата и единствена любов в живота си.

— Той не ме е обичал — изхлипа Мег.

— Вярно. Той те обожаваше. Не сваляше очи от теб. Чудеше се как да ти угоди. Всичко, което правеше през онзи месец, докато бяхте сгодени, имаше за цел да ти достави удоволствие, да се чувстваш щастлива — Дейвид поклати глава. — Била си твърде млада, за да го разбереш, нали?



Краката ѝ се подкосиха. Мег се отпусна уморено на стола.

— Нищо не ми е казал.

— Какво да ти каже? Да те моли? Стивън никога не би се молил. Ти замина. И той реши, че не ти е бил нужен. Напи се до безсъзнание. Не изтрезня цели три дни. После се върна на работа и с настървение започна да прави пари. Тогава се появиха жените, идваха и си отиваха. Притъпяваха болката му, но не за дълго. Никой не можеше да му помогне — виждахме как страда и се преструвахме, че не забелязваме как трепва при всяко споменаване на твоето име.

Тя закри лицето си с длани. Дейвид я погали по рамото.

— Не се измъчвай, Мег. Той все пак преодоля чувствата си към теб. Трябваше му цяла година, през която той доста се промени. Вече не се пали толкова лесно.

— Каква идиотка съм била! — тежко въздъхна Мег. — Толкова много го обичах, но ме беше страх от него. Понякога ми се струваше така чужд, така далечен, не обичаше да споделя с мен личните си проблеми.

— И ти избягваше подобни теми.

— Вярно — тъжно се усмихна тя. — Бях безнадеждно самовглъбена и ограничена. Не можех да повярвам, че един мъж — и то какъв! — иска да се ожени за мен. Аз благоговеех пред него. Но сега го разбирам много по-добре... сега, когато е твърде късно.

— Сигурна ли си, че е късно?

Мег си спомни прекрасната им любовна игра снощи, огорчението и болката от неочакваното му предложение и бавно кимна.

— Да, Дейвид, боя се, че е късно.

— Жалко.

— Било каквото било — тя стана и изпъна полата си. — Къде отиваме да хапнем?

— В „Кастело“. Трябва да ти призная, че и Стив ще бъде там.

Не беше очарована от идеята да го види пак, но събра кураж и примирено сви рамене.

— Отивам да се преоблека — пое нагоре по стълбите към стаята си и ядосано промърмори: — Ще сложа нещо яркочервено с деколте до пъпа и цепки от двете страни...

Не разполагаше с подобен тоалет, ала червената рокля, която измъкна, беше с тънки презрамки и прилепваше изкусително по тялото ѝ. Остави русите си коси разпуснати по раменете и се гримира по-силно от обикновено. Спомни си за своите стари бижута с диаманти, извади ги от сейфа и ги сложи. Щеше да му покаже на Стивън Райкър!

А той наистина беше в ресторанта. Но не сам. Сърцето ѝ се преобърна, когато Мег съзря пищната платиненоруса красавица с безупречен тен и черна рокля, вероятно двойно по-скъпа от нейната. Беше Дафни, естествено, увиснала грациозно за ръкава на Стивън. Мег успя да се усмихне лъчезарно на Ахмед, който при появяването им стана от стола си да ги поздрави. Носеше елегантен тъмен костюм и ѝ се усмихна с нескрито възхищение.

— Госпожице, предизвиквате ме към недискретност — каза той, взе ръката ѝ, наведе се и сдържано я целуна. — Ще преглътна думите, които напират да бъдат изречени.

Мег се разсмя и отвърна смирено:

— Ако имате желание да ме вземете във вашия харем, ще трябва да почакате, докато остарея и престана да танцувам.

— Съкрушен съм — мрачно каза той.

Стивън не откъсваше поглед от нея. Очите му заплашително проблясваха.

— Странен цвят си избрала, Мег — подметна той.

Тя направи реверанс и лицето ѝ се изкриви от болка, защото навехнатият глезен моментално ѝ напомни за себе си.

— Обичам червеното. Не ми ли отива? — предизвикателно попита тя.

Стивън отмести поглед, сякаш се засрами от думите ѝ.

— Не — отвърна сковано. — Сядай, Дейвид.

Дейвид настана Мег до Ахмед и поздрави Дафни.

— Как успя? — попита той.

— Стивън обича да го замерват, нали, скъпи? — разсмя се Дафни. — Дори ми повиши заплатата. Трябва и ти да опиташ — обърна се тя към Дейвид.

— Не, благодаря — въздъхна той. — Най-много да ме хвърлят в асансьорната шахта за положените усилия.

— И Мег май не е от тия, дето биха замерили някого, права ли съм, скъпа?

— Да опитаме ли? — отвърна Мег, вдигна чашата си с вода и замахна към Дафни.

Дейвид я хвана за китката, шокиран от реакцията ѝ.

— Извинявай, ако съм те обидила — побърза да каже Дафни. Изглеждаше доста изненадана. — Думите сами се изплъзнаха от устата ми — добави тя и хвърли тревожен поглед към Стивън.

Той седеше намръщен и не сваляше очи от Мег.

— Няма нужда да се извиняваш — сконфузено каза Мег. — Аз рядко се засягам, дори когато най-безцеремонно ме обиждат.

Стивън като че ли се почувства неловко и атмосферата около масата се нажежи.

Ахмед стана и подаде ръка на Мег.

— Ще бъде чест за мен да потанцуваме — предложи той.

— С удоволствие — без да среща погледа на Стивън, тя се изправи и Ахмед я отведе на дансинга.

Прегърна я сдържано. Мег харесваше свежия аромат на одеколона му, красивото лице с големи черни очи, които ѝ се усмихваха. Ала докосването му не предизвика онази искра, онази пулсираща болка — зов за притежание и себеотдаване.

— Благодаря ви, че се намесихте навреме — тихо промълви тя.

— Дафни не таи злоба, независимо от вашето мнение — любезно каза той. — Чувствата на Стивън към вас са очевидни.

— Така ли? — Мег се изчерви и сведе очи.

— Танцът... като че ли ви причинява болка? — внезапно попита той, щом Мег наруши ритъма и залитна към него.

Тя преглътна и искрено сподели:

— Глезенът още ме боли. Надявах се бързо да се оправи, но... — Мег го погледна тревожно. — Сериозно е навехнат...

— А балетът е смисълът на вашия живот.

Тя прехапа устни и с несигурна стъпка продължи танца.

— Трябваше да бъде — бе странният ѝ отговор.

— Може ли? — намеси се плътен глас с категоричност, която не търпеше възражения.

— Но разбира се — каза Ахмед и се усмихна на Стивън. — Благодаря, госпожице — добави мило той и се отдалечи.

Стивън я привлече плътно към себе си и запристъпва в такт с музиката.

— Глезенът ме боли и не желая да танцувам с теб — ледено заяви Мег.

— Знам — той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в тъмните кръгове под очите ѝ. — Знам и защо си облякла тази червена рокля. За да ми натриеш носа за онова, което ти казах снощи, нали?

— Позна — призна с хладна усмивка тя.

Стивън пое дълбоко въздух. Сребристосивите му очи се плъзнаха по дългите ѝ разпилени коси до откритите рамене, после се спуснаха към гърдите ѝ, чиято изящна форма се подчертаваше от остроото деколте. Той стисна зъби.

— Имаш най-нежната кожа на света — рече хрипливо. — Мека като коприна, топла и ароматна. Не е нужно с тази рокля да ми напомняш, че не мога да мисля разумно, щом си наблизко.

— Стой надалеч — срязва го Мег. — Защо не заведеш Дафни у вас? Или сте свършили тая работа, преди да дойдете? — разпалено продължи тя. Пропусна един такт и залитна, ала Стивън с лекота я подхвана и изправи.

— Глезенът наистина те боли. Не трябва да танцуваш — твърдо рече той.

— Терапевтът каза да го натоварвам — процеди през зъби Мег. — Предупреди ме, че ще боли.

Той не изрази мислите си на глас. Щом след пет дълги седмици глезенът още я болеше, как щеше да танцува? Да го натоварва с цялата си тежест? Изглеждаше невероятно.

Тя забеляза изражението му.

— Пак ще танцувам. Ще видиш!

Той прокара пръсти по бузата ѝ, по брадичката, около плътните, красиво очертани, устни.

— Заради себе си ли, Мег, или за да изпълниш съкровено желание на майка си?

— Това бе единственото нещо в живота ми, което тя одобряваше — отговори Мег, без да се замисля.

— Да. Може би — палецът му погали устните ѝ и потрепна, когато те се разтвориха. — Още ли те е страх да не забременееш? — прошепна развълнувано Стивън.

— Стивън! — възкликна тя. Отметна глава и се изчерви.

— Снощи мислих за последната ни вечер, преди да се скараме — продължи той, сякаш не бе забелязал нейната реакция. — Спомних си как ти започна да ме отблъскваш и аз ти казах...

— Не е нужно... — прекъсна го възбудено тя.

— Казах ти, че ако се любим, няма нужда от предпазни мерки, защото ще се радвам да забременееш — глухо прошепна той, загледан в очите ѝ.

Тя потрепери и тялото ѝ потърси опора в неговото. Той я залюля в прегръдките си, едва пристъпвайки и промълви до ухото ѝ:

— Мислила си, че няма да спра. А не си искала бебе.

— Да.

Стивън погали меките ѝ копринени коси и я притегли още по-близо. Краката му се разтрепериха от допира на бедрата ѝ и в същия миг тя почувства осезателната му възбуда.

— Не се отдръпвай от мен — дрезгаво помоли той.

— Знам, че ти е неприятно, но, Господи, не мога да се контролирам...

— Няма да се отдръпна — прошепна тя и го погледна. — Не ми е неприятно. Ти и тогава ми каза да не мърдам, помниш ли?

Той спря да танцува и се втренчи в очите ѝ с такава настойчивост, че Мег едва издържа погледа му. Устните му се разтвориха в опит да си поеме въздух, изгарян от желание, омагьосан от красотата на лицето ѝ, изкушаван от близостта и невинността на стройното ѝ тяло.

— Всичко помня. Образът ти ме преследва, Мег. Всяка нощ.

Мег видя напрегнатото му изражение и се почувства виновна, че именно тя бе причината. Долепи длан до гърдите му и усети силата и топлината на тялото му, трескавия пулс.

— Съжалявам — нежно каза тя. — Наистина съжалявам...

Той опита да се овладее, като най-сетне откъсна поглед от нея. Мег леко се отдръпна и заговори спокойно за новостите по света, за времето, движейки се плавно в такт с музиката, докато той се съвзе.

— Трябва да седна, Стивън. Глезенът доста ме боли — каза накрая Мег.

Той застина, взря се в лицето ѝ и рече:

— Съжалявам за нелепото предложение, което ти направих снощи. Ала те желяех до безумие. Поне това желание никога не ме е напускало — горчиво се разсмя той.

Тя го гледаше с обожание, неспособна да отмести очи. Държеше на Стивън повече от всичко на света и когато го усещаше до себе си, нямаше нужда от нищо. Ала онова, което той желяеше, щеше да я погуби.

— Не мога да се любя с теб и да... и да продължа да живея постарому — меко каза Мег. — За теб ще е ноц като всяка друга, с поредната жена. А за мен ще е съдбовна ноц, не само защото ще ми е за първи път, но и защото ще е с мъж, когото... — тя отмести поглед — ... на когото някога много съм държала.

— Мег, за мен няма да е ноц като всяка друга с поредната жена — рече той и музиката отново засвири.

— Ще бъде за отмъщение — възрази тя. — И ти го знаеш, Стивън. Не от любов. Някога аз заминах и ти причиних болка. Сега ти искаш да си отмъстиш. Какъв по-добър начин от това да спиш с мен и на свой ред да ме изоставиш?

— Мислиш ли, че ще мога? — горчиво се усмихна той.

— Никой от нас не може да бъде сигурен, преди да се е случило — Мег прикова поглед в гърдите му. — Знам, че ще се опиташ да ме пазиш, но ти губиш контрол, когато сме заедно. И снощи беше така — тя вдигна лице към него. — Какво ще правим, ако наистина забременея?

Устните му леко се разтвориха. Той внимателно я изгледа и бавно отговори:

— Можеш да се омъжиш за мен и заедно да отгледаме детето си.

Мисълта за подобна възможност я развълнува, въодушеви и стресна.

— А кариерата ми?

Стана му неприятно. Изражението му загуби мекотата си, очите станаха хладни.

— Естествено, ще трябва да се откажеш от балета. Но ти не би го понесла. Цял живот си се стремила към това, нали? — той леко се отдръпна. — Да се връщаме на масата. Да не рискуваме повече с глезена ти.

Върнаха се при останалите. Стивън хвана ръката на Дафни и не я пусна до края на вечерта. Всеки път, когато погледнеше Мег, в очите му имаше враждебност, горчивина и презрение.

## ПЕТА ГЛАВА

Дейвид и Мег бяха дошли до ресторанта с такси, но на връщане се качиха в лимузината на Ахмед и шофьорът му подкара към дома им. Стивън дори не предложи да ги закара, явно имаше други планове — с Дафни.

— Чудесна вечер! — възкликна Дейвид. — Докога ще останеш в Уичита, Ахмед?

— До подписването и на последния документ — отвърна мъжът. После изгледа Мег с нескрито възхищение. — Уви, след това дългът ще ме призове обратно в моята страна. Сигурна ли сте, че няма да обмислите предложението ми? — подхвърли той. — Ще ме омайвате, танцувайки пред мен в тази рокля.

Мег се насили да се усмихне, обзета от опасения за бъдещето си. Глезенът ѝ изобщо не бе укрепнал след травмата. Загрижеността ѝ растеше с всеки изминал ден.

— Поласкана съм — започна тя.

— Днес жените ни се радват на много по-голяма свобода — замислено продължи Ахмед. — Не са длъжни да скриват лицата си, когато излизат на обществени места.

— Вие женен ли сте? — любопитства Мег. — Нали мюсюлманите могат да имат по четири жени?

Изражението му стана сериозно.

— Не, не съм женен. Вярно е, че мюсюлманите могат да имат до четири жени, но макар да приемам учението на Пророка, аз не съм мюсюлманин, госпожице. Възпитан съм като християнин, което изключва възможността за полигамия.

— Карайте все направо — бързо каза Дейвид, насочвайки с жест шофьора. — Не си виждал къщата ни, нали, Ахмед? — добави той с усмивка.

— Не.

— Заповядайте тогава. Ще направя кафе — покани го Мег.



— Може би друг път — учтиво отказа Ахмед и хвърли поглед назад към тъмната кола, която ги следваше. — Тази вечер имам делова среща в хотела.

— Разбирам — рече Мег.

— Благодаря, че ни докара. Ще се видим утре — каза Дейвид, щом спряха пред къщата.

— Да — кимна Ахмед. — В петък приключваме сделката. Ще се радвам да придружа двама ви и нашия приятел Стивън на театрално представление. Осигурил съм билетите, вие само трябва да приемете.

— С най-голямо удоволствие! — възторжено възкликна Мег. — Какво ще кажеш, Дейвид?

— Разбира се — с готовност отвърна брат ѝ и се усмихна. — Благодаря.

— Тогава ще изпратя колата да ви вземе в шест. Ще вечеряме спокойно някъде преди вдигането на завесата — без да излиза от колата, той се усмихна и махна с ръка на Мег, щом Дейвид затвори вратата зад гърба ѝ. Лимузината потегли, следвана плътно от тъмната кола.

— Следят ли го? — боязливо попита Мег.

— Да — отговори Дейвид, без да я поглежда. — Това са хората от охраната му.

— Той е много приятен мъж — каза Мег, когато поеха към къщата.

Дейвид я стрелна с поглед.

— Ти доста се умълча след танца със Стив — подхвърли той. — Пак ли неприятности?

— Не съвсем — въздъхна тя. — Просто ми навира Дафни в очите. Какво ме интересува?

— Може би се опитва да събуди ревността ти.

— Нима Стивън Райкър ще се унижи да прибегне към подобна тактика?

Дейвид понечи да каже нещо, ала се отказа. Само се усмихна, отключи вратата и отстъпи, за да направи път на сестра си.

— Ахмед е загадъчна личност — изненадващо подметка Мег. — Много фин човек, нали? — добави замислено тя.

— Ахмед? — изгледа я слисано Дейвид. — А, да. Вярно. Разбира се — брат ѝ сякаш внимателно подбираше думите си. — Но макар и

християнин, той е типичен арабин със своите нрави и обичаи. В момента страната му е огнище на противоречиви страсти и опасни интриги — той съсредоточено се вгледа в нея. — Май не следиш новините от света, Мег?

— Не искам да се разстройвам — призна тя. — Затова нито гледам новините по телевизията, нито чета вестници. Знам, че е глупаво, Дейвид, но нима мога да променя света? Това е работа на политиците. Знам, че не всичко е идеално, но нищо няма да постигна, ако се втурна през океана и започна да уча хората какво да правят?

— Полезно е да си информиран — каза Дейвид. — Макар в момента за теб да е по-добре, че не знаеш нищо — измърмори той. — Ще се видим утре.

— Да — тя се загледа подире му, смръщила вежди. И Дейвид понякога ставаше твърде потаен.

Дейвид нито веднъж не покани Стивън в дома си през седмицата, защото забеляза как всяко споменаване на името му нараняваше Мег. Ала дори в голям град като Уичита бе възможно случайно да се натъкнеш на близък познат.

Мег едва не се сблъска със Стив, когато се отби в мъжкия отдел на универсалния магазин, в който обикновено пазаруваше цялото им семейство. Търсеше подарък за рождения ден на Дейвид.

Изглеждаше шокирана и недоволна, че го вижда, ала и на неговото лице се изписа враждебност.

Тя с мъка отмести очи от високата му спортна фигура подчертана от елегантния светлокафяв костюм.

— Костюм ли ще си купуваш? — попита саркастично той. — Тук едва ли ще намериш подходящия размер.

— Търся подарък за Дейвид. Има рожден ден другата седмица — сконфузено каза Мег.

— Какво съвпадение! И аз за това съм тук.

— Не е ли задължение на секретарката ти да върши черната работа вместо теб.

— Лично избирам подаръците за своите приятели — с хладно високомерие отбеляза той и добави, взирайки се в лицето ѝ: — Освен това използвам Дафни за други цели. Не бих желал да я изморявам

през деня — намекът, че Дафни му е нужна през нощта изпълни Мег с гняв и отвращение, но тя потисна чувствата си и се втрени във вратовръзките.

— Естествено — съгласи се с пресилена веселост.

— Баща ми беше прав — подметна той, ядосан от безразличието ѝ. — Тя би била идеална съпруга. Чудя се защо ми трябваха цели четири години да го разбера.

Сърцето ѝ спря да бие. Спря! Тя преглътна.

— Понякога твърде късно осъзнаваме стойността на нещата.

— Така ли? — притаи дъх той.

Мег вдигна към него очи, изпълнени с открито злорадство.

— Разбрах колко много означава балетът за мен едва когато се сгодихме — каза с хладна усмивка тя.

Стивън стисна юмруци. Овладея се и се усмихна.

— Вече установихме, че и двамата навреме сме се отървали — той я изгледа високомерно и попита: — Как върви финансирането на трупата?

Мег рязко си пое дъх.

— Отлично, благодаря — хладно отвърна тя. — Няма да имам нужда от... помощ.

— Жалко.

— Нима? Дафни не би одобрила подобно нещо!

— О, рано ѝ е да очаква вярност от моя страна — нехайно отговори Стивън. — Още не сме обявили официално годежа.

Мег едва не припадна. Усети как пребледнява, ала не потърси опора.

— Разбирам.

— Пръстенът ти още е у мен — безгрижно подметна той. — Държа го заключен в сейфа си...

Мег си спомни как го даде на майка си, за да му го върне. Споменът бе ярък, мъчителен. Дафни. Дафни!

— ... да ми напомня какъв глупак съм бил да си помисля, че можеш да ми бъдеш съпруга — продължаваше Стивън. — Никога вече няма да допусна такава грешка. Дафни не гони кариера. Искане деца. От мен — добави жестоко той.

Тя сведе поглед, изтерзана, съкрушена от думите му. Ръката ѝ трепереше, когато докосна копринените вратовръзки.

— Ахмед ни покани на вечеря и на театър в петък — гласът ѝ потрепна съвсем леко, слава богу.

— Знам — сухо каза той.

Мег успя да вдигне очи и тихо промълви:

— Не е нужно непрекъснато да ме наскърбяваш, Стивън. Зная, че ме мразиш. Не е необходимо... — тя едва не се задави на последната дума.

— Така ли? Защото не знаеш какво ми е, Мег? И никога не те е интересувало — мъжът пхна ръце в джобовете си и свъси вежди. Тя изглеждаше толкова крехка в светлозеления си плетен костюм. — Ахмед си заминава скоро. Пази се да не хлътнеш по него.

— Той ми е приятел. Нищо повече.

Сребристосивите му очи с копнеж се плъзнаха по тялото ѝ, по сведената ѝ глава, после бързо се отместиха.

— Как вървят упражненията?

— Благодаря, добре.

Стивън се поколеба, после изведнъж рече:

— А ти кога заминаваш?

— В края на месеца.

— Слава богу! — въздъхна той.

Мег затвори очи за миг. Чашата преля! Издърпа вратовръзката, която разглеждаше, и тръгна, без да го поглежда, без да каже нито дума повече.

— Ще взема тази — обърна се тя към усмихнатата продавачка, като извади кредитната си карта. Гласът ѝ прозвуча странно.

Стивън стоеше зад нея и отчаяно търсеше думи да ѝ се извини. Ставаше му навик да я унижава. Непрекъснато мислеше колко много я бе обичал и колко лесно го бе отхвърлила тя. Не ѝ вярваше, но, Господи, все още я желаше. Сънуваше я. Без нея всичко бе сиво. А сега, само като я гледаше, сърцето му се изпълваше с възторг, чувстваше се окрилен. Тя бе прелестна — чиста, мила и нежна, а желаше единствено чифт балетни пантофки и сцена.

Той изстена вътрешно. Как ще преживее отново заминаването ѝ? Не трябваше никога да се доближава до нея. Сега щеше да му е дори по-тежко. Щеше за втори път да я остави да си отиде, погубвайки част от самия него.

Дафни щеше да го придружава довечера, защото в компанията на Мег той едва се въздържаше. Добре че беше Дафни. Тя бе истински приятел, без претенции за нещо повече, но в момента беше и негов съучастник, замесен в опасния бизнес около Ахмед. Имаше привилегията да знае неща, които никой друг от ръководството на компанията не знаеше. Служеше му също и за маскировка. А всъщност Дафни имаше сериозна връзка с един от тайните агенти, които отговаряха за охраната на Ахмед. За щастие, Мег дори не подозираше това.

В известна степен Стивън бе изложен на опасност. Почти колкото и Ахмед. Ала не можеше да го обясни на Мег, без да засегне някои свръхсекретни въпроси. Дафни бе в течение, естествено. Но нея я охраняваха, както и него, както и Ахмед. Въпреки болката, която му бе причинила Мег, той искаше да я предпази от всякаква опасност. Понякога отъждествяваше любовта си към нея с неизлечимо болестно състояние. Тя бе като кръвта във вените му. Ала за Мег той не означаваше нищо, защото единственият ѝ стремеж в живота бе да танцува. Осъзнаването на този факт му причиняваше силна болка, забиваше се като остра кама дълбоко в сърцето му. И го правеше жесток. Ала оскърбителното поведение не му доставяше удоволствие. Той копнееше да я прегърне, да се извини за поредната си грубост.

Мег приключи с покупката и си тръгна, без да поглежда към него. Подтикнат от непреодолим импулс, Стивън нежно я хвана за лакътя и я заведе в уединено кътче зад стойка с костюми. Вгледа се в очите ѝ, изпълнени с болка и изненада, и усети как тялото му започва да пулсира.

— Все те оскърбявам, нали? — дрезгаво каза той. — Без да искам. Бог ми е свидетел, не го правя умишлено, Мег!

— Така ли? — попита с тъжна измъчена усмивка тя. — Всичко е наред, Стив — промълви и отмести поглед.

— Имаш право след всичко, което ти сторих.

Отдръпна се и бързо излезе от магазина; коли и хора се сляха пред замъглените ѝ очи.

Стив се проклинаше, втренчен подире ѝ, докато напълно я изгуби от поглед. Никога не се бе чувствал толкова зле.

Останалите дни от седмицата Мег посвети на балетните си упражнения, като се опитваше да не мисли за Стив и Дафни. Дейвид беше необичайно мълчалив, но една вечер разговаря със Стивън по телефона и Мег подразбра, че президентът на „Райкър Еър“ възнамерява да излезе с Дафни. Сърцето ѝ се сви.

В четвъртък телефонира на ръководителя на балетната трупа Толбърт Морз.

— Радвам се, че се обади — каза той. — Скоро ще имам достатъчно средства. Ще можеш ли да дойдеш на репетиция след седмица?

Мег се вкамени. Дотогава само чудо би излекувало глезена ѝ. Тя се поколеба. Не искаше да признае, че се възстановява твърде бавно. Дълбоко в себе си знаеше, че няма да може да танцува толкова скоро. Ала нямаше сили да изрече думите. Балетът бе всичко, което имаше. Стив категорично я бе отхвърлил. По отношение на него не хранеше вече надежди.

Мечтата ѝ за балетна школа постепенно се налагаше в съзнанието ѝ, но трябваше да я основе в Уичита. А щеше ли да понесе неизбежните срещи със Стивън? Приятелството му с Дейвид означаваше, че ще бъде чест гост в къщата им. Не. Тя трябваше да излекува глезена си. Трябваше да танцува. Само така можеше да избяга! Последното грубо признание на Стивън открито подчертаваше, че в живота му няма място за нея. Превъзможвайки паниката, Мег успя да се разсмее.

— Дали ще мога да дойда след седмица! — възкликна тя. — Ще бъда на сцената!

— Така те искам! Ще кажа на Хенриета да наеме отново стаята ти. Как е глезенът?

— Отлично — излъга тя.

— Тогава ще се видим след седмица.

Мег затвори телефона и дълго остана загледана в слушалката, преди да направи опит да помръдне. Излъжеш ли веднъж, ще излъжеш и втори път... Но нима го бе излъгала, след като упорито се занимаваше всеки ден? Дори в момента.

Тя опита да се отърси от песимизма и отново застана до стойката. Каза си, че ако се съсредоточи, усилията ѝ ще се увенчат с успех.

В петък следобед, щом се прибра от работа, Дейвид надникна по време на заниманията ѝ. Беше намръщен и когато Мег спря да си откъдне, зърна загрижеността в очите му.

— Как върви? — попита брат ѝ.

Тя му отправи широка усмивка, решена да не издава собствените си опасения:

— Напредвам бавно и упорито.

— А какво казва физиотерапевтът?

— Че ще ми трябва време — Мег притвори очи и се постара да не среща погледа му.

— Репетициите ти започват следващия месец. Ще се справиш ли?

— Всъщност започват след седмица — рече тя и му разказа за телефонния разговор. Той бурно изрази негодуванието си. — Дейвид, за Бога, ще се оправя! — избухна Мег, разгневена, че чува собствените си страхове от неговите уста.

— Добре, млъквам — той пъкна ръце в джобовете си с дълбока въздишка. — Ахмед ще бъде тук в шест.

— Помня. Остави тоя угрижен вид — знам, че е поканил Стив и Дафни.

Раменете му тежко се повдигнаха и отпуснаха. Той отлично знаеше каква е ситуацията, но не можеше да обясни на Мег. От друга страна, сърцето му се свиваше от болка, като я гледаше как се измъчва.

— Съжалявам.

Тя потисна спомена за последната си среща със Стивън.

— Защо съжаляваш? — попита с безразличие, докато попиваше лицето си с кърпата, преметната около шията ѝ. — Аз нямам нищо против.

— Правилно.

— Какво бих спечелила? — вдигна очи Мег. — Аз избягах преди четири години. А можех да остана и да се срещна с него. И с нея. Оставих се да ме манипулират и зарязах всичко, не разбираш ли? Не предполагах, че толкова ще го нараня... — тя се обърна, за да спре сълзите си. — Но той вече е направил своя избор, желая му щастие.

Сигурна съм, че Дафни ще се постарее той да се чувства добре. Тя от години се грижи за него.

— Да, от години се грижи за него — съгласи се Дейвид. — Но Стивън не я обича. Никога не я е обичал. В противен случай отдавна да се е оженил.

— Вероятно. Но може да е променил чувствата си към нея.

— Не ми се вярва. Да го видиш само как се държи с нея в офиса — сухо и делово, без сантименталности.

— Да, но ти сам каза, че всичко си дошло на мястото, след като тя се опитала да напусне.

— Така беше — той направи гримаса.

Сърцето ѝ натежа като олово. Мег се насочи към стълбите.

— Няма значение, нали скоро се връщам в Ню Йорк.

— Сестричке — нежно я повика Дейвид и тя спря с гръб към него. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Мег поклати глава.

— Но съм ти благодарна — гласът ѝ секна. — Наистина, Дейвид.

— Мислех, че ще го забравиш... след време.

Тя се загледа в ръката си върху парапета.

— Опитях, вярвай ми — промълви с треперещ глас. Пое си въздух. — Сега имам балета, Дейвид. За компенсация.

Той я наблюдаваше как изкачва стълбите, убеден до болка, че балетът не би компенсирал липсата на Стивън. Мъката прозираше дори в стойката на тялото ѝ. Глезенът ѝ не оздравяваше и тя го знаеше. Ала трябваше също да си даде сметка, че Стивън никога няма да издаде чувствата си към нея, каквито и да са те, след като веднъж е бил наранен дълбоко. Дейвид поклати глава и се качи в своята стая да се преоблече.

Лимузината пристигна точно навреме. Мег нямаше много официални дрехи, но за един коктейл си бе купила по-специален тоалет и реши да го облече тази вечер — вечерна рокля от черен креп с богата пола и дантелен корсаж. Дейвид ѝ хвърли изумен поглед, щом я видя да слиза по стълбите.

— Ахмед ще припадне — подметна той.



Мег весело се разсмя. Косата ѝ бе вдигната в сложна прическа, отнела ѝ половин час. Руси кичурчета се виеха около изящната ѝ шия.

— Не е чак толкова прозрачна, само така изглежда — рече тя. — Точно такива рокли са модерни в Ню Йорк.

— Тук не е Ню Йорк и Стивън ще излезе от кожата си.

При произнасянето на името му сърцето ѝ подскочи.

— Да прави каквото ще! — очите ѝ проблеснаха лукаво.

Дейвид предпочете да не спори с нея. Но я убеди да добави и ефирна черна наметка, като подхвърли, че Стивън може да си излее яда върху него.

Лимузината бе изключително удобна, ала Мег имаше странното чувство, че я наблюдават. Тя се обърна и забеляза през задното стъкло не една, а две коли, които ги следваха.

— Какви ли са онези във втората кола? — промърмори тя.

— Не питай — ухили се Дейвид. — Може да са от мафията — изхриптя той, като поверително склони глава към нея.

— Ти си непоправим, Дейвид!

— Роднини сме — отбеляза самодоволно той. — Така че какъв е изводът?

Тя безпомощно вдигна ръце и се облегна на седалката.

Цяла седмица с ужас мислеше за тази вечер. След заминаването на Ахмед обаче нямаше да ѝ се налага да вижда Стивън на обществени места. Щеше да го избягва, докато не стане време да потегли обратно за Ню Йорк. Междувременно, макар близостта на Дафни и Стивън да разбиваше сърцето ѝ, никой нямаше да разбере.

## ШЕСТА ГЛАВА

На черната ѝ рокля Стивън реагира почти както на червената, дори по-остро. Мег си спомни твърде късно, че вечерта, когато се разделиха, роклята ѝ също бе черна.

След вкусната вечеря, преминала обаче в напрегната атмосфера, Мег се запъти към фоайето, докато мъжете плащаха сметката.

Дафни се извини и продължи към тоалетната. Мег само кимна с престорена любезност, без да помръдне от мястото си — нямаше намерение да придружава съперницата си, където и да било. Така обаче съвсем неочаквано се оказа насаме със Стивън, след като Ахмед и Дейвид се оттеглиха по същите причини. Стив беше вбесен.

— Нарочно ли го направи? — кимна той към роклята ѝ.

Мег не направи опит да се престори, че не е разбрала. Придърпа наметката върху раменете си.

— Не — отвърна след кратко мълчание.

Той се облегна на стената и впери очи в нея, безразличен към влизащите и излизащите посетители. И двамата не забелязваха глъчката около тях.

— Ти беше в черно, когато се скарахме — каза рязко той. Улови погледа ѝ и жадно впи очи в нейните. — Онази вечер ми позволи да те съблека и да те докосна — лицето му се изопна. — За бога, наистина ти харесва да ме измъчваш, нали, Мег?

— Не съм го направила умишлено — каза тъжно тя. — Защо винаги мислиш най-лошото за мен?

— Фактите ме убеждават и обикновено имам право — процеди през зъби Стивън и отмести поглед натам, откъдето трябваше да дойдат другите. — По дяволите, защо ни оставиха сами!

Необузданият му гняв ѝ въздейства. Мег направи крачка към него, неспособна да устои на властната му притегателна сила. Одеколонт му бе същият като в онази далечна вечер. Опиянена от аромата му тя срещна сивите очи, които заблестяха.

Ала в същия миг погледът му помръкна и тя застина, внезапно осъзнала действията си.

— Не рискувай — каза той с хладна усмивка.

— Нищо не рискувам. Просто отстъпвам на хората да минат.

— Нима? — той сграбчи ръката ѝ и насила притисна пръстите ѝ в горната част на бедрото си под сакото. — Погледни ме!

Тя изпадна в паника и понечи да се дръпне, но той не пускаше ръката ѝ. Силата му я изплаши.

— Стивън, моля те! — промълви Мег.

— Някога ти нямаше търпение да останеш насаме с мен — прошепна той. — Ръцете ти трепереха, щом разкопчееше ризата ми. Нима балетът толкова те възбужда, Мег? — попита той. — Нима те кара да хлипаш от жажда за близостта на мъжко тяло?

Тя изстена под въздействие на картините, които Стивън извикваше в съзнанието ѝ. Измъкна ръката си и почти тичешком се отдалечи от него. Едва не се сблъска с брат си.

— А, ето те и теб! Готова ли си да тръгваме, сестричке?

— Къде е Ахмед? — попита тя, неспособна да скрие смущението си.

— Ще дойде след малко.

В същия миг Ахмед се показа от една врата; Мег за първи път го виждаше такъв. До него крачеше друг, по-нисък мъж. Беше твърде развълнуван и ръкомахаше, докато Ахмед с категоричен, но не рязък тон му говореше на непонятен за нея език.

Ниският сякаш се опита да го омилостиви. Накрая направи раболепен жест и рязко си тръгна като подплашен заек.

Ахмед измърмори нещо и с гневно изражение се обърна към американците. Ала видял недоумението в очите на Мег, тутакси се преобрази. Стана такъв, какъвто тя го познаваше — усмихнат, чаровен, уравновесен. Той се насочи към нея, наведе се и ѝ целуна ръка:

— О, моето танцуващо момиче! Готова ли сте да вкусим от вълшебството на театъра?

— Да, с удоволствие — откликна на усмивката му тя.

— Ще наредя на шофьора да докара колата.

— Аз... ще дойда с теб — тревожно рече Дейвид и хвърли многозначителен поглед към Стивън над главата на Мег.

— Какво има? — любопитства Мег.

— Проблем с колата — учтиво подхвърли Стивън, като се усмихна на Дафни и постави ръката ѝ в сгъвката на лакътя си. — Да тръгваме, дами.

Излязоха на тротоара и всичко стана за миг. Стивън остави жените, за да прекоси улицата заедно с Ахмед и Дейвид до лимузината на отсрещната страна, когато една кола профуча край тях и изстрели раздраха тишината.

Като в забавен кадър колата се отдалечи. Стив се свлече на паважа. Ахмед бързо коленичи до него и махна на другите да се върнат в ресторанта.

Дафни изпищя. Дейвид я сграбчи за ръката и я повлече към ресторанта, като извика на сестра си да ги последва. Ала Мег се оказа по-твърда, ужасът ѝ даде сили и тя се затича към Стив, глуха за неговите предупреждения и ругатните, с които я обсипа, щом я видя до себе си.

— Връщай се вътре, малка глупачке! — яростно извика той и я изгледа свирепо. — Мег, за бога...

Тя не забеляза ужаса, прозиращ зад гневното му изражение.

— Ти си ранен — изхлипа Мег и докосна ръкава на сакото му, подгизнал от кръв. — Стивън!

— О, Господи, отведи я! — простена той към Ахмед. — Скрийте се и двамата! Бягайте!

Ала Ахмед не помръдваше, както и Мег. Нищо не бе в състояние да я отдели от Стивън.

— Не! — трескаво прошепна тя. — Ако се върнат, искам да сме заедно... — измърмори, трепереца от страх за него.

Вой на сирени заглуши думите му. Смаян, Стивън не откъсваше очи от нея, докато Ахмед пъргаво скочи на крака и се огледа. След като не откри други вероятни нападатели, той измърмори нещо в ухото на Стивън и се насочи към двама мъже — чернокос и рус — с пистолети в ръце, които се втурнаха към него от насъбралата се тълпа тъкмо когато дотичаха полицаите и екипа на линейката. Мег изтръпна, но Ахмед явно познаваше мъжете, защото се остави да го обградят и отведат на безопасно разстояние.

Мег приседна на паважа до Стивън, хванала го за ръката, докато лекарят бързо прегледа и превърза раната му, която се оказа повърхностна. Пребледнялото ѝ лице и огромните очи му разкриха

неща, които тя никога не би му казала. Пръстите му се вплетоха в нейните; Стивън я гледаше като омагьосан, без да обръща внимание на щипещото антисептично средство върху мускула на ръката си.

— Нищо ми няма — каза той, за да ѝ вдъхне увереност, да я утеши, изпълнен с удивление.

— Знам — Мег едва сдържаше сълзите си.

— Да го изведем отгук — нареди старшият полицай, като се оглеждаше. — Качвайте се на колите. Ще караме след вас с вашите приятели — каза той на Стив и се обърна към Мег: — А вие, госпожице, можете да дойдете с мен.

— Не — категорично поклати глава тя. — Ще бъда там, където е той!

Полицаят се усмихна и побърза да се отдалечи.

— Не прекалявайте, госпожице Шенън — подхвърли Стивън, без да се усмихва. — Не съм ваша собственост.

Мег започна да осъзнава, че действително се е държала собственически и се смути, почувства се виновна.

— Извинявай. Забравих за Дафни... — заекна тя.

Лицето му се изопна. Той извърна поглед.

— Беше разстроена. Няма нищо — Стивън се изправи малко неуверено. — Върви с другите — каза той и ѝ обърна гръб, щом видя колебанието ѝ. — Би ли изпратила Дафни тук, ако обичаш?

— Разбира се — едва изговори Мег. — Ще я изпратя.

Стига толкова чувства! Тя се издаде, а той не ѝ обърна внимание. Изобщо не се трогна. Все още не ѝ беше простил за старите рани. Как не го бе проумяла досега?

Той отвори уста да каже нещо, ала Мег вече се отдалечаваше с гордо вдигната глава, макар и понакуцвайки. Стивън си помисли, че сърцето му ще се пръсне от бушуващите в него чувства. Не можеше да ѝ обясни; така тя бе в безопасност.

— Стивън иска да отидеш при него — рече Мег на Дафни, без да среща шокирания ѝ поглед. — Той е в линейката.

— Но няма ли ти... — колебливо запита Дафни.

Мег вдигна поглед.

— Той иска теб — развълнувано каза тя. — Моля те, върви.

Дафни направи гримаса и тръгна, но по лицето ѝ като че ли бе изписано негодувание. Тя мина покрай русия телохранил на Ахмед и

тайничко му се усмихна. Мъжът ѝ отвърна с многозначителен поглед, ала рязка забележка от страна на чернокосия привлече вниманието му. Мег ги наблюдаваше с любопитство, докато Дейвид не прекъсна мислите ѝ.

— Добре ли си?

— Да — бавно отговори тя. После приближи до арабина тъкмо когато двамата му придружители за миг се обърнаха към полицаите. — Ахмед, а ти как си? — попита загрижено тя. — В бъркотията се държах като пълна глупачка.

— Не. Само като влюбена жена — нежно рече той и се усмихна. — Аз съм добре. Аллах явно ме закриля, не е ли така? Нямам дори драскотина. Но не исках приятелят ми Стивън да пострада заради мен.

— Стив е здрав като камък. Ще се оправи — засмя се облекчено Дейвид. — Чакат ни.

— Няма ли някой да ми каже какво става? — попита Мег, когато се настаниха на задната седалка в полицейската кола и потеглиха към болницата.

Дейвид внимателно обмисли отговора си.

— Продаваме сложно оборудване на страната на Ахмед. Но съседите му са враждебно настроени и малко по-бедни, затова се опитаха да ни сплашат със закани. Оттогава нашата охрана и агенти от държавните служби за сигурност ги държат под око. Тази вечер онези открито се опитаха да изразят протеста си по най-груб начин.

— Искаш да кажеш, че се опитаха да убият Стив, защото твоята държава е купила самолет от него? — Мег се обърна към Ахмед и затаи дъх.

Той направи гримаса и след като размени многозначителен поглед с Дейвид, вдигна рамене.

— Може и така да се каже. Опростено, но относително точно.

— Искали са да убият Стивън. Боже мой! — възкликна тя.

— Също относително точно — мрачно добави Дейвид. Не беше самата истина, ала не можеше да ѝ я разкрие.

— Стив също има охрана, нали? — настоя Мег.

— Без съмнение — Ахмед посочи голямата черна кола, която следваше както тяхната, така и полицейската кола отпред, в която бяха Стивън и Дафни.

— Кой са те? — неспокойно попита Мег.

— Агенти от ЦРУ — отговори Дейвид. — Наблюдават ни непрекъснато, но никой всъщност не очакваше нападение. Отсега, естествено, ще следят всяка наша крачка.

— Шегуваш се! — гласът ѝ прозвуча пискливо и тревожно.

Чу се слабо прашене и Мег подскочи на седалката, когато по радиото на полицейската кола прозвуча шеговито: „Наздраве!“.

Превързаха Стивън отново, поставиха му инжекция против тетанус и му позволиха да си тръгне. Дафни сковано крачеше до него. Ахмед и Дейвид не преставаха да говорят, за да отвличат вниманието на Мег от мъчителната гледка.

После всички отидоха в полицейското управление, където двамата високи, сурови на вид, мъже — същите, които поеха Ахмед след стрелбата — седнаха и започнаха да ги разпитват по ред, с изключение на Ахмед. Той бе посрещнат от група араби, които го наобиколиха и последваха в друга стая. На Мег дори не ѝ мина през ум да се запита защо, след като Стивън е бил обект на покушението, агентите се бяха втурнали да пазят Ахмед.

Докато говореше със сънародниците си, Ахмед отново се преобрази, сякаш заемаше много по-висок пост от обикновен министър в страна от Средния Изток. Изглеждаше внушителен, дори неумолим. Черните му очи, които винаги се усмихваха на Мег, станаха леденостудени и смразяващи. Говореше с кратки, сбити фрази, които се възприемаха от останалите араби като че ли със страх.

Мег мрачно проследи разигралата се сцена, после отново насочи вниманието си към разпита на агентите от ЦРУ.

— Постоянното ви местожителство в Уичита ли е? — попита русият.

— Не. Живея и работя в Ню Йорк. Получих травма...

— Разкъсано сухожилие в левия глезен, физиотерапия и още една седмица почивка — довърши вместо нея едрият чернокос агент. Мег зяпна и той се приведе напред: — Наздраве! — промърмори и се ухили.

— Мег, надявам се, че съвестта ти е чиста — разсмя се Дейвид.

Мег внезапно си спомни вечерта в колата на Стивън и се изчерви. Не посмя да го погледне, но тъмнокосият сви устни и извърна

глава. На Мег ѝ се искаше да потъне в земята от срам.

Последваха още няколко въпроса и, след като ги инструктираха как да действат, им разрешиха да си тръгнат.

Ахмед чакаше във фоайето с останалите араби. Агентите го поздравиха със съдържана почтителност и размениха няколко думи с него. Той кимна, изрече нещо на арабски на сънародниците си и отиде да се сбогува с приятелите си.

Мег беше последна. Дланите му обхванаха ръката ѝ и мрачната властност в очите му я изуми. Това не беше очарователният, ведър и дружелюбен мъж, когото ѝ се струваше, че познава. Внезапно Ахмед се бе превърнал в съвършено друг човек.

— Дано вечерта не е била твърде мъчителна за вас, госпожице. Храня надежда да се видим скоро и при по-приятни обстоятелства. Довиждане.

Той галантно целуна ръката ѝ. Кимна на Стив и Дейвид и се запъти към хората си. Те бързо го последваха навън, обсипвайки го с кратки, почтителни въпроси. Тъмнокосият агент вървеше на крачка след тях.

Мег имаше странно предчувствие за Ахмед. Ала се въздържа да каже каквото и да било. Бе загрижена единствено за Стивън. Тя отправи поглед към мястото, където той бе застанал заедно с Дафни и русия агент.

— Нали ще заловят хората, които се опитаха да го убият? — Мег тревожно се взря в брат си.

— Разбира се. Не се тревожи, не е твоя работа — той вдигна предупредително ръка, за да не го разпитва. — Раната на Стив не е сериозна въпреки кръвоизлива. Ще се грижат за него. Всичко е наред.

— Какво продава Стив на Ахмед? — възбудено продължи Мег.

— Изстребител, усъвършенстван модел, последна дума на техниката. Правителството одобрява сделката, защото сме съюзници. Макар и малка, страната на Ахмед има стратегическо местоположение.

— Но щом искат да осуетят продажбата, защо стреляха по Стив?

— Вероятно са се прицелвали и в двамата, но са улучили Стив.

— О! — Мег като че ли се поуспокои. — А ако опитат пак?

— Казах ти, че ще има агенти навсякъде.

— Няма ли да се опитат да изведат Ахмед от страната?



— Не знам — Дейвид направи гримаса. — Успокой се, Мег. Не се тревожи. Всичко е под контрол, повярвай ми.

Мег най-сетне отстъпи. Дейвид наистина не изглеждаше особено разтревожен и тя трябваше да приеме, че Стив ще бъде предпазен от по-нататъшни нападения.

В действителност Дейвид едва скриваше тревогата си. Агентите от ЦРУ им бяха съобщили ужасяващи новини. Ахмед не можеше да се върне в страната си, а оставайки в Уичита, се излагаше на смъртна опасност. Причините бяха много по-сериозни от опит за осуетяване на военна сделка. В страната му бе извършен преврат и Ахмед бе осъден на смърт от заговорниците.

Длъжността на Ахмед се пазеше в тайна и Мег не можеше да я научи. Само Дафни бе посветена като годеница на Уейн Хайкс — русия агент от ЦРУ. Дафни служеше за свързка между агентите и Ахмед. Всичко се пазеше в дълбока тайна. Положението се усложняваше и от привидната обвързаност на Стивън с Дафни, заради която Мег се чувстваше безпомощна и нещастна.

— Добре ли си? — обърна се Мег към Стивън, без да среща погледа му.

— Здрав съм като гранит — отвърна той. — Превръзката спря кръвоизлива. Ще изпратя Дафни вкъщи.

— Благодаря, Стив — каза мило Дафни и му се усмихна.

Мег гледаше встрани и не забеляза нито нейното, нито неговото изражение. Сърцето ѝ се късаше. Усмихна се мрачно и хвана Дейвид под ръка.

— В такъв случай и ние си отиваме у дома. Лека нощ.

Дейвид спря такси веднага. По всяка вероятност Дафни щеше да шофира ягуара на Стивън.

Мег седна тихо в ъгъла на таксито все още под впечатление на шокиращите, ужасяващи преживявания от вечерта. Изстрелите, раняването на Стивън, невероятната промяна в поведението на Ахмед от топла дружелюбност към непрекословна властност, полицаите, агентите, болницата... Всичко се превърна в неясно петно. Тя затвори очи. Дафни бе победила и Мег нямаше друг избор, освен отново да се оттегли от полесражението. Ако Стив я обичаше, тя щеше да остане и да се бори. Но той не изпитваше никакви чувства към нея. Твърде явно ѝ бе показал, че предпочита Дафни.

Мег винаги можеше да намери убежище в апартамента си в Ню Йорк. А сега, заради травмата, бе убедена, че още дълго няма да е способна да танцува. Много, много дълго. Трябваше да помисли за нова кариера. След като не можеше да танцува, трябваше да потърси нов начин, за да се издържа. Балетната школа бе идеалният вариант. Цял живот бе учила балет. Знаеше, че ще може да преподава. Всичко, от което се нуждаеше, бе неголям заем, помещение и амбиция за успех.

Само че трябваше да остане в Уичита. Балетни школи в Ню Йорк — колкото щеш! А и наемите бяха безбожни, не можеше да си позволи подобно разточителство. Докато в Уичита имаше своя среда, познаваха я.

Четири поколения от фамилията Шенън бяха живели тук. Единственият недостатък бе, че ще трябва да вижда Стивън от време на време. Но навярно постепенно болката ще премине. Времето лекува всичко.

Междувременно със съдействието на ЦРУ Стивън и Дейвид щяха да се справят. И Ахмед щеше да се измъкне от страната.

Ала щеше ли да се справи тя? Все едно непрекъснато да преживява раздялата със Стивън. Нима щеше да го понесе?

Мег легна, но не заспа, измъчвана от видения. Стив бе отишъл с Дафни до дома ѝ. Представяше си как той я прегръща, как обсипва с целувки шията, тялото ѝ. Беше непоносимо.

Не можа да спи в петък и през уикенда изпадна в апатия. Правеше обичайните си упражнения, ала липсата на напредък я потискаше още повече. В неделя вечерта отново беше неспокойна. Стана от леглото и реши да слезе в кухнята, за да изпие чаша горещ шоколад. Може би след това щеше да заспи.

Отвори вратата на стаята си и чу шум на долния етаж. Първата ѝ мисъл бе, че е влязъл крадец, но всички лампи светеха. Тя се надвеси над парапета. Дейвид обличаше шлифера си в антрето.

— Дейвид? — извика изненадана Мег.

Той вдигна очи към нея. Държеше дипломатическо куфарче под мишницата си.

— Мислех, че спиш.

— Не мога да заспя.

— Разбирам. Е, аз трябва да занеса това на Ахмед...

— В полунощ?

Той се намръщи.

— Ахмед не признава дребни подробности като часовете на нощта. И преди да си започнала да се притесняваш, знай, че отвън съм ти, осигурил охрана. Опитай се да заспиш.

— Добре — въздъхна тя. — Внимавай.

— Естествено.

Мег се върна в стаята си. Чу как вратата два пъти се захлопна и колата на Дейвид потегли. Странно, защо чу две хлопвания? Беше съннена. Вероятно се е объркала.

Погледна се в огледалото в ефирната светлолилава къса нощница, откриваща почти изцяло бедрата ѝ. Изглеждаше съблазнително с разпилените по гърба си коси и тънките презрамки, едва крепящи дълбоко изрязаната горна част върху стегнатите, заоблени гърди. Тя въздъхна.

— Жалко, че косата ти не е платиненоруса — каза на отражението си. — И краката ти са твърде дълги — нацупи се и отново отвори вратата на стаята. Заслиза по стълбите бавно и внимателно, за да не стъпи накриво на навехнатия глезен. Горещият шоколад би ѝ помогнал да заспи все пак!

Тя с прозявка влезе в кухнята. И застина при вида на мъжа, който стоеше там и сякаш не вярваше на очите си.

— Стивън! — ахна Мег.

Беше напълно облечен — светлосиньо спортно яке, тъмносин панталон, бяла риза, синя раирана вратовръзка. Нямаше и следа от превръзка на ръката му.

— Защо си тук? — попита тя. Не се опита да прикрие тялото си. Нека гледа, помисли с горчивина. — И внимавай какво правиш — добави тя и предпазливо се озърна, — сигурно е пълно с видеокамери. О, Господи! — възкликна изведнъж Мег и сведе поглед към оскъдното си облекло, спомняйки си чернокосия агент с лукавата усмивка.

— Тук няма скрити камери — отвърна Стивън и присви очи. — И по-добре, защото не искам друг да те вижда в този вид.

— Само пред твоите очи? — подразни го тя. — Остави това за Дафни, скъпи Стив. Какво търсиш тук? Дейвид току-що излезе.

— Знам. Тук съм, за да те пазя, докато го няма — Стивън отстъпи встрани от вратата. — Не възнамеряваш преждевременно да се върнеш в Ню Йорк, нали? — безцеремонно попита той.

Мег не желаше да отговаря на подобни въпроси. Сутринта глезенът я болеше непоносимо в резултат на незначителното натоварване предната вечер. Едва пристъпваше. А от мисълта да танцува направо ѝ прилошаваше.

— Да не би да ме гониш от града? — нападна го тя.

— Не. Тъкмо обратното — той пъкна ръце в джобовете си и съсредоточено я изгледа. — Смятам, че ще е по-добре да останеш в Уичита. Но те моля да не излизаш без Дейвид.

— По теб стреляха, не по мен — напомни му тя и страхът от преживяното отново я стисна за гърлото. А ако го бяха убили? Не смееше да мисли за това. — Наистина си добре, нали? — тревожно попита тя.

— Чувствам се отлично.

Той забеляза искрената загриженост в очите ѝ, ала знаеше, че не може да разчита на моментните ѝ чувства. Някога го беше обичала или поне така изглеждаше, преди внезапно да ѝ хрумне, че балетът е по-важен от всичко. Стивън се вгледа с жадна настойчивост в нея. Въздействаше му непреодолимо в прозрачните си дрехи. Нима можеше да овладее възбудата си? Тази нощница...

Тя се втренчи в босите си крака.

— Радвам се, че раната не е сериозна.

Той не отговори. Когато Мег отново вдигна очи, видя погледа му, прикован в гърдите ѝ. Гледаше я напрегнато. С копнеж. Тя сякаш долавяше ускорения му пулс.

— Недей, Стив — прошепна тихо.

— Ако не позволяваш на мен, на кого тогава? — хрипливо попита той, бавно пристъпвайки към нея. — Няма да се отдадеш на друг. На двайсет и три години си все още девствена.

Мег прехапа устни.

— Така ми харесва — неспокойно промълви тя. Вече усещаше близостта му, топлината на тялото му, острия аромат на одеколона му. Винаги свързваше този аромат с него. Действаше ѝ възбуждащо.

— Харесва ти, как не! Чакала си мен. И още ме чакаш — очите му се плъзнаха по тялото ѝ и откриха доказателството за възбудата ѝ.

— Дори не можеш да го скриеш — присмя ѝ се глухо Стивън. — Само като те погледна или се доближа до теб и тялото ти пламва от желание.

Мег преглътна.

— Не ме унижавай! — прошепна сконфузено тя.

— Нямах такава цел. Ни най-малко — той измъкна ръце от джобовете си. Бавно ги плъзна по раменете ѝ и свали тънките презрамки. Дъхът му изгаряше слепоочието, страните, устните ѝ. Мег го желяеше с цялото си същество.

— Стив... — прошепна тя. — Стив, ами Дафни?

— Коя Дафни? — измърмори той и устните му се впиха в нейните. Ръцете му рязко се отдръпнаха и нощницата се свлече в краката ѝ.

## СЕДМА ГЛАВА

Дали бе правилно, или не, изтерзаното съзнание на Стивън вече не можеше да прецени. Мег го желаше, както и той нея. Болката и страданието от изминалите четири години се стопиха в тази единствена мисъл, щом почувства как устните ѝ се разтварят от допира на неговите. Продължи да я целува, докато тя се отпусна в прегръдките му, а неговото тяло се скова под напора на възбудата. Едва тогава Стивън отметна глава.

Погледът му сякаш опари кожата на гърдите ѝ. Мег стоеше пред него само по ефирно дантелено бельо, неуверена в голотата си. Ала когато ръцете ѝ машинално се вдигнаха, той я хвана за китките и опря дланите ѝ в гърдите си. Притисна ги, а стоманеносивите му очи се впиха в нейните.

— Не се крий от мен — рече. Погледът му бавно и с възхищение се плъзна по тялото ѝ. — По-красива си от мадоните на Ботичели, Мери Маргарет.

— Забравяш Дафни — нападна го тя. — Тя има влияние над теб.

— Права си — Стивън не откъсваше поглед от нея.

— Стив...

— Не говори, Мег — нежно я прекъсна той. — Не са необходими думи.

— Стивън, не трябва...

— Напротив, трябва — въздъхна той на милиметри от гърдата ѝ. — Трябва...

Мег усети галещия му език, после устните му поеха зърното и по тялото ѝ се разля приятна топлина.

Стив чу нейния стон, почувства как тялото ѝ се стегна в прегръдките му. Но не спря. Устните му продължиха нежната ласка. Мег издаде неясен звук и се притисна към него. Той простена, ръката му се плъзна по копринено гладката кожа на гърба ѝ. После притегли тялото ѝ към възбудената си плът.

Мег бе престанала да мисли. Жадната настойчивост на устните му караше тялото ѝ да пулсира. Тя обхвана главата му, отдадена изцяло на неговата близост. Имаше чувството, че се носи във въздуха, че плува.

Стив коленичи, повличайки я към пода, без да отделя устни от нея. Притегли я до себе си, така че бедрата им плътно се допряха. Устните му спряха за миг върху зърното, после на шията и накрая стигнаха притворената ѝ уста. Целуна я бавно, с изгаряща страст, докато ръцете му, пъргави и уверени, неуморно се плъзгаха по тялото ѝ. Стивън шепнеше любовни думи, които Мег не можеше да чуе заради бученето в ушите си. Мъжът леко се отмести и тя усети възбудата му едновременно с чувствените ритмични движения на тялото му.

Дъхът ѝ секна, тя се скова. Стивън вдигна глава. Взря се в очите ѝ със замъглен от желание поглед. После леко помръдна и сладостна вълна заля тялото ѝ. Мег не можа да скрие насладата от внезапното удоволствие. Той се усмихна бавно и повтори движението. Този път тя го сграбчи за раменете и се отпусна, допускайки го свенливо още по-близо до себе си.

Дългите му пръсти се плъзнаха по бедрото ѝ. В същия миг устните му се впиха в нейните. Докосването бе толкова интимно, толкова възбуждащо. Цялото ѝ същество потръпна от удоволствие. Тя понечи да се възпротиви, ала бе твърде късно. Не можеше да спре стенанията си.

Изцяло в негова власт, Мег усети как сълзите ѝ напират. Тялото ѝ неудържимо се стремеше към него. Устните му се спуснаха към гърдите ѝ. Стивън не преставаше да я милва, и обзета от непреодолимо желание, тя зашепна умоляващо с дрезгав глас.

Молбите ѝ, заедно с неволните движения на нейното тяло, напълно го лишиха от здрав разум; беше му невъзможно да се отдръпне. Започна да хапе устните ѝ и Мег долови отместването му, нежното разкъсване на бельото и полъха на въздуха по кожата си. Чу металическия звук от разкопчаването на колан.

Мъжът я придърпа върху себе си, така че бедрата ѝ го обвиха. Дъхът му опари ухото ѝ. Силните ръце внезапно обхванаха хълбоците ѝ и я повдигнаха.

— Спокойно — прошепна той, като бавно започна да я плъзга надолу.

Мег нямаше време дори да се уплаши от действията му. Той впи устни в нейните едновременно с първия силен тласък върху булото на невинността ѝ.

Тя отвори очи и извика от пронизалата я болка. Стивън я задържа неподвижно. Беше задъхан, с напрегнато лице, стиснал зъби. Взря се в разширените ѝ от уплаха очи и, без да откъсва поглед от тях, отново бавно я притегли надолу.

— Не се бой, Мег — прошепна дрезгаво, — болката ще утихне.

— Но... Стив... — заекна тя в опит да изрази протеста си.

— Нека те любя — възбудено каза Стивън. Доближи я до себе си и потръпна. Изражението му беше измъчено, очите приличаха на сребърни огньове. — Господи, мила... позволи ми. Нека те любя! — той едва изговаряше думите.

Мег разбираше, че му е невъзможно да спре. Обичаше го и само любовта ѝ имаше значение сега. Отпусна се, пренебрегвайки болката, с ръце на раменете му.

— О, Мег! — изстена той, щом почувства как прониква в нея. Затвори очи и потрепери. Когато повдигна клепачи, Стивън улови погледа ѝ и повтори плавното целенасочено движение. Напрежението бавно изчезна от лицето ѝ. Той застина, слял се с нейното тяло и нежно отметна падналите на лицето ѝ кичури.

Тя преглътна. В очите ѝ се четеше благоговение, примесено със следи от отшумяващата болка, колебание и удивление.

— Толкова дълго чаках, Мег — развълнувано каза Стивън. — Цял живот съм чакал този миг. Да бъда с теб.

Пръстите ѝ трепетно докоснаха ризата му.

— Стив, ти си... част от мен.

Руменина обля високите му скули.

— Разкопчай ми ризата, Мег. Искам да чувствам гърдите ти, докато се любим.

„Докато се любим?“ Трябва да се е побъркала! Но беше твърде възбудена, за да се откаже, да се отдръпне. Беше във властта му. С треперещи ръце свали вратовръзката, якето, ризата.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му. Сведе очи, неспособна да откъсне поглед от него, докато цялото ѝ тяло потръпваше. Той я



повдигна едва-едва, усмихвайки се, въпреки възбудата си, на изражението ѝ.

— Стив...

Той подхвана брадичката ѝ и нежно я целуна, като поднови движението на хълбоците ѝ. Този път Мег не усети болка. Смътното приятно усещане постепенно започна да нараства, да я изпълва, да я поглъща. Тя изстена и впи нокти в раменете му.

— Харесва ли ти? — прошепна той.

Мег изхлипа на рамото му, опряла устни във врата му. Притисна се към него, щом Стивън ускори ритъма и натиска на тялото си. Ръката му конвулсивно стискаше косата на тила ѝ; той притаи дъх, потръпвайки.

— Отпусни се — каза и плъзна ръка под бедрото ѝ, за да я дръпне рязко към себе си.

Образът му се замъгли пред широко отворените ѝ изумени очи, след като удоволствието внезапно и бурно нарасна. Мег усети напрежението в тялото си, докато Стивън се издигаше към нея в необичайно интимната им прегръдка и я караше да тръпне при всяко движение, устремявайки я към нещо, което все ѝ се изплъзваше. Силите ѝ бяха на изчерпване, ала той бе неуморен, неизтощим.

— Помогни ми — прошепна на пресекулки тя.

— Кажи ми какво чувстваш, Мег — отвърна той с хриплив, глух глас, без да нарушава ритъма на движенията си. — Кажи ми!

— Удоволствието е невероятно... О, не мога... повече! — изхлипа тя.

— И аз — ръцете му стиснаха до болка бедрата ѝ, той загуби контрол. — Мег... Мег!

Тя усети как тялото му се стегна в мига, в който вълна на наслада замъгли съзнанието ѝ. Като болка, мина ѝ през ум. Сладостна, непоносима болка, която я порази като мълния и я издигна в обятията му, изтръгвайки вик от дълбините на душата ѝ.

Сърцето на Стивън сякаш щеше да се пръсне. Тя почувства забързания му луд ритъм под гърдите си, усети как кръвта пулсира във вените му, щом той я положи на килима, без да я отделя от себе си. Отпусна се, опрян на ръце, и се опита да нормализира дишането си. Интимността на момента надминаваше и най-безумните ѝ видения. Мег затвори очи, наслаждавайки се на мига с всяка фибра на тялото си.

Стивън не можеше да повярва, че го е сторил. Бурният край му подейства като зашеметяващ удар. Желаше я до полуда и дори не се беше съблякъл напълно. Набързо се бе отървал от излишните дрехи и я бе обладал на килима! Вместо първото ѝ подобно преживяване да бъде в леглото, в навечерието на сватбата им, след като всичко е уредено и законно. А най-непростимото бе, че изобщо бе забравил за предпазните мерки. Той изстена, внезапно осъзнал ситуацията.

— По дяволите! — процеди през зъби. Повдигна се тежко и неуверено се изправи. С гневен жест закопча ципа на панталона си, измъкна цигара от джоба на захвърлената риза и я запали. Облече ризата. Не поглеждаше към Мег, която най-сетне успя с треперещи ръце да навлече нощницата.

Стив изпуши цигарата до половината и я смачка в пепелника. Закопча ризата си, сложи вратовръзката, облече якето и едва тогава понечи да заговори.

Мег бе приседнала на ръба на дивана. Чувстваше се неловко и изпитваше срам.

Той застана пред нея, търсейки подходящите думи. Невъзможно! Нищо, естествено, не оправдаваше действията му.

— Ще те боли известно време — сковано каза той. — Съжалявам, че не можах да ти спестя болката.

Тя се обгърна с ръце и потрепери. Стивън коленичи пред нея, като опря длани на дивана и се взря в посърналото ѝ измъчено лице.

— Мег, всичко е наред — дрезгаво каза той. — Няма от какво да се срамуваш.

— Нима? — по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— О, мила — простена той. Притегли я към себе си, седна на килима и я приласка в обятията си. Устните му нежно погалиха шията ѝ. — Мег, не плачи.

— Аз съм евтина, безсрамна...

— Не си — Стивън вдигна глава и срещна погледа ѝ. — Правихме любов. Толкова ужасно ли беше? Ако не бях се вбесил да те прогоня, щеше да се случи още преди четири години. Знаеш го.

Мег не можеше да оспори истината.

— Ще кажеш ли на Дафни? — попита.

— Не, няма да ѝ кажа — тихо отвърна той. — Това не я засяга. Не засяга никого, освен нас двамата.

Тя почувства как ѝ полеква от ласката му. Затвори очи. Искаше ѝ се завинаги да остане така. Прегръдката му бе топла и силна, струваше ѝ се съвсем естествено да бъдат заедно — един до друг. И станалото изглеждаше в реда на нещата.

Ръката му погали плоския ѝ корем. Той леко се отдръпна и сведе поглед, изпълнен с тревога.

Мег отгатна мислите му. Току-що си бе помислила същото.

— Ти не използва нищо — прошепна тя.

— Да. Увлякох се като гимназист — той вдигна очи и направи гримаса. — Извинявай. Беше безотговорно от моя страна. Непростимо.

Сините ѝ очи се плъзнаха по мрачното му лице до мъжествено изсечената челюст и широките рамене.

— За какво мислиш? — попита с любопитство Стивън.

— Ти нямаш братя и сестри. А баща ти имал ли е сестра?

Той поклати глава. Сключи вежди, после стиснатите му устни се разтегнаха в слаба усмивка, щом се взря в очите ѝ.

— Все момчета се раждат в нашия род, Мег. Това ли искаше да знаеш?

Тя кимна и свенливо се усмихна. Широката му длан леко погали корема ѝ.

— Но бебето ще погуби кариерата ти — бавно изрече той.

— Както и навехнатият глезен — Мег вдигна очи.

— Какво искаш да кажеш? — безизразно попита Стивън.

Тя изостави всякаква предпазливост. Беше време за признания. Искрени, чистосърдечни признания, независимо от последствията. Нямаше място за отстъпление.

— Боли ме дори като стъпвам. Подут е. Вече толкова седмици няма промяна — тя замълча, докато намери сили да потисне страха, който я завладяваше. — Репетициите започват в края на другата седмица, но това няма никакво значение. Стив, аз няма да мога да танцувам. Още дълго време. Вероятно никога.

Той не помръдна. Очите му напрегнато сезираха в лицето ѝ, ала не проговори. Мег го погледна с тъга.

— Какво ще стане с теб и Дафни, ако забременея? Ще ти съсия живота — тя въздъхна измъчено, затвори очи и опря буза на гърдите му. — О, Стив, защо е толкова сложно?

— Обикновено не е.

— Но в момента е доста объркано — тя прехапа устни. — Ти... искаш ли бебе?

Светлина озари душата му. Дете! Момченце като всички в неговия род! Връзка с Мег, която нищо не можеше да разруши! Подобна мисъл го изпълваше с възторг.

Но Стивън не отговори веднага и Мег си помисли най-лошото. Преглътна напирещите сълзи и обезпокоено промълви:

— Сигурно ще искаш да отида в някоя клиника и...

— Не! В никакъв случай! — отсече той. Повдигна брадичката ѝ към лицето си. — Да не си помислила такова нещо! Кълна се, Мег, само да посмееш...

— За нищо на света! — побърза да каже тя. — Точно това исках да ти кажа. Не мога да го направя!

Той се успокои. Вдигна ръка и отмести кичурите от поруменелите ѝ бузи.

— Добре. Да не си посмяла. Хората, които не искат бебета, трябва да мислят, преди да ги правят.

— И за нас се отнася.

— Правилно — повдигна вежди той.

Мег се поотпусна. Изражението на Стивън обаче бе напрегнато и сурово.

— Можех да те подсетя — измърмори тя.

— Естествено. И кога по-точно реши, че можеш да ме подсетиш? — Мег се изчерви и сведе очи. — Когато самият аз се сетих. С малко закъснение, естествено — намръщи се леко, очите му проблеснаха. — Беше много бурно, нали? И ти го изпита.

— Отдавна те желая — тихо призна тя.

— И аз теб — Стивън бавно и дълбоко си пое въздух. — Е, желанието ни се осъществи. Не можем да го отречем. Ще извадя пръстена от сейфа и ще ти го върна. Сега официално възстановихме годежа.

— Но, Стив, а Дафни? — възкликна тя.

— Ако още веднъж споменеш Дафни днес, ще... — гласът му секна. Той стана и изправи Мег до себе си. — Тя ще разбере.

— Не си ме попитал дали съм съгласна да се сгодим отново — възрази Мег в опит да запази контрол над съдбата си.

Стивън я дръпна и обви ръка около стегнатия ѝ корем.

— Ако тук има бебе, нямаш никакъв избор. Майка ми с пушка в ръка ще ни ожени, но няма да допусне първият ѝ внук да бъде незаконороден.

Мег се усмихна, като си представи майка му, приведена под тежестта на някоя от ловните пушки на Стивън.

— Вярно, ще го направи. А аз ще седна пред вратата ви с табела на шията и рокля за бременни, за да разберат всички кой е виновен за състоянието ми.

Сякаш свят му се зави. Не трябваше да се подвежда от лъчезарната ѝ усмивка! В края на краищата глезенът я принуждаваше да остави кариерата си. Не я жертваше заради него. Но поне искаше детето му.

Тя вдигна очи, срещна хладния гняв в погледа му и в миг разбра, че въпреки плътското му желание, огорчението от миналото не бе изчезнало.

Той сви рамене. Приведе се и отметна косите ѝ.

— Аз те желая. Ти ме желаяш. В това поне сме сигурни — въздъхна. — И щом след четиригодишна раздяла се привличаме толкова силно, желанието ни няма скоро да угасне, нали?

— За бога, Стив! Не мога да говоря за това — измънка тя.

Веждите му трепнаха, щом се взря в нея.

— Моя прекрасна Мери Маргарет, утре сигурно ще мисля, че пак съм сънувал — нежно каза той.

— Сънуваш ли ме? — неволно попита Мег.

— О, да. Непрестанно — той сякаш потъна в безкрайните дълбини на очите ѝ.

— „Никоя от щерките на Красотата не омагьосва като теб...“ — изрецитира нежно Стивън, загледан в поруменяващите ѝ страни. — Обичаш ли лорд Байрон, Мег?

— Никога не си ми рецитирал стихове — рече тя с тиха, тъжна усмивка.

— Имах желание, но ти беше малка — спомни си той, лицето му стана сурово. — Пък и аз се страхувах да не се влюбя до уши — той горчиво се засмя. — И добре направих. Защото ти ме напусна.

— Бях принудена — нападна го тя. — Ти ме накара да го направя — ядът ѝ се поотдръпна, щом видя измъченото му изражение. — Ти не знаеш какво е любов, Стивън. Не допускаш никого до себе си — дори

Дафни, а още по-малко мен. Харесваш тялото ми, но не желаш сърцето ми.

Подейства му като шок. Той се взираше в нея, без да намери думи за отговор.

— А аз бих ти дала цялата си любов, ако ми позволиш — каза нежно Мег и сините ѝ очи му се усмигнаха.

Той стисна зъби.

— Вече го направи, на пода — хладно заяви той. Всякакви небивалици минаха през ума му. Чувстваше се уязвим и не му беше приятно. Изгледа я яростно. — Дори не се опита да ме спреш. След като не можеш да се отдадеш на балета, реши да се отдадеш на мен!

Тя се втрени в него и внезапно прозря истината зад ядовитите му думи. Интуицията ѝ подсказа, че той се бори с чувствата си. В действителност държеше на нея. Може би подсъзнателно. Вероятно си бе вгълпил, че обича Дафни. Ала се лъжеше. Макар и неопитна, Мег знаеше, че мъжете не губят контрол както Стив тази нощ, ако желанието им не е предизвикано от силни чувства. Той се бореше с чувствата си към нея! Винаги е било така — затова е избягвал емоционалната обвързаност. Страхувал се е да не си загуби ума по нея. Как не го е разбрала още преди години?

— Ще го отречеш ли? — ядно подхвърли той.

Мег отново се усмигна, този път дяволито.

— Сега ли ще ми върнеш пръстена?

— Мег... — колебливо започна той.

— Разбирам. Минава полунощ и Дейвид скоро ще се върне. Но можеш да минеш утре за вечеря. И да ми го донесеш — подчерта тя. — Надявам се, не си го загубил.

Стивън я изгледа гневно.

— Не, не съм го загубил. Но не мога да го донеса утре. Ще вечерям с Ахмед. И Дафни — напомни ѝ той.

Мег се почувства несигурна, ала нещо я подтикваше да действа.

Тя се приближи, наблюдавайки промяната в изражението му, блясъка в очите му. Хвана го за реверите, повдигна се на пръсти, нежно докосвайки го с тялото си, и замря на изкусително разстояние от притворените му устни. Долавяше бесните удари на сърцето му, чуваше дишането му. Той играеше. Преструваше се. Мег захпа долната му устна с невероятна нежност и го пусна, отдалечавайки се.

— Защо го направи? — попита дрезгаво той.

— Не ти ли хареса? — мило рече тя.

Той стисна зъби.

— Трябва да тръгвам.

— Огладня ли? Не вярвам да отидеш при Дафни. Не сега.

— Откъде си толкова сигурна? — запита с подигравателна усмивка Стивън.

Тя се вгледа в очите му.

— Би било кошунство да направиш същото с друга.

Искаше му се да оспори твърдението ѝ, ала не намери сили да изрече думите. Обърна се и тръгна към вратата.

— Купи си сватбена рокля — подхвърли през рамо. — Ако се опиташ да избягаш пак, и в ада ще вляза, за да те намеря!

Той затвори вратата зад гърба си и Мег остана загледана в нея. Измъчваха я противоречиви чувства, но безмерната радост като че ли заглушаваше всичко останало.

Стив обаче не беше щастлив. Получи Мег, но се чувстваше като безславен победител. Бе му доставила огромно удоволствие, но не му бе дала сърцето си. А той искаше да завоюва именно него.

Не ѝ беше безразличен. В противен случай не би му се отдала тъй безрезервно. За Мег зовът на плътта не бе достатъчен за подобна жертва. Не бе за пренебрегване и фактът, че кариерата ѝ вече не стоеше помежду им — с нея бе свършено. Ала колкото и да държеше на него, Мег пак би предпочела балета, ако имаше избор. Сигурен бе. И това го ожесточаваше.

## ОСМА ГЛАВА

Същата нощ след освежителен душ Мег си легна изтощена. Но почти не спа под впечатлението на рязката промяна в живота ѝ.

Докато закусуваха, Дейвид ѝ хвърляше учудени погледи.

— Май изобщо не си спала? — подметна той.

— Не съм — призна Мег и се усмихна. — Снощи възстановихме годежа със Стивън.

Той притаи дъх. Възторженото му изражение бе красноречиво.

— Значи най-сетне Стивън капитулира.

— Не бих казала — сухо уточни тя.

— Направил е първата крачка все пак — отвърна той. — Истинските акули не налапват въдицата отведнъж, нали?

— Не е акула, а пираня. Той е ожесточен, Дейвид — тихо каза Мег. Отпи от кафето, сбърчила вежди. — Още не ми е простил, задето заминах... Въпреки че той ме принуди да го направя.

Дейвид ѝ се усмихна с топъл, изпълнен с нежност, поглед.

— Да разбирам ли, че ще намине довечера?

— Едва ли. Съмнявам се, че Дафни ще го пусне — измърмори тя. — Ще вечерят заедно.

Дейвид отвърна с гримаса на нейното унило изражение. Той отлично знаеше какво става и разбираше, че Стив не е могъл да ѝ обясни. Той също не можеше да ѝ каже.

— Не всичко е така, както изглежда — започна Дейвид.

— Всъщност няма значение — прекъсна го Мег. — Аз го обичам. Винаги съм го обичала. Толкова пусто ми беше през последните четири години, Дейвид. Уморих се да бягам от чувствата си. А той все още ме желае. Може победата ми да не е пълна, но съм сериозна конкуренция на Дафни — добави със слаба усмивка тя.

— Имаш силен дух. Но помисли — ако не държеше на теб, защо ще иска да се ожените.

Мег не можеше да му каже причината. Смени темата и насочи разговора към местните политически новини.



После цял ден обикаля замаяна из къщата. Не би повярвала, че всичко действително се е случило, ако цялото ѝ тяло не ѝ напомняше за преживяното. Спомените бяха сладостни и ярки. Дори не се сещаше за Дафни. Ала Стивън не ѝ излизаше от главата. Как щяха властите да спрат побъркания терорист, който го преследваше? Какво ще стане с Ахмед?

Въпросите не ѝ даваха покой и тя реши да се заеме с обичайните си упражнения. Изпълни ги без ентузиазъм. Балетът бе давал смисъл на живота ѝ години наред, но сега любовта към Стивън и вероятността да има бебе от него изпълваха мислите ѝ. Внезапно страхът от самото раждане бе намалял, разочарованието от травмата изчезна. Балетът бе хоби. Нищо повече от хоби. Представи си детската стая, цялата отрупана с играчки. Двамата със Стивън седяха на пода и до тях весело се смееше малко момиченце или момченце. Всичко ѝ изглеждаше възможно — животът бе прекрасен.

Стивън се мята в леглото до сутринта и отиде в офиса навъсен, със зачервени очи. Животът му се бе променил непредвидено. След любовната нощ с Мег нищо нямаше да бъде постарому. Предишната му сляпа любов към нея не можеше и да се сравнява с чувствата му сега, след като я бе притежавал. Не беше сигурен дали ще може да работи нормално през деня.

Дафни влезе да остави получената поща. Видя угриженото му изражение и спря пред бюрото.

— Нещо не е наред ли? — попита приятелски тя. — Мога ли да ти помогна?

— Можеш — съгласи се той, като се облегна назад в голямото си работно кресло. — Каж ми как да обясня на Мег, с която току-що се сгодихме отново, защо ще излизам довечера с теб?

— Сложна работа — подсвирна Дафни. — Защо не ѝ кажеш истината?

— Твоят годеник ми нареди да не ѝ казвам. Смята, че вече твърде много хора са в течение — той затвори очи с продължителна въздишка. Усети приятната умора в тялото си, все още потръпващо от интимното преживяване с Мег.

— Тя няма ли да заминава пак за Ню Йорк? — попита Дафни.

— Страхувам се да я пусна — мрачно отговори той. — Тук поне е в безопасност покрай Дейвид. Но не мога да ѝ обясня ситуацията. Как да искам да ми вярва, след като аз никога не съм ѝ се доверявал?

— Ако те обича достатъчно, ще ти повярва — убедено заяви Дафни. — Пък и скоро всичко ще се оправи.

— Ще се радвам, ако се окажеш права!

— Как е ръката ти?

— Раната не е сериозна — каза Стивън с доволна усмивка. — Куршумът е засегнал само малка вена. Превързаха ме. Странно, вчера дори не забелязах... — той млъкна смутено при спомена за изминалата нощ, когато и двамата с Мег съвсем бяха забравили за раната. Побърза да смени темата: — Нещо интересно около Ахмед днес?

Дафни направи гримаса.

— Да. Появи се тук със свитата си от телохранители и тайни агенти и накрая скастри една от машинописките, която спря да креци само докато късаше лист от собствения ми бележник. А на излизане го замери с преспапие.

— Какво?!

— Спокойно! Беше малко преспапие, не влизаше в категорията на лампата, която хвърлих по теб. И естествено тя се постара да не го улучи — бързо изговори Дафни с широка усмивка. — Ахмед, меко казано, беше изненадан. Сънародничките му не са толкова темпераментни.

— Сигурно. Още по-малко спрямо него.

— Да, но Бриана, машинописката, не го познава — напомни му Дафни. — И сега не знае кой е. Но ми каза, че ако го мерне още веднъж в сградата, ще напусне. Ядосана е не на шега.

— Трябва да говоря с годеника ти — каза Стив. — Да разбере какво да съдействаме в тая бъркотия.

— Ахмед е под непрекъснато наблюдение. Той е свикнал с подобно обкръжение, разбира се. Дочух, че се спречкал с телохранителите си, задето снощи не са видели нападателите.

— Забелязах синините — подметна Стивън.

— Съжалявам за Мег — Дафни направи гримаса. — Май усложнявам нещата между вас.

— Ти не си виновна. Както и миналия път. Самолюбието ми я накара да избяга. Надявам се сега да ми провърви.

— И аз се надявам — искрено сподели Дафни. — Приятелството си е приятелство, Стив. Винаги сме били добри приятели. Толкова съм щастлива. Дано двамата с Мег сте щастливи!

— А сега — на работа! — кимна той.

— Слушам, шефе! Ще ти изпратя Уейн.

Годеникът на Дафни бе рус и синеок, в пълен контраст с партньора си, който бе висок и тъмнокос, с невероятно чувство за хумор.

Тъмнокосият се озърна предпазливо, даже надникна под бюрото.

— Подслушватели ли търсите? — очите на Стив лукаво проблеснаха.

— Не. Преспапиета и синеоки брюнетки — ухили се онзи. — Бива си я.

— Така е, но ти си на служба — напомни Уейн на партньора си.

— Правилно — той се изпъчи, стопи усмивката от лицето си и мрачно изгледа Стивън: — Да сте забелязали бомби или вражески ракети в офиса си? Ох!

Уейн спокойно отдръпна лакътя си от ребрата му.

— При следващата задача ще те хвърля за храна на акулите.

Високият вдигна гъстите си вежди.

— Плагиат! Това го имаше в един от филмите за Джеймс Бонд.

— Сигурен ли си, че си подходящ за подобна роля, Ланг? — невъзмутимо се поинтересува Уейн.

— Някои от хората със значки имат чувство за хумор — Ланг гневно изгледа приятеля си. — Но повечето, естествено, са лишени от него.

— Да минем по същество — прекъсна го Уейн, хвърляйки поглед на Стив. — Искаме да видим графика на срещите ви до края на седмицата по минути. И ако възнамерявате да правите още някое импровизирано излизане...

— Нямам такова намерение — каза Стив и бавно се усмихна, посочвайки ръката си. — Вече се отказах от нощния живот без необходимите мерки за безопасност.

— Правилно. В момента монтираме подслушватели навсякъде — в колите, в къщите и самолетите, включително и в дома на господин Шенън — Уейн продължи, приемайки с разсеяно любопитство слабото изчервяване на Стив. — Щяхме да го направим по-рано, но едва тази

сутрин уточнихме степеня на наблюдение, от която се нуждаете. Би било неразумно да пренебрегнем сигурността на вашия изпълнителен директор господин Шенън и неговата сестра, особено след като са били забелязани в компанията на Ахмед. Тези хора ще използват всякакви средства да постигнат целта си, а привързаността на Ахмед към госпожица Шенън бе очевидна.

Стив не искаше да си спомня тази подробност. Ревнуваше не само от Ахмед, ревнуваше от всеки мъж, дръзнал да погледне Мег.

— Не е ли рисковано за политиката ни Ахмед да остава в Щатите? — неочаквано попита Стив.

— Несъмнено — съгласи се Ланг. — Излагаме се на смъртна опасност — той се ухили, тъмните му очи проблеснаха. — Но ние отговаряме за него. И ако го изпратим обратно, а там някой го гръмне, познай кого ще обвинят?

— Между чука и наковалнята сме — потвърди Уейн. — Затова ще държим Ахмед тук и ще чакаме онези типове да се покажат пак.

— Вчера се показаха.

— Уви, тогава следвахме обичайната процедура за наблюдение — отвърна Ланг. — Нямахме готовност за осуетяване на покушение, докато не научихме за преврата в родината на Ахмед. А терористите вече бяха заели позиции за действие. Сега вече знаем какви са намеренията им и имаме готовност.

— Захванали сме се сериозно. И ще се справим. Какво става с госпожица Шенън? — обърна се Уейн към Стивън. — Можеш ли да я измъкнеш от града?

— Мога — отговори Стивън. — Но ако разберат, че ми е годеница и решат да я отвлекат?

Усмивката изчезна от лицето на Ланг.

— Годеница ли ти е?

Стивън кимна. Чернокосият размени продължителен поглед с Уейн.

— Това променя нещата. По-добре ще е да остане в града. Но без да знае защо — подчерта Ланг.

Стивън кимна едва-едва, тъй като Уейн вече му бе наредил да не споменава нищо пред Мег. Естествено, можеше да наруши забраната, ала сега, когато къщата му, колата и какво ли още не, се подслушваха, нямаше начин да говори с Мег, без да ги чуят. Трябваше да внимава за

всяка своя дума. Не само че не можеше да говори с Мег, нямаше да може да я докосне дори, без да ги чуват. Искаше му се да изстене на глас.

Следобед Мег бе сама вкъщи. Дейвид не се беше прибрал от работа. Стивън спря пред къщата им минути след края на работното време, облечен с джинси, памучна фланелка и кожено яке.

Мег му отвори вратата и той ѝ се усмихна, любувайки се на елегантната синя лятна рокля, която я правеше още по-красива. Косата ѝ бе разпусната и Стивън жадуваше да погали дългите копринени кичури.

— Дай ми ръката си — каза той без предисловия. Мег се подчини и той нежно постави на лявата ѝ ръка годежния пръстен със сапфир и диамант, който ѝ бе дал преди четири години. Прилягаше ѝ идеално.

Стивън поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

— О, Стив — прошепна тя и понечи да го прегърне.

Той я хвана за китките и отстъпи назад, опасявайки се от съвършенството на съвременната техника за наблюдение, която можеше да регистрира дъха ти и на километър разстояние. Пресилено се разсмя въпреки шокираното ѝ изражение.

— Ще прием ли кафе? — попита той.

Мег се поколеба за миг.

— Разбира се. Аз... сега ще направя — идеше ѝ да заплаче. Бяха се любили, току-що се сгодиха отново, а Стивън не можеше да понася допира ѝ!

Той я последва в кухнята, като се опитваше ѝ обясни с мимики. Не можеше да ѝ каже всичко, но трябваше поне да я предупреди.

Щом Мег завъртя крана да напълни кафеварката с вода, той се протегна над рамото ѝ, отдръпна съда и остави струята шумно да тече. Наведе се да я целуне и прошепна в ухото ѝ:

— Имаме гости от „Скрита камера“.

Тя прие целувката, без да затваря ококорените си очи. Стивън отстъпи назад и спря водата.

Мег моментално застана нащрек. Огледа стаята и прошепна:

— Ехо...

— Наздраве! — разнесе се плътният, хихикащ отговор.

Мег се изчерви, втренчена в Стивън. Ужасена.

— Всичко е наред — бързо каза той. — Току-що са ги инсталирали!

Тя хапеше нокти, докато най-сетне осъзна смисъла на думите му и се поуспокои:

— Слава богу!

Задната врата се отвори и на прага застана едрият тъмнокос агент, вдигнал пръст пред устните си. Измъкна бележник и молив, надраска нещо и им го показва.

„Не само нашият екип е развъдил «бълхи» тук днес.  
Внимавайте какво говорите.“

„А имат ли камери?“ — написа Стивън.

Агентът поклати глава с широка усмивка.

Стив му отвърна с вдигане на палец. Агентът прибра бележника и молива, вперил жаден поглед в кафеварката.

Мег му посочи с жест да изчака пет минути. Той се усмихна доволно и тръгна към вратата. Хвърли им поглед, придружен от въздушна целувка и продължително поклащане на глава. Мег му се изплези. Той потисна смеха си и излезе.

Мег се засуети около кафеварката, разтревожена от факта, че я наблюдават като рибка в аквариум. И щеше да бъде така, докато не заловят организаторите на нападението пред ресторанта, сигурна бе в това.

— Сметана? — попита Стивън, щом тя напълни две чаши с кафе.

— Ще отида да донеса.

Тя му я подаде и отнесе една от чашите към задната врата. Пресрещна я широка десница и пое чашата. Мег любопитно надзърна през вратата. Агентът склучи показалец и палец на буквата „О“ и изчезна зад ъгъла на къщата с чаша в ръка.

Мег внимателно затвори вратата и последва Стив в хола.

— Не мога да остана. Имам среща — рече той.

— Естествено с Дафни — изгледа го гневно тя.

— И Ахмед — добави той. — В „Шерагън“. Ще обсъждаме делови въпроси.

Изобщо не ѝ мина през ум защо Стив издава програмата си, след като къщата се подслушва.

— И аз съм излишна, предполагам? — попита тя.

— Да.

— Ахмед ми допада. И той ме харесва.

— Как няма да те харесва като си руса — Мег го прониза с поглед. — И хубава — добави Стивън. Погледът ѝ поомекна. — И много, много мила — тя се усмихна. — Къде ще живеем, след като се оженим?

— Бих искала в Аляска...

Стивън се намръщи.

— В Уичита, Мег. Нямам работа в Аляска.

— Не може ли у вас? — попита тя.

— Дворът е малък — отговори той. — Ще ни трябва по-голяма площ за люлки и други детски катерушки.

— Вярно — тя се изчерви и извърна очи. Стивън я изчака да вдигне глава и ѝ се усмихна.

Плъзна ръка по облегалката на дивана и присви очи. Повика я с кимване.

Тя остави чашата, усецайки пулсирането на кръвта във вените си, и пристъпи към него.

Той долепи пръст до устата ѝ и я взе в обятията си. Ръката му се отдръпна, за да отстъпи на притворените устни, които се впиха в нейните с ненаситна страст. Ръката му намери гърдата ѝ и заигра с набъбналото зърно, без да прекъсва жадната целувка.

Когато Стивън се отдели от нея, очите ѝ бяха замъглени, погледът — замаян, тялото ѝ — сгушено в скута му.

Той дълго не откъсна поглед от нея.

— Трябва да тръгвам — каза тихо.

Мег понечи да възрази, ала знаеше, че е безсмислено.

— Ще дойдеш ли утре? — попита с тъга, докато ѝ помагаше да се изправи.

— Може би — той застана плътно до нея и я изгледа с тревога. — Заклучи след мен. Дейвид скоро ще се прибере.

— Брат ми не може да замести годеника ми — измърмори тя.

— Няма да е винаги така — многозначително каза Стивън. Сребристосивите му очи продължително се взряха в нейните. — Обещавам.

Мег кимна.

— Пази се. Шофираш като... — запъна се, щом видя намръщената му физиономия. — Е, бих искала да вярвам, че ще се прибереш жив и здрав вкъщи.

— Безпокоиш ли се за мен? — повдигна вежда той.

— Непрекъснато — призна тя. Сините ѝ очи го гледаха открито, с нежност.

Сърцето му се разтуптя, щом срещна погледа ѝ. Дори тя да се преструваше, правеше го отлично.

Той нежно я притегли към себе си и устните му докоснаха нейните. Телата им се допряха. Ръцете му я обгърнаха с обожание. Мег се притисна в него, отдадена на импулсивното си желание да почувства близостта му.

Почти мигновено и двамата изгубиха контрол. Стивън я хвана за хълбоците и я отблъсна; лицето му се изопна, докато се бореше с непреодолимото желание.

— Прибирай се — хрипливо каза той. — Утре ще ти се обадя.

— Защо ти трябваше да се сгодиш за мен, щом възнамеряваш да прекарваш нощите си с друга? — измъчено попита Мег.

— Знаеш защо — отговори той с глух глас, очите му проблеснаха. — Нали?

Защото бяха престъпили позволеното и имаше вероятност да е забременяла. Нима можеше да го забрави?

Мег се отдръпна от него, загледана встрани.

— Да — потвърди тя, смразена. Беше се опитала да забрави, но той нямаше да ѝ позволи. Напразно се бе размечтала. Всъщност той се чувстваше задължен да направи необходимото след безумната си постъпка. — Разбира се, че знам защо, Стивън. Как можах да забравя тази подробност!

Той се намръщи. Мег отново схващаше нещата погрешно. Ала той не можеше, не дръзваше да ѝ каже истината.

— Дейвид ще си дойде всеки момент. Не излизай и заключи!

— Разбрах, ще го направя.



Стивън се огледа. Не забеляза нищо обезпокоително, не се виждаше никой, но той бе убеден, че единият от агентите е наблизно, за да охранява Мег. Беше се погрижил да го уреди, преди да тръгне от офиса.

— Утре ще ти се обадя. Може да излезем заедно.

— Каква сензационна новина — каза тя.

— Продължавай в същия дух — гневно я изгледа Стивън.

— Старая се.

Той изсумтя ядосано, пхна ръце в джобовете си и се запъти към своя ягуар.

След като Стивън замина, Мег затвори вратата, заключи и се върна в хола.

Дейвид се отби вкъщи, колкото да се преоблече и отново излезе. Трябвало да бъде със Стив и Дафни на срещата с Ахмед.

— Значи ще присъстват всички, с изключение на мен? — рече Мег с раздразнение.

— Май че да — ухили се Дейвид. — Приятна вечер.

Тя го изгледа свирепо. Брат ѝ тръгна и Мег започна да полива цветята из къщата. Цареше необичайна тишина и все ѝ се причуваха шумове. Караха я да се чувства неспокойна. Долови движение в хола и бавно подаде глава иззад вратата, за да види какво става, с лудо разтуптяно сърце.

Беше тъмнокосият агент, застанал с широка усмивка насреща ѝ. Той опря пръст пред устните си, после натисна едно копче на някакъв портативен електронен уред и доволно се ухили на острия звук, който се разнесе.

— Ще имаме доста главоболия тази вечер — подметна сухо той.

— Какво правите? — попита тя и със закъснение закри устата си с ръка.

— Всичко е наред. Заглушавам ги — той се взря в нея с присвити очи. — Трябва да говоря с вас.

— За какво? — попита тя и зачака отговора, притаила дъх.

Лицето му стана сериозно, дяволитото пламъче изчезна от тъмните му очи. Извисяваше се над нея почти колкото Стив и я смущаваше не по-малко от него. Агентът натисна копчето на заглушаващото устройство, явно премисляйки, и изключи действието му.

— Ще те изведе оттук незабавно. Още сега. Искам да дойдеш с мен без много приказки!

Тя се поколеба.

— Не би ли следвало да известим Стив или вашия партньор?

— Никой не трябва да знае. Дори партньорът ми.

Отговорът му я обезпокои. Харесваше човека пред себе си, ала не му се доверяваше напълно.

— Защо партньорът ви не трябва да знае? — полюбопитства тя.

Той измърмори нещо. После хладнокръвно измъкна пистолета си и го опря в корема ѝ. Гласът му се извиси:

— Защото ще се опита да ме спре, естествено — отвърна. — Възнамерявам да те предам на приятелчетата на Ахмед отвън. Ще свършиш добра работа като разменна монета.

— Не можете да го направите! — възкликна тя, търсейки начин да избяга, ала нищо не ѝ хрумваше. С опрян в корема пистолет! Дори носител на черен колан по карате би се подвоумил да се бие с въоръжен човек.

— Разбира се, че мога — увери я той. — Хайде, тръгвай!

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Мег се бе втренчила в дулото на пистолета и едва дишаше. Какви ли не безумни мисли ѝ минаха през главата, ала само една се повтаряше настойчиво — нямаше да види Стив отново.

Сините ѝ очи се взряха в тъмноокия Ланг. Не ѝ приличаше на убиец. Той кимна към вратата.

— Казах да тръгваш. Веднага!

— Не можем ли... — поколеба се тя.

Той я сграбчи здраво за ръката и я избута навън. Мег усещаше близостта на пистолета. Забеляза как той се озърна, сякаш очакваше компания.

Вражеските агенти можеха да го застрелят. Малко вероятно! Ако са чули намерението му, след като онова устройство изглеждаше изключено при последните му думи, сигурно го чакаха наблизко, за да им я предаде. Дали ще му платят? Безспорно! И ще я държат като заложник, докато Стив не им предложи Ахмед в замяна. Прилоша ѝ.

— Хей! — провикна се Ланг, щом излязоха на верандата. — Хайде да се споразумеем, момчета! Влизам в играта.

— Предател! — вбесена извика Мег.

— Не се дърпай — спокойно каза той. — Какво ще кажете?

— Чухме те вече — долетя отговорът със силен акцент. — Колко ще искаш за жената?

Ланг се обърна в посоката, откъдето идваше гласът.

— Нека приближа и ще говорим. Не стреляйте.

— Много добре!

Показа се неясен силует. Ланг измери с поглед разстоянието от колата, паркирана пред къщата, до мъжката фигура и поведе Мег някъде по средата.

— Дръж се — неочаквано каза той. — За бога, не припадай точно сега.

— Не съм от истеричните — измърмори тя. — Но няма безропотно да се оставя в ръцете на онези там.

— Добре. Но изчакай, докато ти кажа. Ясно? Дишам по-лесно без излишни дупки в гърдите си — той бързо я насочи напред, изненадващо свивайки към колата.

— Чакай! Спри! — провикна се гласът.

Ланг се затича, повличайки Мег със себе си. Внезапната промяна завари неподготвени двамата мъже, изникнали от тъмнината. Онези вдигнаха пистолетите си и Ланг изпъшка.

— Стой! — рязко предупреди единият. — Не се опитвай да влизаш в колата!

Ланг спря пред тъмносинята си кола с ръка на дръжката на вратата и вдигна глава. Вятърът разроши косата му.

— Защо не? — отвърна. — Хубаво ще се повозим!

— Какво правиш?!

— Не е ли ясно? — отговори той. — Заминавам.

— Нали щяхме да преговаряме? Пусни момичето и заминавай!

— Как ли пък не.

Той бутна Мег на предната седалка и заключи вратата ѝ. Скочи в колата от другата страна и запали. Хвърли поглед в огледалото, включи на скорост и потегли под носа на двамата мъжаги. Разнесоха се изстрели, ала той дори не намали.

Мег се чувстваше зле. Сгушена до вратата, тя мислеше като обезумяла дали да не насили дръжката и да скочи. Щеше ли да се пребие при тази скорост? Действията на Ланг я объркваша все повече. Дали опитваше да изкопчи по-висока цена за нея?

— Не изглупявай — грубо подметна Ланг. Не я поглеждаше, но очевидно четеше мислите ѝ. — Ще се пребиеш.

— Но защо? Защо? — недоумяваше Мег.

— Ще разбереш. Мирувай и нищо лошо няма да ти се случи. Обещавам.

— Стив ще те убие — каза тя с леден глас.

— Може, като му дойде редът — измърмори той. — Това бе единствената възможност, която успях да измисля за момента — той отново хвърли поглед в огледалото и измънка нещо за чужди агенти, идващи по петите им.

— Преследват ли те? — не скри радостта си Мег. — Дано ти спукат гумите, да те отвлекат и да те продадат в робство!

Той се ухили с искрено задоволство и я стрелна с поглед.

— Сигурна ли си, че държиш на Райкър? Аз съм с две години по-млад от него, а и имам леля, която ще те носи на ръце.

— Тя ще се срамува от теб, като влезеш в затвора, изменник такъв! — нападна го Мег.

Той поклати глава.

— Е, добре. Наведи се, сладурче!

— Какв...

Той я натисна надолу и самият се наведе, а един куршум проби задното стъкло, пръсвайки го на парчета по седалките, включително в скута на Мег.

— Боже мой! — изпищя тя.

— Дръж се — кратко нареди той. — Без паника! Изсвистя още един куршум.

Мег седеше свита и мислено ругаше.

— Вълнуващо, нали? — успя да надвика канонадата и рева на двигателя Ланг. Тъмните му очи проблясваха, докато криволичеше по магистралата на метри от преследвачите си. — Господи, обичам професията си!

Тя го изгледа от скривалището си на пода, сякаш виждаше луд.

Той си тананикаше мелодията от някакъв стар шпионски филм, а колата танцуваше на зигзаг по пустата магистрала сред пороя от куршуми.

— Дръж се сега. Здраво!

Той врътна рязко волана. Гумите се завъртяха по настилката с пронизителен вой и колата внезапно се понесе в обратна посока. Проблеснаха сини светлини, чуха се сирени.

— Полицайте! — ахна Мег. — Така ти се пада! Дано те напълнят с олово! Да ти набучат главата на радиоантена, а останалото да хвърлят на плъховете! Да ти...

Той сграбчи микрофона на предавателя си.

— Хванахте ли сигнала? Ето ги, момчета. Дръжете ги!

Ланг спря колата и щом Мег надзърна през дупката на задното стъкло, три полицейски коли профучаха край тях по следите на мъжете в другите две коли, които, увлечени в гонитбата, не бяха забелязали полицайте.

— Признай, че беше по-вълнуващо от скучните състезания по телевизията? — каза задъхано той, отправяйки ѝ широка усмивка. —

Такова напрежение, такава несравнима емоция!

Мег се почувства още по-зле. Понечи да заговори, ала рязко се обърна към вратата. Ланг тъкмо успя да отключи своята и тя изхвърли всичко, което бе погълнала през деня.

Ланг ѝ подаде кърпичка и успя да наподобя разкаяние, щом я настаниха в едната от полицейските коли, докато в другата натъпкаха вражеските агенти.

— Заслужаваш да те затворят в единична килия и да изхвърлят ключа — каза лейтенантът на Ланг, щом Мег изпи чашата силно кафе от термоса, който бе донесъл. — Горката!

— Казах ти, че друго не можах да измисля — оправда се Ланг, приседнал безгрижно на задния калник. — Чух ги да се уговарят как ще я отвлекат. Затова заглуших сигнала им в къщата, за да им привлека вниманието и после ги пратих за зелен хайвер. Успях само да ви сигнализирам, щом влязохме в колата. За повече нямах време. Те се бяха запътили към къщата, трябваше да я измъкна по някакъв начин.

— Но не е трябвало да я заплашваш с пистолет! — ядоса се полицаят.

— Напротив, трябваше. Тя е голям инат. Щеше да ми издере очите. Но щом видя пистолета, тръгна, без да се опъва. Онези пък мислеха, че ще им я предам и не стреляха. А когато се опитаха, беше вече късно.

— И все пак...

С дълга, многострадална въздишка Ланг измъкна оръжието си и го подаде на полицаия. Онзи го изгледа смутен.

— Виж, де! — подкани го Ланг.

Полицаят обърна пистолета, въздъхна и поклати глава.

Ланг протегна ръка. Щом получи оръжието си обратно, той извади пълнителя от джоба си, пъхна го на място в дръжката и спусна предпазителя. После го мушна в кобура под мишницата си.

— Не е ли бил зареден? — попита Мег поразена.

— Не — потвърди Ланг и се намръщи: — А ти мислеше, че ще те продам. Нарече ме какво ли не — сподели с полицаия той. — Предател, изменник. Искаше да ми набучат главата на антена!

Полицаят се стараше да потисне смеха си.

— Не знаех, че искаш да ме спасиш — смутено се защити Мег.

— Следващия път ще ги оставя да те отвлекат — разлюти се той.  
— Да те хвърлят в нечий харем и да те облекат в прозрачни дрехи.

Полицаят не издържа. Отдалечи се тичешком, безсилен да скрие усмивката си.

— Съгласна съм — надменно каза Мег. — Поне ще ми отиват. А ти би изглеждал като чучело.

— Не си виждала какви крака имам. Жените припадат по тях. А от „Плейгърл“ ме канят на снимки.

— Със или без пистолет? — подкачи го тя.

Той се ухили доволно.

— Завиждаш, нали? Защото нямаш.

Мег прихна да се смее. Ланг бе непоправим.

— Добре. Извинявай, задето помислих, че ще ме продадеш — каза тя. — Но беше адски убедителен. Не знаех, че играеш.

— Ще се смаеш, ако разбереш в какво обкръжение бяхме — сухо каза той. Вдигна очи към приближаващата кола: — О, боже!

Тя погледна в същата посока. Видя огромна черна лимузина. Сърцето ѝ подскочи, щом от нея излезе Стивън, пребледнял и тревожен, и се втурна право към тях.

Пътем енергично замахна към Ланг, ала не можа да го достигне, защото другият умело избегна удара.

— Нищо ѝ няма — каза Ланг и отстъпи назад. — Ще ти обясня всичко, като се поохладиш.

— По-добре обяснявай от разстояние, защото, ако ми паднеш... — срязва го Стив със смразяващ поглед.

— Нали ти казах! — намеси се Уейн, изникнал зад гърба на Стив. — Идиот такъв, казах ти да не вършиш нищо на своя глава!

— Ако не бях аз, онези да са я отмъкнали! — тросна му се Ланг, разгневен. — Какво трябваше да направя? Да викам за помощ от багажника на проклетата им кола, докато летя към реката?

— Нямаше да те хвърлят в реката. Нали ще я замърсиш и риба няма да остане в нея!

Гласът на Ланг ставаше все по-разпален, докато двамата се отдалечаваха и вече не можеха да ги чуят. Стивън застана точно пред Мег и се вгледа в нея с тревога.

— Добре ли си? — попита.

— Да, благодарение на Ланг — отвърна тя. — Макар че допреди малко не го осъзнавах — добави, като кимна към останките от колата, в която Ланг я бе спасил.

Стив не задържа поглед там. Беше неприятна гледка. Привлече Мег и жадно я прегърна. Стисна я до болка и я залюля в обятията си, а в главата му в бясна надпревара се нижеха ужасяващите възможности, които разпалваха гнева му по целия път дотук, след като Уейн бе научил новината за преследването от градската полиция.

— Май ти се провали вечерта с Дафни? — попита колебливо Мег.

— Ако ти се беше случило нещо, не знам какво щях да направя — въздъхна той.

Тя мушна ръце под якето му и го обгърна. Беше толкова приятно да усеща близостта му, докато сини и червени светлини все още проблясваха около тях и неясни гласове се носеха отдалеч.

— Не е зле да я откарате в дома ѝ, господине — учтиво предложи един от полицаите. — Вече всичко е наред.

— Да, разбира се. Благодаря — той я поведе към лимузината.

— А Ланг? — попита Мег. — И неговият приятел... Уейн... не пристигна ли с теб?

— Могат да се приберат с полицията или на автостоп — каза Стив.

— А Дафни...

— Ще те закарам вкъщи, Мег. Останалите изобщо не ме интересуват в момента.

— Дейвид вкъщи ли е?

Той кимна.

— Не съм му казал. Не исках да го тревожа.

Тя се настани в скута му, щом шофьорът запали двигателя.

— Предпазният ти колан... — изненадано започна Стивън.

— Достатъчно преживях тази вечер — каза тя, заровила лице в гърдите му. — Нека поседя в теб.

Той я притегли към себе си. Пътуваха прегърнати, без да промълвят нито дума.

Дейвид пребледня, като узна за случилото се.



— Но как са разбрали? — простена той.

— Къщата се подслушва — каза Мег и се отпусна тежко на дивана. — Ланг имаше някакво устройство за заглушаване...

— Смущавал е приемниците им — възкликна Дейвид. — Един от агентите ми обясни принципа на действие, но за първи път видях самия уред тук, като се прибрах. Беше на масата, а теб те нямаше и разбрах, че нещо се е случило. Но не знаех какво.

— Извинявай — каза Стивън. — Изхвърчах моментално, щом чух какво се е случило, заедно с Уейн. Не исках да те тревожа — той направи гримаса. — Трябва да се обадя на Дафни, за да ѝ кажа къде сме.

Мег не го погледна, докато той набираше номера.

— Ще отида да се преоблека — каза на Дейвид. Усещаше парченцата стъкло в полата и косата си. — Беше ужасна нощ.

— Представям си. Но ти куцаш!

— Отдавна куцам — отбеляза тя с безразличие. — Сега е по-осезателно, защото съм ходила — смехът ѝ бе пресилен. — Не ми се вярва, че някога ще се оправя, Дейвид.

Той я проследи със загрижен поглед. Стив остави слушалката, след като бе говорил с Дафни и се обърна към Дейвид:

— Тая работа става неуправляема. Не издържам вече. Мег е заприличала на призрак, а онзи безмозъчен агент едва не я е убил с безумната си игра на гоненица!

— А ако не я беше измъкнал от къщата, Стив? — опита се да вразуми приятеля си Дейвид. — Какво щеше да стане?

Подобна мисъл бе непоносима. Стив пхна ръце в джобовете си.

— Боже мой!

— Ще пиеш ли кафе? Тъкмо се канех да направя — попита Дейвид.

— Може. Отсега нататък ще пазят Ахмед като зеницата на окото си. Ще се кача да видя Мег. Беше ѝ зле.

— Нищо чудно. А и глезенът я тормози — той се обърна към Стив: — Няма да може да танцува вече. Нали знаеш?

— Знам. Защо, мислиш, склони да се омъжи за мен? — цинично добави той. — И на двама ни е пределно ясно, че ако имаше избор, проклетата ѝ кариера пак щеше да вземе връх.

— Спомни си, че нито баща ти, нито майка ни одобряваха идеята да се оженим.

— Не съм забравил.

— А Мег беше малка. И се страхуваше — той се взря в Стив. — Казала ли ти е от какво?

— Спомена, че се страхувала от забременяване — неопределено отговори той.

— „Страхуваше“ е слабо казано, тя се ужасяваше, Стив — тихо поясни Дейвид. — Беше на гости на сестра ни по време на раждането, когато тя почина заради онази снежна виелица. Видяла е всичко, без да може да помогне.

Стив се извърна с изкривено от болка лице.

— Мег е била там?! Не знаех!

— Тя още не може да говори за това. Раната е дълбока. Ти не беше в града тогава, беше студент. Мег бе едва десетгодишна. Темата е болезнена. Никога не сме я обсъждали.

— Разбирам.

Бедната Мег! Ето от какво се е бояла. А той не е знаел, защото, когато нейният баща му каза за случилото се, му бе неудобно да задава излишни въпроси. Сега го обзе чувство за вина. Чудеше се дали Мег все още се бои, ала крие страховете си.

— Качи се и доведи Мег. Ще приготвя кафето — каза Дейвид, потупвайки приятеля си по рамото.

Мег тъкмо излизаше изпод душа, когато Стив отвори вратата на банята и пристъпи вътре.

Тя се стресна и притисна кърпата към гърдите си.

— Хубава си, като се изчервяваш — каза той и мило се усмихна. — Но аз знам как изглеждаш, Мег. Нали се любихме?

— Да, но...

Той пое кърпата от ръцете ѝ и плъзна поглед по тялото ѝ с нескрито удоволствие.

— Прелестно малко създание, омайваш ме.

— Дейвид е долу — напомни му тя, дръпвайки кърпата. — И има „бълхи“ навсякъде. Сигурно ни гледат!

— Едва ли биха подслушвали банята.

— О, така ли?

Той се приближи и я взе в прегръдките си.

— Ами, да — прошепна. — Така по-добре ли е? Ще те скрия от чуждите погледи, Мег, само за себе си.

Тя усети лекия натиск на устните му, подканващи я да разтвори своите.

— Миришеш на мента — промълви Стивън.

— От пастата за зъби е — успя да изрече тя.

— Отвори уста.

Тя потрепери, ала покорно се подчини. Ръцете му намериха стегнатите ѝ гърди и с наслада поеха от меката им топлина, докато цялото ѝ тяло се напрегна от възбуда.

— Желая те — простена Стивън и я притисна към себе си. — Може да го направим и тук.

Тя усети как устните му заслизаха по шията ѝ и жадно спряха на гърдите ѝ.

— Дейвид... — заекна тя — ... е долу.

— А ние сме сгодени — шепнешком отвърна той. — Нормално е да правим любов. Дори някои от пуританите си го позволявали, когато са били сгодени.

— Стив — въздъхна Мег.

Той я целуваше бавно, ненаситно, връщайки се отново на устните ѝ, докато желанието напълно замъгли мислите ѝ.

— От друга страна — заговори неуверено той, вдигайки я на ръце, — мястото не ме устройва този път, Мег. Искам да те любя в леглото — Стивън я отнесе в спалнята.

Тя вдигна очи, сплела ръце на тила му. Косата ѝ бе вдигната, непокорни кичури галеха пламналите ѝ бузи. Погледът му обходи тялото ѝ и се задържа на гърдите.

— Желаяш ме, нали? — плътният му глас отекна в тишината на стаята.

— Непрекъснато — развълнувано отвърна Мег. — А Дафни...

— Не спя с Дафни — каза той и обсипа устните ѝ с целувки.

Вероятно именно затова ме желаяш, помисли си тъжно Мег. Ала нищо не можеше да проумее, още по-малко влечението му към нея. Той загубваше контрол, щом я докоснеше, а тя бе безсилна да го спре.

— Стив, не мога сега... — простена тя в опит да възпре порива му.

— Защо?

— Дейвид ни чака долу! — възкликна тя.

Той също се стараяше да не забравя това. Но при вида на красивото ѝ голо тяло му бе трудно. И най-красивите скулптури по света бледнееха пред нея.

— Защо не ми каза, че си била със сестра си, когато е починала? — предпазливо попита той.

Тя се стегна. Лицето ѝ се изопна под въздействие на спомените, нахлули в съзнанието ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени с болка.

Той горчиво се усмихна и я покри със завивките. Приседна до нея, превъзмогвайки страстта си. Бе преживяла достатъчно тази нощ.

— Не мислиш ли, че бих те разбрал? — настоя Стивън.

— Желаяше ме твърде силно — бавно заговори тя. — Но липсваше емоционалната връзка между нас, Стив. Единствения път, когато стигнахме до интимна близост, ти се държа, сякаш предпазните мерки изобщо нямаха значение за теб. Аз бях малка, срамувах се от теб, притеснявах се от секса. Но не намерих думи да ти го кажа и се сковах. А ти избухна и ми каза да си вървя.

— Бях чакал цял месец, без да те докосна — напомни ѝ той. — Знам, че прекалих. Бях се побъркал по теб.

Стивън се усмихна с презрение към самия себе си.

— И сега е така, ако не си забелязала? Само като те докосна и губя контрол. Нищо не се е променило.

— Не обичаш да губиш контрол.

Той поклати глава.

— Не. Дори с теб, малката.

Тя протегна ръка и помилва страната му, устните.

— Аз също губя контрол, когато ме докосваш — призна Мег.

— Позволяваш си го, защото балетът не те спира вече.

— Не говори така. Не бъди циничен, Стив — умоляващо каза тя, взирайки се в очите му. — Измисляш какви ли не доводи, за да оправдаеш желанието ми да се оженим, но те нямат нищо общо с истинската причина.

— А коя е истинската причина? Парите? Или тялото ми? — подхвърли той с хладна усмивка.

— Не би повярвал, че наистина държа на теб, нали? — попита с тъга тя. — Че изпитвам някакви чувства.

— Единственото чувство, което ме интересува, е онова, което изпитвам, докато се любим.

— На това му викат секс — изчерви се тя.

— Именно — съгласи се той. — С това разполагаме в най-чист вид, като се махнат превземките и оправданията. И вероятно ще ни е достатъчно, Мег. Ти ще решиш как да запълваш времето си тук в Уичита и да харчиш парите ми, а аз ще се прибирам всяка вечер, горящ от нетърпение да легна с теб в брачното ни ложе. Нима ще имаме нужда от друго?

Стивън говореше с такава горчивина. Мег не знаеше как да достигне до сърцето му. Той не споменаваше чувства, защото не можеше да ги приеме.

— Ти каза, че искаш дете — напомни му тя.

— Вярно е — той леко се намръщи, като си спомни разказа на Дейвид. — А ти, Мег?

— О, да. Аз обичам децата — мило каза тя и се усмихна.

— Не съм общувал с деца — призна Стивън. — Но вярвам, човек се научава да бъде родител — той бавно отметна завивката и се вгледа в тялото ѝ. — Не мислех за нищо първия път. Съвсем бях забравил, че може да забременееш — нерешително докосна корема ѝ. Тя не помръдна, притаила дъх. — Мег, какво ли щеше да бъде, ако и двамата мислехме за бебето, докато се любихме? — изрече бавно и срещна погледа ѝ.

Тя усети забързания си пулс. Чувствата бяха изписани на лицето ѝ и сякаш долови ускореното биене на неговото сърце.

— Би било... много вълнуващо — хрипливо прошепна тя. — Нали?

Той притегли ръката ѝ към тялото си, за да почувства внезапния бурен ефект от думите си. Дъхът му секна.

— Не ме интересува брат ти! — възбудено каза Стивън. — Искам да се съблека и да те имам тук, веднага!

Тя протегна ръка и притисна главата му към тялото си. Мъжът я целуна бавно с измъчен дрезгав стон. Пръстите му с наслада се плъзгаха по тялото ѝ, докато усети тръпките, предизвикани от ласките му. Мег изстена, а той стисна зъби, за да овладее импулса си.

— Не сега — изхлипа тя.

— Знам. О, Господи, знам! — той я прегърна силно. — Мег, толкова силно те желая!

— И аз те желая — промълви тя, разтърсвана от неудържимото си желание. — Много!

— Искаш ли да рискуваме? — прошепна в ухото ѝ той. — Без подготовка и нежности — после изруга, осъзнал какво ѝ предлага. — Не! — категорично отсече той. — О, Господи, не, в никакъв случай!

Намери сили да я освободи от прегръдката си и се извърна. Мег с удивление установи, че той трепери.

— Ще изляза, за да се облечеш — каза с гръб към нея Стивън. — Извинявай, Мег — обърна се бавно и я погледна. — Искам да правим любов — тихо сподели той, — а не груб секс. И трябва да помислим по въпроса. Ако още не си бременна, необходимо е да внимаваме, преди да правим каквото и да било.

Тя нежно му се усмихна. Тонът му бе различен. Самият той изглеждаше променен.

— Не ми трябва време за мислене — каза Мег. — Но ако на теб ти трябва, имаш го.

Скулите му поруменияха. Той я изпиваше с поглед. Накрая затвори очи и се обърна.

— Ще се видим долу — гласът му прозвуча глухо. Тръгна, без да се обръща, и решително затвори вратата.

Мег зърна нещо в очите му, преди той да излезе от стаята. То бе достатъчно да заличи ужаса от нощното приключение и да ѝ даде първата реална надежда за щастливо бъдеще с него.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Ала ако Мег очакваше този поглед да промени всичко, горчиво се лъжеше. Стив бе успял да се овладее и се държа хладно, докато тримата пиеха кафе. Тя го изпрати до вратата, щом след броени минути той настоя да си тръгне. Дейвид тактично отнесе чашите в кухнята, за да ги остави насаме.

— Нека тая история да приключи и ще се оженим веднага след като уредя церемонията — рече Стивън.

— Добре, Стив — съгласи се Мег.

Той не дръзна да срещне погледа ѝ.

— Грешеш по отношение на Дафни. Повече не мога да ти кажа. Не е така, както изглежда на пръв поглед — той вдигна очи към нейните. — Всичко ще ти обясня, щом стане възможно.

Нямаше място за съмнения и страхове. Беше краят на маскарада, трябваше да захвърлят маските. Тя тихо се вгледа в сребристосивите му очи и каза:

— Много държа на теб. Уморих се да крия чувствата си, Стивън. Ще бъда щастлива с теб.

Той стисна зъби.

— Не съм го заслужил.

Мег смирено се усмихна.

— Дори да е така, истината си е истина — тя пристъпи към него и го целуна нежно. — Жалко, че Дейвид няма да излиза, за да се любим — прошепна. — Защото ми се иска... много.

— И на мен, малка моя — сковано изговори той. — Ужасно трудно ми е да стоя далеч от теб.

— Но не достатъчно, за да се откажеш от Дафни? — мило попита тя и видя как Стивън се сепна.

— Дай ми време.

Мег сви рамене.

— Нямам друг избор — измъчено въздъхна тя и се притисна в него така, че устните му докоснаха челото ѝ. — Обичам те.

Стив я прегърна със смесени чувства. Макар тя да не му вярваше особено, той се надяваше, че му е казала истината. Защото съзнаваше, че е безумно влюбен.

— Ще се видим утре. Дано Ланг не ми се мярка... — добави гневно той.

— Не му се сърди. Той наистина ме спаси — меко каза тя.

— Да, спаси те — измърмори той, ала очите му говореха друго. — Дано го подарят на Ахмед за спомен.

— Но нали Ахмед няма да заминава? А ще остане във Вашингтон.

Стив понечи да каже нещо, но се отказа.

— Всичко ще се изясни след ден-два. Още малко да се позагледят нещата, след като Ланг ги насили. Не се тревожи. Сега си в безопасност.

— Щом съм с теб, винаги съм в безопасност.

— Нима? — сухо подметна той. — Кой знае?

— Лека нощ, Стивън — тя се отдръпна и му се усмихна.

Стив мушна ръце в джобовете си с дълбока въздишка.

— При други обстоятелства тази нощ би била незабравима — заяви той. Изгледа я настойчиво. — Прекрасна си, Мег. Как съм могъл да те пусна да заминеш!

— Не се чувстваше спокоен с мен. Дори сега, нали?

— Ти държеше да станеш балерина — напомни й той.

— Идиотска идея — отвърна тя. — Изобщо не те познавах, Стивън. Бях млада и глупава, не виждах по-дълбоко от повърхността, за да вникна в същността на нещата и хората. Ти се страхуваше от обвързване. Вероятно и аз съм се страхувала. Затова избягах.

— Не беше единствената — Стив присви очи. — Но аз не съм на себе си, когато си в опасност — тихо промълви той. — А ти изпадаш в истерия, ако аз съм в опасност. Не смяташ ли, че е твърде късно да се вълнуваме за независимостта си?

— Вече сме обвързани — печално се усмихна Мег.

— Несъмнено — съгласи се той. Пое дълбоко въздух и добави, като хвърли поглед към корема ѝ: — В много отношения.

Тя се разсмя.

— Преди четири години толкова се страхувах от това, а сега мечтая за него, докато заспивам.



Той стисна юмруци в джобовете си. Взря се в очите ѝ.

— Но така жертваш всяка надежда за по-нататъшна кариера, дори глезенът ти да оздравее. Не можеш да вземеш детето с теб в Ню Йорк, когато имаш репетиции и представления! А дете не се възпитава от разстояние!

— Мислех си, че може да преподавам балет в Уичита — бавно заговори Мег. — Имам достатъчно познания. А и тук живеят две бивши балерини, които ми преподаваха навремето. Бих могла да взема заем от банката и да намеря подходящо помещение.

Очите му заискриха.

— Мег! — леко въздъхна той, наведе се и я целуна бавно и нежно.

Тя остана като замаяна. Нима той нямаше нищо против? Сърцето ѝ замря, щом той се отдръпна и Мег видя радостното му изражение.

— Ще ти помогна да намериш помещение — каза Стив с приглушен, развълнуван глас. — А за финансирането, ще ти дам по-малка лихва, от която и да е банка. Останалото ще е в твои ръце!

— О, Стивън!

На лицето му се появи усмивка. Той вдигна Мег на ръце и весело я завъртя във въздуха.

— Няма ли да ти липсват сцените на Бродуей?

— Не, щом ще имам любимото си занимание и ще живея с теб. Не съм и сънувала, че ще се съгласиш.

— Така ли? — погледът му сякаш я жегна.

Мег обви ръце около врата му и допря устни до неговите, ала ласката ѝ бързо се превърна в жадна целувка.

Той понечи да се дръпне и ръцете ѝ се заключиха на тила му.

— Целуни ме — хрипливо прошепна тя и разтвори устни.

Стонът му проехтя в пустото антре и той впи устни в нейните, принуждавайки цялото ѝ тяло да пулсира от страстно желание.

Телефонът в хола иззвъня, ала двамата бяха твърде заети, за да му обърнат внимание.

След минута дискретно покашляне ги прекъсна. Стив вдигна глава и недоумяващо погледна над рамото на Мег с подпухнали устни и леко треперещ.

— Беше Ланг — каза Дейвид, едва скривайки усмивката си. — Каза да ви предам, че в антрето има камера и в момента агентите

спорят за правата над филма.

Стив освободи Мег от прегръдките си и свирепо огледа тавана.

— Върви по дяволите, Ланг!

Мег се разсмя.

— Той е непоправим. Нищо чудно някой ден да го вържат над езеро с хищни риби и да запалят въжето.

— Защо не подхвърлиш идеята на враговете му? — предложи Стив, като отново вдигна очи към тавана.

— Мислиш ли, че не са изпробвали всичко възможно? Те са висококвалифицирани специалисти все пак, нали, Ланг? — подвикна Мег с лукава усмивка.

Стив измърмори нещо, целуна я бързо и излезе от къщата.

На следващата сутрин офисът жужеше от вълнения около безумната гонитба и залавянето на вражеските агенти. Новината бе плъзнала из половината сграда, очевидно благодарение на Дафни, защото Стив навсякъде забелязваше ухилените физиономии на служителите.

Ахмед пристигна по-късно, обкръжен от своите телохранители. Изглеждаше блед и леко посърнал, но поне се усмихваше.

Дафни отвори уста да му каже нещо, ала внезапно реши да си замълчи и го въведе в кабинета на Стив. Вратата се затвори след нея.

— Мег е добре, нали? — тихо попита Ахмед.

— Да. И е в същото неведение както преди — отвърна тежко Стив и се облегна на стола. — Има да разказвам на шефовете на Ланг как се е погрижил за безопасността ѝ. С малко късмет ще го пратят в Аляска да развъжда „бълхи“ сред полярните мечки.

Ахмед се усмихна.

— Дочух за вълнения сред наблюдателите миналата нощ. Нещо за хищни риби и горящи въ...

— Няма значение — побърза да го прекъсне Стив. — Какви са последните новини за преврата?

Ахмед седна на коженото кресло срещу бюрото и кръстоса крака. Държанието му бе царствено, както и склонената горда глава, и високомерният блясък в черните му очи.

— Приятелю мой, това е дълга история — любезно заговори той.  
— Накратко, заловените снощи нападатели са важна брънка от веригата. Ще научим много от тях — видът му бе суров.

Стив усети как хладни тръпки полазиха по гърба му, щом срещна погледа на Ахмед. Младият арабин бе негов приятел от години, ала имаше черти от характера на този човек, които го тревожеха. Въпреки че не бе мюсюлманин, Ахмед си оставаше арабин до мозъка на костите. Жаждата му за мъст не познаваше граници, ако някой го предизвикаше.

— Кога заминаваш?

Ахмед разпери ръце.

— Още днес, ако се уреди. Колкото по-скоро, толкова по-добре — той присви очи. — Умишлено не бих изложил теб, Мег и Дейвид на опасност. Надявам се, разбираш, че нямам пръст в цялата работа.

— Естествено.

— А Мег... не си й казал? — предпазливо добави той.

— Реших да не й казвам. Ще е по-безопасно, ако знае по-малко. Засега поне.

— Съгласен съм — усмихна се Ахмед. — О, Мег е несравнима! Ако не беше твоя, приятелю, лесно бих си загубил ума по нея.

— Заповядай на сватбата — отговори Стив.

— Каква чест! Бих се радвал! Но да се върна в страната ви толкова скоро след неуспешния им опит за преврат, би било твърде рисковано.

— Разбирам.

— Желая ти щастие, Стив. Благодаря за всичко, което направи за моя народ... и лично за мен. Очаквам с нетърпение бъдещите ви проекти. С ваша помощ страната ми ще прекрачи в двайсети век и ще укрепи отбранителната си мощ.

— Не забравяй да пазиш гърба си — посъветва го Стив. — Нищо, че виновниците ще са зад решетките, никога не е зле да бъдеш бдителен.

— Съзнавам го — Ахмед стана, бляскав в официалния си сив костюм. Усмихна се на Стив, докато се ръкуваха. — Ти също се пази и поздрави от мен прекрасната Мег и нейния брат.

— Тя ще съжالياва, че не сте се сбогували лично.

— Пак ще се видим, приятелю — категорично заяви Ахмед.

Стивън го изпрати до вратата на кабинета, където стройно, чернокосо момиче гневно изгледа арабина иззад екрана на компютъра. После бързо отмести поглед.

Дафни махна на Стив, посочвайки към телефона.

— Трябва да те оставя — рече Стивън. — Приятно пътуване. Ще ти се обадя, щом напреднем с монтажа.

— Да.

Стиснаха си ръцете още веднъж и Стив се върна в кабинета да проведе телефонния разговор.

Дафни остана на мястото си в стремежа си да неутрализира по някакъв начин ядосания поглед на Ахмед и упорството в очите на Бриана, ала, след като затвори телефона, Стив я повика с настоятелен звън. Тя направи гримаса и влезе в кабинета му.

Ахмед се надвеси над младата жена, присвил черните си очи.

— Вие сте изключително недисциплинирана — отсеке той. — Липсват ви възпитание и обноски, имате нрав на хищна птица.

Тя го прониза с поглед и попита многозначително:

— Май бяхте тръгнали към изхода, господине?

— Да, наистина. Радвам се, че се прибирам у дома, където жените си знаят мястото!

Тя стана от стола и заобиколи бюрото. Стройната ѝ фигура бе като излята в тъмносиния копринен костюм с бяла блуза, подчертаваща матовата ѝ кожа и огромните сини очи. Коленичи на пода и започна да му се кланя сред всеобщото хихикане на останалите машинописки.

— Как смееш! — възмутено избухна Ахмед.

Бриана вдигна към него ясните си очи.

— Но, господине, не е ли това израз на раболепието, което изисквате от жените си? — мило попита тя. — Не бих желала да ви обиждам повече. О, вижте, каква ужасна хлебарка лази по вашата идеално излъскана обувка! Позволете да ви отърва от нея!

Тя сграбчи обемисто списание от полицата до бюрото си и с всичка сила го стовари върху крака му.

Той започна да сипе ругатни на арабски и други два непонятни езика, посинял от яд, а очите му святкаха гневно.

Дафни дотича.

— Бриана, недей! — извика с пресипнал глас.

Ахмед почти трепереше. Не направи нито крачка назад.

Дафни бурно ръкомахаше зад гърба му. Бриана най-сетне схвана намека ѝ, изправи се и хукна към тоалетната.

— В моята страна... — започна Ахмед и гневно посочи отдалечаващата се Бриана.

— Да, знам, но тази жена е несъществен момент в живота ви — напомни му Дафни. — Прашинка по вашия път. Не ѝ обръщайте внимание!

— Тя се държи като дивачка! — изрева той.

Дафни едва не си прехапа езика. Напрегнато се усмихна.

— Ще изпуснете самолета.

Той пое дълбоко въздух, докато руменината по скулите му постепенно изчезна и свитите му юмруци се поотпуснаха. Погледна Дафни, все още ядосан.

— Тя ще си получи заслуженото — не беше въпрос, а твърдо убеждение.

— Да, да. Разбира се — увери го Дафни, здраво кръстосала пръсти зад гърба си. — Без съмнение.

Ахмед започна да се успокоява. Сви устни.

— Един месец в единична килия на хляб и вода. Да. Това би пречупило духа ѝ — той замислено присви очи. — Но би било трагедия да обуздаеш такъв красив буен нрав. Не смятате ли?

— Точно така — побърза да се съгласи Дафни.

Той кимна, сякаш в потвърждение на мисълта си.

— Във вашата страна има толкова чудати хора, госпожице. Тайни агенти със странни приумици, непокорни секретарки...

— Нашата страна е много интересна.

Ахмед вдигна рамене.

— Смайваща — поправи я той. После я погледна. — А тя — кимна към вратата, зад която изчезна Бриана — омъжена ли е?

— Не. Има малък брат, който е в кома. Под наблюдение е в болница. Няма никакви роднини.

— Никакви? — тъмните му вежди се сключиха от удивление.

Дафни поклати глава.

— Само Тед ѝ остана.

— На колко години е този... Тед?

— На десет — тъжно отговори тя. — Катастрофирали с кола и родителите им загинали, а Тед бил сериозно ранен. Лекарите не се и надяват, че ще се оправи, но Бриана всеки ден ходи при него и му говори. Никога няма да се откаже.

Изражението му се промени.

— Състрадателна жена, волева и своенравна. Перла в морето!

Дафни чу как телефонът на бюрото ѝ иззвъня и остави Ахмед в компанията на Стив.

Малко преди обяд Стив, придружен от Дафни и двамата агенти, изпратиха арабина до самолета, нает от неговото правителство.

— Приятно пътуване — пожела Стив.

— В такова обкръжение? — измърмори Ахмед, като стрелна с поглед множеството свои сънародници във военни униформи, строени пред самолета. — Благодарен съм за съдействието ви — обърна се той към агентите и Дафни, застанала до русокосия.

— За нас беше удоволствие — отвърна Уейн.

— Само ни се обадете един ден по-рано, а останалото оставете на нас! — Ланг му отправи широка усмивка.

Стивън го изгледа свирепо.

— За да увековечите всяко негово движение на лента — ледено добави той.

— Как да ти кажа? — въздъхна Ланг, вдигайки ръце във въздуха и отпусвайки ги безпомощно надолу. — Аз преди всичко съм шпионин. Плащат ми, за да следя хората. Това ми е работата — той доби потаен вид и заговори на Ахмед: — А какви неща показват скритите камери? Да те е срам да гледаш! Ето например онази нощ...

Стив заплашително пристъпи към него. Ланг се ухили.

— Всъщност — поясни той — исках да ви разкажа за един богаташ, дете е запален по видеоигрите и като спечели, се съблича гол и се залива с гел.

— Господ да ми е на помощ! — не се стърпя Стив.

Ланг помирително вдигна ръце.

— Ще се поправя, обещавам. Ще взема да поканя онази малка брюнетка на среща, да видим дали ще ме хареса. Страхотна е, нали?

Но обичала да хвърля по чужденците разни тежки предмети. Добре, че съм тукашен.

Ахмед изгледа Ланг с надигащ се гняв и Стив опита да предотврати неприятностите.

— Защо не се качваш? И се обаждай!

Ахмед изглежда осъзна къде се намира и с кого говори. Сви рамене, сякаш за да оправдае моментното си умопомрачение.

— Разбира се. Довиждане, приятелю мой.

Той махна с ръка и се обърна към самолета, а свитата му покорно го последва на почетно разстояние.

— Не е ли царствен? — каза Ланг с неохотно благоговение. — Мъчно ми е, че си отива — той се усмихна на Стив. — Сега, след като всичко свърши, сигурен ли си, че ще се ожениш за онова момиче? Харесва ми темперамента ѝ.

— И на мен ми харесва — отвърна Стив. — Затова се женя. Следващия път като насочиш камерата към мен, внимавай да е с предпазния капак на обектива.

— Слушам, шефе — рече Ланг, ухилен. — Бъди доволен, от този момент вече не си под наблюдение. Но ако те интересуват резултатите от залаганията миналата нощ, повечето смятат, че си изключително фотогеничен — той махна с ръка и се отдалечи. Уейн го последва след минута, оставяйки Дафни в компанията на Стив.

— Наистина ли ще се омъжиш за Уейн? — попита Стив по пътя към изхода на летището.

— Веднага щом уредим церемонията. А вие с Мег?

— Имам много да ѝ обяснявам — сухо отговори той. — Но мисля, че ще разбере. Надявам се.

— Тя е мила жена, Стив. Имаш късмет.

— И то какъв!

Остави Дафни в офиса и си даде почивен ден. Трябваше да каже истината на Мег.

Тя се бе изтегнала на дивана и преглеждаше ориентировъчните цифри, които ѝ дадоха от банката; беше се отбила да попита как да организира новото си начинание. Стив влезе по стар обичай през задната врата и без да чука. Лицето му сияеше.

— Всичко свърши — каза той. — Ахмед лети към родината си, а агентите са на лов за шпиони бог знае къде. Свободни сме.

— Какво ще правим тогава? — усмихна се тя.

— Ами... — той приседна до нея. — След като вече не ни подслушват, мога да ти кажа, че Дафни е сгодена за русокосия партньор на Ланг.

— Какво?

— Тя беше неофициална свръзка. Трябваше да ни придружава навсякъде.

— Но ти каза...

— Не ми беше разрешено да ти обясня положението. Сега Ахмед е въвн от опасност и не рискувам нищо.

— А аз мислех, че преследват теб — намръщи се тя.

— Само като възможност да се доберат до Ахмед — той стана, наля бренди в малка чашка и й я подаде.

— Нима имам нужда от алкохол? — попита Мег.

— Може би.

— Защо?

Той се усмихна.

— Ахмед не е обикновен министър. Той е държавен глава. С една дума... крал.



## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мег отпи голяма глътка от брeндитo и се закашля.

— Това обяснява много неща — каза накрая тя. — Той действително се държеше царствено за обикновен политик. Значи е въвн от опасност?

— Да. Опитът за преврат в страната му не успя. Бяха преценили, че е по-безопасно Ахмед да остане тук, докато го потушат. Ние поддържаме приятелски отношения с тях, тъй като по този начин получаваме достъп до стратегическото им положение, когато в Средния Изток възникнат проблеми. Нашето правителство подкрепя всякакъв вид сътрудничество с тях, затова одобри сделката, щом решихме да им продадем нашия най-нов модел реактивен изстребител. По същата причина осигуриха на Ахмед двайсет и четири часово наблюдение, докато животът му бе в опасност.

— Не мога да повярвам.

— Но не трябва да разкриваш самоличността му — предупреди я Стив. — Той пак ще дойде, за да провери как върви монтажа. А животът му зависи от секретността. Дори в нашата страна все ще се намерят негови сънародници, които са жадни за отмъщение.

— Горкият Ахмед! — Мег се намръщи. — Сигурно не му е приятно непрекъснато да го охраняват — после я осени друга мисъл: — Щом е крал, би следвало да се ожени за принцеса, нали? Значи не може да се ожени по любов, така ли?

— Не знам — отговори Стив и се взря в очите й. — Добре че аз сам си избирам съпругата — дрезгаво добави той. — Чакал съм я четири години и нямам намерение да губя повече време.

— Звучи много импулсивно.

— Ще ти покажа кое е импулсивно — той я изправи и двамата тичешком излязоха от къщата.

След няколко часа медицинските изследвания бяха готови, документите попълнени и датата определена за края на седмицата.

— Този път няма да ми се изплъзнеш — доволно се усмихна той, докато под ръка прекрачваха прага на къщата му. — Майка ми ще е очарована. Довечера ще ѝ се обадим. Между другото, намерих три помещения, подходящи за твоята балетна школа. Искаш ли утре да ги огледаме?

— Нямам търпение! — тя пламенно го прегърна с чувството, че току-що се е прибрала у дома. Затвори очи и въздъхна. Бяха сами в къщата. Икономът на Стив отдавна си бе заминал, заявявайки писмено, че напуска. — Оставам ли за вечеря? — промълви Мег.

— Оставаш завинаги — тихо каза той. — От днес до края на живота си.

— Но Дейвид ще ме чака... — поколеба се тя.

Стив сведе глава и целуна Мег, отначало леко, после с нарастваща настойчивост и след миг тя забрави всичко. Ала и двамата решиха, че едно изключение преди брака е достатъчно. Тя заспа в прегръдките му. В съвместния им живот щеше да има предостатъчно време за интимност, напомни ѝ той.

На сутринта Стив ѝ показва помещенията, които бе намерил. Тя избра онова, което имаше добро местоположение, обширен паркинг и се намиреше недалече от офиса му.

— Чудесно — рече Мег и се огледа с усмивка. — Сега остава да убедя банковия служител, че не рискуват, ако ми отпуснат кредит.

— Нали ти казах, че ще те финансирам — намръщи се той.

— Чух те и съм ти благодарна — отговори тя, като се повдигна на пръсти да го целуне сред огромното хале. — Но искам сама да се справя — тя се поколеба. — Разбираш ли ме?

— О, да — каза Стив и бавно се усмихна. — И аз говорех така на твоите години.

— Наистина ли? — разсмя се Мег.

Той бръкна в джобовете си и се огледа.

— Доста боя ще ти е необходима.

— Да, а също и някои съоръжения и неколцина помощници, склонни да работят без заплата, докато набера клиентела — добави тя. — Да не говорим за разходите по рекламата — Мег стисна зъби. Дали не се захващаше с нещо, което не бе по силите ѝ?

— Започни сама на първо време — посъветва я Стив. — Главоболията са по-малко. Виж дали не можеш да наемеш помещението с някого, който ще го използва вечер. С някой инструктор по карате, например. Разлепи плакати на по-оживените места из града, да речем край фитнес центрове — той се усмихна на изумлението ѝ. — Не съм ли ти казвал, че винаги имам повече идеи, отколкото мога да осъществя? Кой, мислиш, вика фотографите по време на рекламната ни кампания и обира елита от трудовите борси?

— Ти си удивителен! — възкликна Мег.

— Просто пестя пари — поправи я той. — Знам как да свърша куп неща с малко средства.

— А печатарските услуги?

— Използваме печатницата на съседната улица. Там работят на едро, затова при тях не е толкова скъпо като за малък тираж.

Мег сияеше. Всичко постепенно се оформяше в главата ѝ.

— Чудя се само как ще преподавам, като едва ходя? — нерешително рече тя.

— Чуй ме, скъпа, докато си осигуриш финансирането, докато оборудваш помещението и задействаш рекламата, глезенът ти ще е по-добре от всякога.

— Наистина ли?

Той посрещна с усмивка тревожното ѝ изражение.

— Честна дума. Хайде да тръгваме. Сватба ни чака.

Тя не знаеше дали ще понесе такова щастие. Струваше ѝ се невъзможно.

Ожениха се в кантората на един мирови съдия. Дейвид, Дафни и Уейн им бяха свидетели. Бриана чакаше отвън да ги фотографира.

— Забравих да наема фотограф! — простена Стив на излизане. Носеше син официален костюм, а сияещата Мег бе в дълга бяла рокля, шапка с воалетка и букет от момини сълзи.

— Всичко е наред — успокои го Бриана. — Помагала съм на баща ни, докато проявяваше снимки. Той казваше, че съм природно надарена — рече с тъга, но без следа от самосъжаление. — Не мърдайте и се усмихнете!

Те се приготвиха, ала в същия миг огромна черна лимузина спря с рев и висок тъмнокос мъж изскочи от задната врата.

— Навреме ли пристигам? — задъхано попита Ланг, оправяйки вратовръзката и пригладжайки буйната си коса. — Идвам чак от Вирджиния специално за случая!

— Ланг! — възкликна Мег с усмивка.

— Същият, партньоре — ухили се той. — Искаш ли една страстна целувка?

Стив приближи до съпругата си и сложи ръка на рамото ѝ.

— Опитай само!

Ланг учудено вдигна вежди.

— И ти ли искаш? Охо!

— Не, не искам! — изрева Стив.

— Така ли се посреща човек, който е прелетял стотици километри, за да присъства на сватбата ти? Господи, а аз му нося и подарък!

— Подарък! Какъв подарък? — недоверчиво го изгледа Стив.

— Нещо безценно и за двама ви.

Ланг бръкна в джоба си и извади плик със снимки.

— Стив го взе боязливо, сякаш очакваше някакъв номер. Отвори плика и надникна. Ала компрометиращите снимки не бяха вътре. Имаше снимки на Мег в най-различни пози — усмихната, замислена.

— Какви са? Дай да ги видя — подкани го тя.

Стив затвори плика, хвърли поглед на Ланг и му благодари с усмивка.

Ланг сви рамене.

— Това бе най-малкото, което можах да направя — той се поколеба. — И ето това тук — подаде на Стив видеокасета, придружена с лукава усмивка. — От камерата в антрето...

Стив го изгледа с нарастваща подозрителност.

— А колко копия направи?

— Нито едно — закле се Ланг с ръка на сърцето. — Само тази касета е. Няма негативи...

— Ланг, ти си чудесен! — възкликна Мег.

— Разбира се, че съм чудесен — той се обърна към Бриана, все още самодоволно ухилен. — Хей, здрасти, здрасти. Хайде на обяд! Ще те заведа в онова заведение с рибни специалитети там зад ъгъла и ще те черпя една скаридка!

— Една скаридка? — повтори Бриана, недоумяващо.

Ланг измъкна дребните монети от джоба си и ги преброи.

— Две скарідки! — оповести той.

Бриана се усмихна, сините ѝ очи заискриха.

— С удоволствие. Бих дошла наистина, но трябва да видя един човек. Може би друг път.

— Ясно — съкрушено промълви Ланг. — Не искаш, защото не мога да си позволя повече от две скарідки, нали? Тогава — добави той, навеждайки се към нея с намигване, — ще им предложи да мия чинии отзад и вероятно ще успея да ти осигуря цяла порция? — веждите му затанцуваха нагоре-надолу.

Тя се разсмя.

— И така няма да стане. Но оценявам жеста ти — приятен човек, помисли си Бриана. Малко тъжен въпреки клоунското държание. Ала тя имаше достатъчно проблеми, пък и мислите ѝ упорито се въртяха около високия тъмнокос чужденец... Би било нечестно да подведе Ланг, след като нямаше какво да му предложи.

— Е, добре — измърмори Ланг. — Такъв ми бил късметът! Родил съм се красив и жизнерадостен, та жените се смущават от мен.

— Вярно е — намеси се Мег. — Ти си неотразим, Ланг. Но един ден някое хубаво момиче ще те отведе в замъка си и ще те гощава с торти, напоени с ром, и сладолед.

— Садистка — изсумтя той. — Продължавай, измъчвай ме!

— Трябва да тръгваме — каза Стив. — Благодарим на всички ви, че дойдохте. Няма да забравим вниманието ви.

— Къде ще прекарате медения месец? — усмихна се Дейвид и целуна сестра си.

— Тук — отговори Мег. — Ще се залостим в къщата му, докато от хранителните запаси не остане и трохичка. А после... започвам собствен бизнес — гордо заяви тя.

— Какво си направил с нея? — възкликна Дейвид. — Родната ми сестра да гони кариера!

— Винаги съм твърдял: „Ако не можеш да ги победиш, стани им съюзник“ — замислено каза Стив, усмихвайки се на жена си.

— И аз това казвам — съгласи се Мег. Хвана го за ръка в потвърждение на брачния им съюз и хвърли благоговеен поглед към венчалната си халка.

Щом се прибраха вкъщи, Стив я вдигна на ръце и заизкачва стълбите към голямата спалня. Мег се чувстваше неспокойна, той също. Ала след първата целувка притеснението изчезна завинаги.

Разтворените му устни се сляха с нейните, Мег усети как ѝ прималява от пламенната целувка. Той вървеше, без да откъсва устни от нея, усилвайки възбуда ѝ.

Мег потъна като в сладостна мъгла и се опомни едва след като той нежно я остави на леглото и я съблече. Сваляше дрехите си и неговото мускулесто тяло бавно изплува пред погледа ѝ. Тя застина, подпряна на лакти в леглото. Толкова невероятно възбуждаща гледка не бе виждала преди! Първия път не бе имала възможност да го погледне. Ала сега нямаше защо да бързат и Мег го поглъщаше с очи.

Той мило ѝ се усмихна, присядайки встрани. Погледът му бе развълнуван, изпълнен с копнеж.

— Знам, че предишния път не беше така. Сега имаме достатъчно време да се опознаем, Мег. Целият живот е пред нас.

Той нежно я целуна. В следващите дълги, безкрайни мигове Стив ѝ показва как да го докосва, наблюдавайки шокираното ѝ изражение. Накрая се усмихна със задоволство; задържа ръцете ѝ върху тялото си и заговори; убеди я да се отпусне, да се отдаде напълно на удоволствието.

Бавно се отдръпна, свали бельото ѝ и плъзна поглед по тялото ѝ. Нежно погали гърдите ѝ, очарован от изящните зърна и разтърсилата я тръпка на удоволствие.

— Толкова си красива, Мег — прошепна, щом неуморната му ръка уверено се плъзна по бедрата ѝ. Докосването му я шокира. Тя се сепна и го хвана за китката. — Недей — успокои я Стив и с целувка я накара да затвори очи. — Не се страхувай. Това е част от любовната игра. Отпусни се, Мег. Забрави всякакви задръжки. Ти си моя жена.

— Зная. Ще опитам — отвърна шепнешком тя. Устните му леко погалиха бузите ѝ, шията, раменете и спряха върху гърдите ѝ.

Галещите движения на ръката му ѝ поддействаха възбуждащо, сладостни тръпки пробягнаха по гърба ѝ. Тя забрави смущението си, тялото ѝ откликна на ласките му, като неволно се издигаше в очакване на следващото докосване. Мег отвори очи.

Лицето му бе напрегнато, очите — присвити и блестящи — не се откъсваха от нея. Тя усещаше ритмичното притискане на силното тяло до себе си.

Той се вгледа в очите ѝ и докосванията му станаха по-нежни, побавни. Тя тихо изстена, щом ръката му се плъзна зад тила ѝ, пръстите му се вплетоха в косите ѝ и той повдигна главата ѝ така, че нищо да не скрива пламналото ѝ лице. Бе замаяна от сладостната вълна, премрежила погледа ѝ.

— О, Мег! Това ще е нашата първа истинска любовна нощ. Тук и сега, Мег. Сега, сега, сега...

Гласът му, приглушен и ритмичен, напомняше прибоя на вълните, също като напирещото удоволствие, заливащо цялото ѝ тяло. Тя искаше да го задържи завинаги, притаи дъх, ала насладата нарастваше след всяко докосване, след всеки стон.

Стив се раздвижи. Притисна я с тяло. А удоволствието бе неударимо като лавина, набираше скорост, още и още, завладяваше я, поглъщаше я, изпълваше я...

Тя почувства бясното му пулсиране, усети плавното проникване и напрежението внезапно се стопи в ярко блаженство, дотолкова непоносимо, че изтръгна вик от гърдите ѝ.

Той я бе хванал за китките, притискаше я към леглото, надвесен над нея, ненаситен, напорист, завладяващ. Мег чу учестеното му дишане, внезапното възклицание, хрипливия вик на наслада в мига на върховно удоволствие. Той се изви над нея и остана неподвижен, а тя безпомощно полетя от висините и падна върху хиляди диамантени парченца, остри и невероятно сладостни...

— О, Господи! — блажено простена Стив с широко отворени очи и изопнато от напрежение лице.

Отпусна се до нея, обезсилен, и Мег го приласка, упоена от сливането на телата им.

Тя докосна лицето му с неуверено движение.

— О, Стивън — прошепна. Радостта, че му принадлежи, беше в очите ѝ, в гласа ѝ, в изражението ѝ.

Той се усмихна, превъзможвайки най-приятното изтощение, което някога бе изпитвал. Намери сили да си поеме дъх.

— О, Мег! — нежно отвърна той.

Тя се изчерви и зарови лице в рамото му.

— Не беше... като предишния път.

— Тогава беше девствена — прошепна той и се усмихна. После се претърколи на гръб, увличайки я със себе си, така че тя опря буза на гърдите му. — Добре ли си?

— Щастлива съм — отговори Мег. — И малко уморена.

— Чудно защо?

Тя се разсмя на шеговития му тон и се притисна до него.

— Толкова те обичам, Стивън. Повече от собствения си живот.

— Така ли? — той я притисна в обятията си. — И аз те обичам, скъпа моя — нежно я погали по косата; имаше чувството, че държи целия свят в ръцете си. — Не трябваше да те оставям да заминеш. Но ти така силно ме привличаше, направо губех самообладание — ненадейно ръцете му я стиснаха до болка. — Мег, не бих го понесъл отново — дрезгаво каза той, признавайки тайните си страхове. — Не бих могъл да живея без теб. Живях в ад цели четири години. Вършех безумни неща, за да запълня празнотата, но нищо не помагаше — Стив си пое дълбоко въздух, а Мег слушаше като омаяна. — Този път... нямаше да ти позволя да заминеш, независимо какво трябваше да направя, за да те спра.

— О, Стив, няма да ти се налага да ме спираш! — тя го целуна, помилва с устни затворените му клепачи и страстно се притисна към него, осъзнала колко силна е любовта му, поразена от откритието си. — Аз никога няма да поискам да си тръгна, не разбираш ли? Тогава мислех, че не ме обичаш. И избягах, защото се страхувах, че няма да мога да те задържа. Бях млада, ужасявах се от интимните отношения заради смъртта на сестра ми. Но вече не съм онова уплашено момиче. Ще остана с теб и ще се бия до смърт с всяка друга, за да бъдеш само мой! — разпалено прошепна тя.

Той тихо се разсмя. Двамата толкова си приличаха!

— Да, и аз изпитвам същото — докосна челото ѝ с устни, поуспокоен, че тя напълно споделя чувствата му.

— Каква ирония? Били сме безумно влюбени, но не сме искали да повярваме, че непреодолимите чувства устояват на времето. Те ни го доказаха обаче. Устояха.

— Да. Мислех, че няма да бъдеш щастлив само с мен — прошепна тя.

— Глупости! С никоя друга нямаше да бъда щастлив.



Мег вдигна очи към него и се усмихна.

— А сега щастлив ли си?

— О, да.

Тя опря ръка на гърдите му.

— И нощем няма скърцаш със зъби, сънувайки, че се опитвам да избягам?

Той поклати глава.

— Ти ще си делова жена с куп отговорности. Как ще избягаш от месечните сметки и държавните такси?

— Добро попадение — усмихна се шегата му тя.

Той затвори очи, упоен от близостта ѝ.

— Не съм и сънувал такова щастие.

— Нито пък аз. Не мога да повярвам, че сме женени — от гърдите ѝ се изтръгна въздишка. — Аз наистина обичах балета, Стивън. Но той никога не е имал първостепенно значение в моя живот. Ти ми беше по-скъп още тогава. И винаги ще бъде така.

Той усети, че сърцето му прелива от любов. Сведе глава и целуна Мег с безкрайна нежност.

— Бих умрял за теб — рече. Очите му горяха; вълнението бе изписано на лицето му. — Мразех целия свят, защото ти предпочете балета пред мен!

— Лъгала съм — промълви Мег. — Винаги съм предпочитала теб пред всичко останало.

Стив притвори клепачи под напора на чувствата си, а тя се надигна и го целуна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото за първи път осъзна неговия страх да не я загуби. Покори я, накара я да потръпне. Уплаши я отговорността да бъде обичана толкова силно.

— Никога вече няма да те лъжа — прошепна тя. — Никога! Няма да замина, дори ако ме изгониш. Ще остана завинаги, Стивън.

Той ѝ вярваше. Трябваше да ѝ вярва. Ако това не бе любов, то любов изобщо не съществуваше. Предаде се и отхвърли страховете си.

— Сякаш мога да те изгоня, след като знам истинските ти чувства — Стив я целуна жадно, и щом зърна пламъчетата в очите ѝ, дяволито се усмихна: — Май пак сънувам...

— Така ли мислиш? Нека проверим — усмихна се тя и го привлече към себе си.

След няколко дълги, сладостни минути го убеди, че всичко е действителност. Макар че, както той впоследствие ѝ каза, според него, животът им щял да бъде един безкраен, сладък сън — мнение, което Мег споделяше и приветстваше от все сърце.

Мег откри балетната си школа, която получи популярност и се наложи, привличайки множество млади, перспективни балерини. Глезенът ѝ оздравя; макар и недостатъчно, за да танцува отново, но ѝ позволяваше да преподава. Бе щастлива със Стивън и доволна от работата си. Имаше всичко!

Специалните балетни пантофки от висококачествен розов сатен с розови панделки лежаха в прозрачна пластмасова кутия върху рояла в хола. Ала дойде време да ги извадят и с треперещи пръсти първородната дъщеря на Стивън и Мег ги стегна около глезените си, за да танцува с Американската балетна група като примабалерина.

**Издание:**

Даяна Палмър. Незабравима нощ  
ИК „Арлекин-България“, София, 1994  
Американска. Първо издание  
Редактор: Ирина Димитрова  
ISBN: 954-11-0190-9

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.